

Příloha 1

Respondent Jitka – přepis rozhovoru

Pohlaví: žena

Věk: 54 let

Vzdělání: vysokoškolské

Profese: učitelka na střední škole

Děti: tři synové

Rodiče respondenta

Moji rodiče se na dnešní poměry brali poměrně brzy, otec byl na vojně, bylo mu kolem 23 let. Maminka byla o 3 roky mladší. Otec pocházel z Moravy, maminka z Klatov a po skončení vojenské služby se odstěhovali do Nového Jičína, kde založili rodinu.

Původní rodina

Dlouho usilovali o to mít děti, vlastně prvních 6 let se jim to nedařilo. Po 6 letech manželství se jim narodil syn Dušan. Mezitím si vybudovali poměrně dost dobrou existenci. Měli oba dobrou práci, měli vlastní byt, měli okruh kamarádů a když bylo mému bratrovi 5 let tak maminka znovu otěhotněla a narodila jsem se já.

Tragická událost

Zdálo se, že nic nechybí ke štěstí, ale bohužel po roce, čili v roce 1962, když mě byl rok, tak můj bratr vážně onemocněl. Zřejmě, u nás se o tom nikdy nemluvilo, měl rakovinu střev, protože celou dobu trpěl nechutenstvím, bral antibiotika, tak se to zřejmě nějak projevilo a pak to vyústilo v problémy se střevem. Dlouho si s tím lékaři nevěděli rady. Dlouhý čas trávil po nemocnicích, vlastně to trvalo více než půl roku a na podzim roku 1962 zemřel, v říjnu. Pro mé rodiče to byla obrovská rána, ze které se vůbec nemohli vzpamatovat. Viděla jsem fotky z pohřbu, dva zlomené lidi.

Vztažené dětské ruce

Já jsem v tom vůbec nefigurovala, a až po dlouhé době jsem se od sestřenice dozvěděla, že v době, když můj bratr byl nemocný, tak ona tam jezdila mě hlídat, že jsem často stála v postýlce, vztahovala ruce, ale nikdo na mě neměl čas, neměl zájem, protože vše se točilo kolem nemocného bratra. Troufám si tvrdit, že se moji rodiče z jeho smrti nikdy nevzpamatovali. Mé dětství tím bylo hodně poznamenané.

Útěk

Začalo to tím, že vlastně naši veškerou instanci v Novém Jičíně uzavřeli, prostě opustili a odstěhovali se zpátky do Klatov. Jako by chtěli utéct před tou událostí do Klatov, kde ale neměli zdaleka takové podmínky. Neměli práci, takže maminka našla práci v uhelných skladech jako úřednice. Táta pracoval na okresním národním výboru na oddělení kontroly kvality.

Vzdělání a povolání rodičů

/Jakou pozici měli v Novém Jičíně?/

Tam měli dobrou pozici, táta byl vedoucím kovošrotu a měl pod sebou poměrně dost lidí a měl řídicí pravomoci a poměrně si myslím se mu dařilo v práci. Maminka nevím, nějak mu pomáhala. Ta taky dělala v tom kovošrotu, ale co tam měla přesně za úkol, to nevím./A měli

středoškolské vzdělání?/ Neměli. Táta neměl ... oba dva, vlastně jim zabránila ve vzdělání válka. Tátovi bylo 15 když vypukla válka, takže už na střední škole byl totálně nasazený /Jaký byl ročník?/ Táta byl 26 ročník. Prostě vím, že oba nemohli studovat a že si pak vzdělání doplňovali až v 60 letech v těch Klatovech. Táta si dodělal maturitu a mamka si dodělala aspoň nějakou ekonomku dvouletou nástavbu. Ale táta byl dost schopnej, takže já myslím, že ten kovošrot řídil dobře, že mu v tom nic nebránilo. Prostě v tom, aby šel dál studovat mu zabránila válka. No a když se odstěhovali do Klatov, tak ty podmínky pro život byli podstatně horší.

Bydlení u babičky, byt 4. kategorie

Prostě odstěhovali jsme se k rodičům, k mamince mojí maminky. 2+1 4. kategorie bez koupelny, bez záchodu. Záchod byl na chodbě, koupat jsme se jezdili jednou týdně k příbuzným. Jinak jsem se myla v umyvadle každý den. Měla jsem židličku, umyvadlo a myli jsme se v umyvadle.

Zraňování všudypřítomností zemřelého bratra

No ale čím byl můj život poznamenaný úplně nejvíc, bylo to, že jsem se všude setkávala s přítomností toho zemřelého bratra v podobě fotografií, každodenních návštěv hřbitova. Naši tam chodili i dvakrát denně. V podstatě jako by to byl jejich jediný smysl života / Kde byl bratr pochovaný? Hřbitov byl v Klatovech? / On byl zpopelněný, takže měl urnu, takže si ji odstěhovali do Klatov. Tam každý den chodili. Na Štědrý den tam chodili dvakrát, což mě přivádělo k úplné hysterii, protože jsem to prostě nechtěla. Že mě to jakoby zraňovalo.

Opora v široké rodině

No ale zase pozitivum bylo to, že tady maminka měla širokou rodinu, takže jsme se scházeli s příbuznými. V tomto směru jsme měli od nich podporu, kdežto v tom Novém Jičíně na to byli dost sami, protože vztahy v otcově rodině nebyly tak vřelý jako u nás.

Chalupa na Šumavě = samota

Každý týden jsme jezdili o víkendu na chalupu na Šumavu, kde se scházela velká rodina. To rodičům dávalo zapomenout na tu jejich bolest, ale pro mě to nebylo nic příjemného, protože na té chalupě jsem byla vlastně zdaleka nejmladší. o patnáct let mladší než všichni další příbuzní, takže jsem se tam cítila dost osaměle. Vlastně později, když jsem byla v pubertě jsem na tu chalupu ani nechtěla jezdit, protože jsem dělala atletiku. Chtěla jsem být v Klatovech. Chtěla jsem být se svými kamarády a na té chalupě jsem se cítila být osamělá a nebavilo mě to tam. Ale nicméně, naši na tom trvali, takže do té doby než jsem byla schopná být doma sama, což bylo někdy na gymplu tak jsem s nimi jezdil musela. Bylo to častým zdrojem našich konfliktů. Každý víkend zabalili kufry a jeli na Šumavu. Do chalupy co tam doteďka jezdíme.

Rozporuplný vztah k chalupě

Já ale musím říct, že já tu chalupu nemusím. Nemám ji ráda prostě. Já jsem tam začala jezdit raději až se svojí rodinou, protože oni to tam mají rádi. Já jsem to měla ráda přes ně, ale teď sama nemám vůbec žádnou potřebu tam sama jezdit přestože je to tam krásný. Jednak jsou tam ty příbuzní, se kterými si jako úplně nerozumím a jednak mi to tam všechno připomíná to dětství a tu šťastnou dobu s rodinou, kterou teď nemám a je to pro mě víc bolestný a nepříjemný. Navíc ta chalupa je taková obtížná, když tam mám jet sama, tak je to takový nepříjemný. Ale naši tam jezdili každý týden, hrál se tam volejbal, vařilo se tam společně, byla to taková pospolitá domácnost dokud žila babička. Když babička zemřela, tak

se chalupa rozdělila mezi moje rodiče a mamčiny sestry a tak to fungovalo dokud žili ty dvě sestry ale pak už jsme to rozdělili na dvě části. Ale to blízký sousedství, kdy se ta chalupa nedá úplně oddělit je konfliktní. Takže když jsem šla do puberty, tak jsem byla ráda, že jsem tam mohla přestat jezdit.

Přízeň spolužáků

Můžu říct, že jak na základní škole tak na gymnáziu jsem měla jeden zásadní problém, že jsem strašně potřebovala mít přízeň spolužáků a nedokázala jsem si ji získat a oni to asi vycítili. Pořád jsem potřebovala mít nějakou nejlepší kamarádku, ta narozdíl ode mě měla sourozence, a teď si to uvědomuji, jsem na něj i žárlila, protože já jsem ji chtěla mít jenom pro sebe.

Klec

Trpěla jsem a když jsme se potom přestěhovali od mé babičky do paneláku do 6. patra. Já jsem se koukala z okna z toho 6. patra a připadala jsem si tam jako v kleci. Pořád jsem vyhlížela nějaké děti.

Sousedé

Naproti sice bydlela sousedka s o 3 roky mladší dcerou ale tam to nějak moc nefungovalo to kamarádství, protože oni byli úplně jiná sociální skupina. Prostě jsme se stýkali ale nebylo to nijak vřelé. Až do té doby, než se té sousedce narodil malý chlapeček, mě bylo 18, to jsem byla ve čtvrtáku na gymplu, když se té sousedce narodil malý chlapeček.

Adopce

Naši ho adoptovali. Prostě od malinka si ho půjčovali, jezdili s ním na procházky s kočárkem, pomáhali té paní v péči o to děťátko. To manželství docela nefungovalo, ona byla takzvaná slaměná vdova. Její manžel na týden odjížděl a vracel se jen na víkend. Takže jí pomáhali když Pavel začal chodit. Vždycky ráno v 6 u nás tloukl na dveře. Naši si ho vzali do postele. Prostě myslím si že můj táta mu byl takovým náhradním dědečkem nebo tatínkem nebo něčím takovým.

Odpoutání

Prostě oni se o něj strašně starali a trochu se tak odpoutali ode mě, což já jsem moc kvitovala, mě to moc vyhovovalo. Pro mě měl přijít ten čas, kdy jsem měla odejít do Prahy na vysokou a věděla jsem, že do Klatov se vrátit nechci, tam mě to všecko jakoby dusilo, ta atmosféra maloměsta. Tehdy se v maloměstě prostě nic nedělo. Takže jsem se v Praze po půl roce dezorientace zorientovala a byla jsem tam jako ryba ve vodě. První dva roky pro mě bylo taky těžké si tam najít kamarády, ale potom jsem si je tam taky našla a domů jsem pak už jezdit nechtěla. Naši na mě pořád samozřejmě vyvíjeli tlak kdy přijedu a jak přijedu a pořád na mě vyvíjeli tlak.

Strach

To byla věc, kterou jsem hodně cítila, že třeba měli o mě dost strach. Strašně se o mě báli a to se projevovalo tak, že po mě chtěli abych v danou hodinu byla doma. Jo třeba z nějakého kroužku, já jsem chodila do sokola, když jsem se s někým zapovídala na rohu a přišla jsem domů o půl hodiny pozdě, tak naši byli ale úplně nezdravě vynervovaný, táta na mě řval, vzal na mě i rákosku. Prostě jako dostala jsem vejrask, přestože jsem v tom byla v podstatě nevinně, protože jsem se s někým zapovídala na rohu, což je normálně prostě přirozená věc. Tenhle tlak na mě strašně vyvíjeli. Já jsem to pak jako chápala, že to byl strach.

Autoritativní výchova

Táta byl ale takový, že měl snahy o tu autoritativní výchovu třeba při učení, když se se mnou učil, tak to bylo hrozně nepříjemný. Na druhou stranu dokázal být hodně společenský, hrál na hudební nástroje, bavil se se mnou, nicméně to jeho fungování v rodině komplikovala jeho vážná nemoc.

Srdeční vada otce

On měl srdeční vadu a čím víc já jsem dospívala tím teda ta péče, ten život s ním byl pekelně komplikovaný. On třeba omdlel na ulici a zavolali nám. Nebo třeba nemohl doma nic dělat protože nemohl dýchat, takže ty poslední roky jenom seděl v křesle a díval se na televizi a byl z toho nerudnej.

Proměna otce ve společenství dětí

Vlastně jediný kdo ho dokázal vytrhnout z té nerudné nálady byli děti, spolu s tím Pavlem přicházeli k nám domů a táta jim organizoval různé hříčky a povídal si s nimi to se najednou úplně proměnil. On třeba dělal autíčkové dráhy, nebylo to moc často, ale úplně mě překvapilo, že jak byl nerudnej k určitým otázkám života, tak tady mu nic nevadilo, takže tam asi určitý deficit se projevoval.

Rodiče nežijí svůj život

Já jsem věděla, že se domů nechci vrátit, ten panelák v 6. patře. Cítila jsem, že rodiče nežijí svůj život. Žijí jen návštěvou toho hřbitova a neměli skoro žádné přátele, neměli žádné koníčky. Já jsem to vnímala jako prostředí na podměty chudý prostředí i když na druhou stranu se mnou jezdili na hory na lyže, byli jsme na pár dovolených, v 68 jsme byli v západním Německu, pak jsme jezdili u nás.

Koníčky – naplnění role vzorného dítěte

Já jsem si hledala svoje koníčky,. Hrála jsem na housle, dělala jsem atletiku, ale já si teď zpětně uvědomuji, že mě to vnitřně neuspokojovalo, že jsem s tím plnila nějaké očekávání vzorného dítěte, které má spoustu koníčků a jde z jedné akce do druhé.

Ne moc šťastné dítě

Já jsem asi nebyla moc šťastné dítě. Asi ne protože pak, když jsem byla na tý vejšce, tak jsem vůbec neměla potřebu jezdit domů. Byla to vyloženě jen povinnost vůči těm nemocným rodičům. Po vejšce jsem zůstala v Praze pracovat.

Smrt otce

Bohužel můj táta rok po tom co jsem ... a vlastně ne ani ne rok. Já jsem odpromovala v létě ne na jaře 84, to už byl táta na tom zdravotně tak špatně, že na tu promoci ani nejel, já jsem začala pracovat a on na Štědrý den v roce 1984 zemřel.

Zhroucení maminky

Takže vlastně já jsem potom rok, to už jsem chodila se svým budoucím mužem, znala jsem se s ním krátce, jsem vlastně rok ráno v pondělí přijela do Prahy, ve čtvrtek jsem jela domů týden co týden. Moje máma se zhroutila z té smrti a měla zdravotní problémy, byla nemocná a hrozně na mě lpěla, takže jsem si ji netroufla nechávat doma samotnou.

Svatba

Pak po roce jsem se vdala, což byla taková velmi skromná svatba vzhledem k tomu, že to bylo brzy po otcově smrti. Vdávala jsem se rok a dva měsíce po otcově smrti.

Nový pohled na rodinu

Já jsem až se svým manželem, který byl také takový rodinný typ, měli fungující rodinu, tak až s ním jsem se začala učit vnímat tu rodinu jinak. Ne jako tu klec, ale jako místo, kde ti může být dobře. Já jsem měla pořád tendence z té rodiny utíkat, mít plno aktivit a prostě jsem chtěla stále vyrážet někam ven. On byl ten, který zpočátku rozvíjel ten domov. Všechny impulzy k tomu jak si co zařídit, jak co tu udělat, jak upravit tady ten domov byly od něj. Jako já jsem to jako nebojkotovala, nebránila jsem tomu, ale neměla jsem to v sobě. Neměla jsem v sobě ani tu péči o zahrádku. Ta mě nezajímala, protože jsem to nikdy nezažila.

Vlastní děti x prokletí jedináčkovství

Taky jsem věděla, že chci mít víc dětí, že nemohu nikomu udělat aby byl jedináček. Je to prokletí být jedináček, je to fakt špatný.

Osvědčená zásada - nesrovnávat

Ale takže jsem strašně dbala ve výchově svých dětí dbala na některý zásady. Jednak to, aby se měli navzájem rádi, aby se pěstoval jejich vzájemný vztah, který byl pro mě hrozně důležitý a pak jsem strašně dbala na to aby nedocházelo k takovým těm zbytečným rivalitám, že by dělali dva něco líp a jeden hůř, aby se nesrovnávali takže třeba sporty měli každý jiný. Prostě Michal odmítl chodit do skauta, Martin si to vynutil, že bude chodit do skauta, tak jsme to respektovali. Ondra, ten nejmladší, se zase přimkl k tomu staršímu. Hráli basket.

Další rozměr života - hudba

Chtěla jsem pak aby hráli na nějaký hudební nástroj, protože to je něco, co životu dává další rozměr. Navíc jsem to prostě měla tak zažitý, že jsem si to nedovedla jinak představit. Brala jsem to jako součást vzdělání.

Výběr nástrojů

Každý si mohl vybrat na co chce hrát a byla jsem moc ráda, že nehrají na stejný nástroj, že prostě každý měl jiný nástroj. Prostě jsem si říkala, že čím míň se budou srovnávat tím líp.

Vlastní výchovný styl

Já jsem z domova měla autoritativní výchovu. Snažila jsem se tedy nebýt tak autoritativní a myslím si, že se to tak dařilo díky totálně liberální výchově mého manžela. Vláda měl totálně liberální výchovu. Tomu byla ponechaná volnost a bylo to na něm hrozně vidět. Vychovávali jsme spolu, a to jsme vždycky byli v jednotě. Já jsem na něj v těchhle věcech dala. Prostě když už já jsem byla nešťastná, tak jsem na něj ten svůj výchovnej problém vybalila a on řekl něco, co mě uklidnilo a musela jsem mu dát za pravdu. Ale když už byl nějaký závažný výchovný problém, něco co jsme považovali za špatný, tak on zasáhl velmi rázně a bylo jasné, že přes to nejede vlak. On byl takovej ten konečnej korektor. Já jsem pouštěla hrůzu a pak bych byla nakonec ustoupila a on řekl ne takhle to bude a takhle to bylo.

Dobrý táta

Myslím si, že kluci ho měli moc rádi, že to byl dobrej táta. Prostě si s nima i hrál. Nevnucoval se jim a taky je hodně naučil, protože byl pořád kolem toho domu. Nikdy jim neříkal, že to mají dělat. Prostě se tam kolem něj batolili a když Míša dospíval do toho stádia, že už by

mohl pomáhat, tak některý věci jako ten pokoj v přízemí spolu udělali, střechu spolu udělali a pak se přidávali i ostatní kluci.

Dovolená

Snažili jsme se, aby jsme měli hodně společných zážitků, takže jsme spolu jezdili na dovolenou na tu chalupu, na Vánoce. Oni se měli kluci rádi a jezdili s námi až do těch 18 až 20 let. Míša s námi nejel poprvé na letní dovolenou když měl vážnou známost a jel s ní, ale jinak jsme spolu projezdili spoustu míst. Sardinii, Korsiku, Bretan, Chorvatsko. Každý rok jsme se snažili někam vyrazit po Evropě. Francie s autem plným jídla. Tu tam jsme vzali apartmán.

Disciplína je fajn aneb zmrzlina za odměnu

Měli jsme s sebou spoustu jídla, abysme nemuseli nic kupovat a kluci byli fakt v tomhle strašně vychovaní. Prostě si nevyměřili, že tohle chci, tamto chci, věděli, že když jsou tři, tak že prostě holt jíme co uvařím i na tý dovolený a každé večer si tam zajdeme na zmrzlinu. Na tu jsme je vždycky večer vzali nebo jsme koupili nějaké ovoce.

Skromnost

Hodně jsme cestovali skromně, protože by to jinak nebylo možný, že by jsme to nezaplatili, ale takhle to šlo. No a myslím si, že na to mají hezký vzpomínky.

Pedagogické záležitosti – moje parketa

Manžel spravuje dům a finance

Jinak v rodině jsme to měli rozdělený tak, že já, protože jsem na to měla vzdělání, si ty pedagogický věci hlídala. Nebo to byla moje iniciativa, že ty dva mladší šli do waldorfské školy, protože jsem věděla, že na tom hodně záleží, aby to vzdělání bylo dobrý, aby je to neodradilo se učit a v tomhle na mě Vláďa dost dal. Ale zase já bych nešla proti jeho názoru, kdyby řekl, že ne, ale on byl prostě takovej, že mi důvěřoval. On řešil všechno kolem financí, co dům, co dovolená a to jsem zase já spoléhala na něj. Když řekl, že na to máme, tak jsem na to řekla ano můžeme a vůbec jsem se tím nezabývala a když jsem si chtěla něco koupit, tak jsem se ho zeptala, jestli na to máme a on mi většinou řekl, že jo. No tak takhle to bylo.

/Jak by si charakterizovala atmosféru v tvój původní rodině?/

Láskyplný teror

Naši byli takoví, že jak byl ten náš táta nemocnej a oba skončili ještě za mých studí na invalidním důchodu, táta dřív a máma potom měla nějaký nervový onemocnění. Dodnes nevím, co to bylo. Nemohla se postavit na nohy. Jak se zvedla, tak se jí začala hrozně točit hlava. Bylo to nervovýho původu, možná to bylo od páteře, ale tehdy se to řešilo jenom práškama. Rodiče se měli strašně rádi, ale dost často na sebe křičeli. Táta jak byl nemocnej, říkal, tohleto jsi neudělala správně. Dodneška si pamatuji jak byl táta nervózní, když jsem např. v koupelně pověsila jinak ručník než měl viset. Musím říct, že zpětně si myslím, že to byl docela teror. Ale takovej vlastně láskyplnej. Já jsem to pak jako chápala, že je nemocnej, že za to vlastně nemohl a že s tím nemohl nic dělat.

/Kolik měli rodiče sourozenců?/

Maminka neuměla být sama

/ Maminka byla ze sedmi dětí. To je zvláštní, maminka neuměla být sama. Jak byla od malinka zvyklá být v kupě lidí, v kuchyni vždycky bylo 5,6,7 stísněný, třeba žili v jedné místnosti léta. Ten byt, do kterýho mi jsme se přestěhovali k babičce zpátky z toho Novýho

Jičína, tak ten sloužit původně obrovský rodině a to byl ještě luxus. Dřív byla babička zvyklá, že se tam u ní stavovali ty její děti. Prostě pořád bylo kolem hodně lidí a máma na to byla zvyklá. Nikdy si nezvykla na samotu, že to pak hodně těžce nesla.

Závislost

Tím, že ona měla jenom mě a byla závislá jenom na mě, tak pro mě to bylo taky hrozně komplikovaný a byla to hrozná tíha. Ona si mě pořád k sobě přitahovala, prostě jako chtěla tu pozornost. Prostě chtěla být v tom prostředí těch mnoha lidí a ono to nešlo, protože jsem tam byla jenom já. Tak ona potom byla hodně šťastná uprostřed týhle mojí rodiny, protože tam se trochu blížilo k tomu původnímu modelu.

Mamka sedí doma na kufrech

Když potom bydlela tady v Praze v Platanový, tak my jsme se vždycky s Vláďou smáli, že ona sedí doma na kufrech a čeká až jí zavolám, že bude moct přijet.

Střídavý systém

Takže ona byla tejdén doma, přijela sem a byla tady 14 dní. Pro mě zase zdroj šilenejch nervů, protože jsem si najela na nějaký systém. Neříkám, že to bylo špatně, protože jsem si například mohla odjet do města, pohlídala děti. Ale to, že člověk přijede do domácnosti a je tu najednou nověj živel, jako prvek a pak po čase zase zmizí a musíš si zvykat na nověj model, tak to bylo docela nervující.

Onemocnění maminky

No a potom onemocněla. Když byl Ondra úplně malej, měla rakovinu prsu. Nechtěla v tom bytě vůbec být a proto jsme koupili ten řadovej domek, aby mohla být poblíž a přitom mít svoje soukromí. Nebo spíš, aby jsme měli my své soukromí. Nějakou dobu to tak fungovalo, že ona bydlela v tom domečku a docházela sem každý den, večer šla domů. Což byl mimochodem i model, který se praktikoval i s její maminkou, potom když jsme se odstěhovali do toho paneláku, tak ona u nás byla přes den a chodila spát domů.

Všichni pod jednou střechou

No ale pak jí nějak začali ubývat síly, měla nějakou mrtvičku a nechtěla v tom bytě být sama. Zatím tady zemřela tchýně a byl problém co s dědou, kdo mu bude vařit, protože okamžitě očekával, že mu budu vařit já. Tak jsme uvažovali co s tím. A děda řekl, tak já ti tady uvolním jeden pokoj, můžeš tady bydlet. Děda bydlel v tom svém, měli společnou kuchyň. Napřed to vypadalo, že budou vařit u mě v kuchyni a to jsem se teda vzbouřila. Dole je ještě jedna kuchyň tak vařili dole a dokavad mohli, máma občas upekla nějakou buchtu klukům.

Profit pro kluky

Kluci z toho hrozně profitovali. "Babi nemáš něco dobrýho" volali, když přiběhli domů. Byli pod kontrolou, věděli, že tu na ně někdo doma čeká, ale nebyli pod permanentním dohledem, protože byli nahoře. Podle mě to pro ně bylo výborný. Taky oni na babičku vzpomínají s láskou i přestože mě tady ta její přítomnost od začátku hrozně znervózňovala.

Návrat starého modelu

Pro mě to byl návrat do starýho. Ale oni, Vláďa a kluci dokázali takový ty hlášky, co mě hrozně svazovali nebo nervovali obrátit v žert a vůbec se jí to nedotýkalo a vůbec jí to neomezovalo, nic. Díky klukům jsme tady mohli takhle spolu všichni fungovat.

Pomoc v rámci rodiny

Hodně jsme si pomáhali, protože byla mamka nemocná, bylo tady hodně lidí. Tak dlouhou dobu tady mohla být s námi. Ta její nemoc trvala skoro tři roky a až poslední půl rok, kdy byla po různých nemocnicích a nakonec byla tady v tom pečovatelském domě, protože nemohla být doma sama a děda to s ní tady taky sám nezvládal.

Pečovatelský dům – kontroverzní rozhodnutí

To bylo takový rozhodnutí, který je pro mě kontroverzní dodneška. Byla bych to asi zvládla, ale vůbec jsem nevěděla jak.

Nervová labilita

Ono to bylo spíš o psychice, protože ona byla i jako taková nervově labilní a na mě závislá, že nedokázala být chvíli v klidu a furt na mě volala, třeba i v noci a tak. Samozřejmě, když chodíš do práce a máš tři děti, tak mě to hrozně nervovalo. Takže jsem to jako nedokázala úplně unést.

Nemoc manžela

Kluci potom rostli až nás potkalo, co nás potkalo. Přišlo to prostě nějak hrozně rychle za sebou, protože 2007 umřela máma, 2009 onemocněl Vláďa. To bylo hodně rychle za sebou. On si moc toho radostného života neužil.

Ondra odchází z waldorfské školy

Vlastně žádnej, protože mezitím byly ještě ty problémy s Ondrou, kdy musel odejít ze školy. Nevěděli jsme, jak to s ním bude a když se dostal na gympl, když Martin odmaturoval, tak se dozvěděl, že je nemocnej. To bylo v podstatě v jeden tejden. Ve středu Martin odmaturoval a v pátek se Vláďa dověděl, že je nemocnej, takže naše štěstí vlastně trvalo jeden den. Nejdřív nám řekli, že to není mrtvička a týden na to řekli, že v té hlavě něco je a že se to nedá léčit.

Rivalita

/Martin má Nerudovku vid?/ Ondra šel na Keplera. Jsem za to ráda, přesně podle toho principu nesrovnávat se. Proto že si myslím, že když teďka bude nějaká rivalita tak mezi Míšou a Martinem. Martin žárlí na Michala, protože šli oba na stejnej gympl, to snad ještě nějak nevadilo, ale pak šli oba na stejnou školu. Martin byl na jiný škole, ale stejnej obor. Oba dělají stejnej obor a mají stejnou práci.

Extrovert x introvert

/A myslíš, že to jejich vybavení je srovnatelné?/ Nevím, nevím. Rozhodně si myslím, že to že je Míša úspěšnější, je díky tomu, že prostě není chytřejší. Je to díky tomu, že je líp připravenej. Že šel za tím cílem cílevědoměji než Martin. /A to připisuješ tomu jedinci, jeho píli a nebo škole, kterou absolvovali?/ Pilní byli oba. Trochu to připisuji té škole a trochu i některým charakterovým vlastnostem. Míša je prostě dělo. Je rychlejší, akční, výmluvnej. Je takovej, jakýho si ta dnešní doba žádá, kdežto Martin je introvert. Nevyjadřuje se tak snadno, lehce. Není tak průbojnej. Má to komplikovanější.

Srovnání stejných vzdělávacích oborů na různých typech VŠ

/A co se týče školy? Ta připravenost je srovnatelná?/ Netuším. Netuším. Martin ještě o práci prakticky nežádal. Co se týče nároků tak rozhodně jo. Náročný jsou obě ty školy. Ale na tom ČVUT je to víc masovka a když se v tý masovce někdo dokáže víc prosadit tak je prostě dobřej, kdež to na to UMPRUMu je to takový nevím. /Umělecky zaměřený?/ Taky tam mají spoustu technických předmětů, ale víš co, je to individualizovaný, je jich tam míň. Je to na

tom člověku samotným. Na ČVUT jsi vedenej tím systémem. Tady jsi vedenej spíš tím kantorem a svou vlastní invencí.

Objekt výchovných snah rodičů

/Jak by si charakterizovala svoji pozici dítěte v původní rodině?/ Hele já jsem byla normální objekt. Já jsem byla objekt, kterej byl opečováván. Rodiče mě chtěli vlastnit. Nebo rodiče si mysleli, že mě vlastní.

Chybějící sebereflexe

/Co myslíš, že by jim pomohlo překonat tu polohu?/ Víš co já si myslím, že dnes jsme tak strašně pokročilí v té výchově a pedagogice, máme spoustu informací o výchově, spoustu informací o sobě samých, chodíme na různé psychohrátky, kurzy, já nevím co všechno, pracujeme na sobě, ale oni žili za hluboké totaliky. Moje máma nebyla vůbec zvyklá o sobě přemýšlet, něco jako by analyzovat, seberefektovat vůbec. Ona podle mě vůbec nevěděla co se s ní děje, byla vláčená těma situacemi, do kterých se dostávala a nedokázala se s nima nijak vypořádat. Proto taky dopadla jak dopadla. Ona musela být hodně vitální, aby to všechno přežila do těch 78 let.

Spousta léků

Ona od 50 let, mladší než nyní já, brala léky. Spoustu léků na všechno, všechno ji bolelo. Bylo somaticky patrný, že není všechno v pořádku.

V Jiříkově vidění

Až teprve po revoluci, když jsem se i já začala tomuhle otevírat, tak jsem ji poslala třeba na takovej seniorskej zdravěj pobyt do jižních Čech. Cvičení, strava, aktivity různý. Ona odtamtud přijela jako v Jiříkově vidění. Byla hodně společenská, ona to v podstatě měla ráda. Už jenom to že se tam vydala, že to neodmítla. "Představ si my jsme byli na výletě, já jsem malovala". Ona poprvé po 60-ti letech vzala do ruky pastelku. Ona ani nevěděla, jak si může jinak udělat radost.

Původní rodina maminky - prostředí chudé na podněty

Ona prostě asi taky jako měla málo podmětů z té původní rodiny. Její táta byl kočí a v podstatě alkoholik. Maminka chodila uklízet do domácností, měla sama 7 dětí. Byla to hodná žena, ale jako neměli nic. Neměli ani vlastní bydlení.

Tatínek vychovaný babičkou

/A co se týče té první rodiny tatínka?/ Měl dva sourozence. Mladšíno bratra Frantu a mladší sestru Jiřinu. On byl nejstarší. Matka byla dost protektivní vůči té nejmladší dceři, takže kluky jako moc nechtěla a mýho tátu vychovala babička. Ona ho odeslala k babičce. Ale můj táta byl dítě hodně aktivní.

Tatínek – postava kulturního života ve svém rodišti

Vyrůstal na venkově na starým Jičíně a tam prostě byl jedna z hlavních postav kulturního života. Hráli divadlo, hrál na několik nástrojů, provozovali ten spolkový život. Myslím že, dokud to šlo

Krátké mládí

Ono ale to jeho mládí bylo dost krátký. Skončilo v 15 letech, možná ještě potom v těch 18-ti. Já nevím jak to bylo za války, ale tou válkou to bylo hodně omezený. Tak jemu bylo v roce 1936 10 let v roce 1939 mu bylo 13.

Válka – tatínek totálně nasazený

Pak chodil ještě 2 roky do základky a pak byl v 15--ti totálně nasazen, protože byly školy zavřeny. /on byl v rajchu?/ On nikam neodjel, ale byl přidělený na nějakou těžkou práci.

První projev srdeční vady

Poprvý se tam nějak projevila ta jeho srdeční vada. Pracoval ve špatném prostředí. Děda ředitel věznice, babička v domácnosti,

Sobecká prababička

Jeho otec byl ve Valašském Meziříčí vedoucí ředitel věznice. Jeho matka byla v domácnosti a babička měla obchod s cukrovinkama. Takový stánkový prodej. Byli na tom o něco líp, ale ta babička byla taková sobecká, protektivní. My jsme tam za nima jezdili každý rok na velikonoce jednou za rok. Ani já jsem to tam nevnímala jako láskyplné prostředí.

Rodiče dokončují studia

/Čas který jsme společně strávili s rodiči? Jak vypadal, kromě toho, že jste chodili na hřbitov?/ To byla výrazná část našeho života. Byla to dominantní aktivita. /Jinou aktivitu jste nedělali?/ Tak oni naši, když si přestěhovali do těch Klatov, tak oni hodně času po večerech trávili učením.

Neuskutečněná dramaterapie

To jsem ještě chodila do školky. Já jsem hrozně toužila hrát divadlo od malinka a oni mě nikdy nedali na divadelní kroužek. Chodila jsem jenom do hudebky. To jim třeba strašně zazlívám, protože mě by ta dramaterapie tehdy hrozně pomohla. /Takže oni se vrhli na dokončení škol. to byla podmínka aby mohli dělat tu práci co dělali. Ale jako vrhli.

Nemožnost dalšího těhotenství

/Takže neuvažovali o dalším dítěti?/ Ale to už nešlo. Ono našim už bylo dost let. Tehdy už to nešlo, protože oni se brali ve 20. Na první dítě čekali 6 let, já jsem se narodila po dalších 6 letech a ono se jim pak už nepodařilo otěhotnět ve 32 letech. V tomhle stavu určitě ne. V tom stavu v jakém byli. Oni byly totálně vyřízený.

Rodiče si pomohl,i jak nejlépe uměli

To je takové jako, že tehdy jim nikdo neporadil jak se z toho mají dostat, jak si můžou pomoci. Oni si pomohli jak uměli, že spálili všechny mosty a odstěhovali se do těch Klatov, ale to byl únik, to nebylo řešení a odnesli si to s sebou.

Přenos problému místo řešení

Jenom to přenesli na nový místo, přenesli to pak na mě.

Besídky, koncerty

Takže volnej čas ... když jsem byla ve školce, tak jsme šli na besídku. Chodili na moje koncerty do ZUŠky.

Dovolená bez vrstevníků

Občas, jednou za rok, jsme jeli na dovolenou s nějakýma jejich kamarádama z Novýho Jičína. To byli tam jejich nejlepší kamarádi, ale ten jejich syn byl pomalu o generaci starší než já, takže mě to nějak úplně nezajímalo.

Rodiče podporují kamarádství

Na výlet další dítě s sebou

/Chyběli ti vrstevníci?/ Ale všechna čest našim. Oni se mi to snažili nějak nahradit. Pokaždý když jsme někam jeli, minimálně jedno dítě s sebou navíc. Nějakou kamarádku. Oni to vyloženě podporovali.

Výchova dalších dětí

Při mé výchově ještě pár dětí vychovali. Pavel byl poslední, ale pamatuju si, že ještě v předškolním věku v naší ulici v tom starém domě, kde jsme bydleli u tý babičky, byl kluk z takový velmi špatný rodiny. Máma byla asi z dnešního pohledu prostitutka a on byl pořád sám doma a tímhle způsobem já jsem se skamarádila.

Šroubovák – narozeninový dárek

On hrozně přilnul k našim, hlavně k tátovi. Pamatuju si, že když měl táta narozeniny, tak mu přinesl šroubovák. Nevím jestli ho někde ukradl nebo ho koupil za nějaký úspory. Fakt u nás trávil spoustu času, jezdil s námi na tu chalupu, koupali jsme se v jedněch neckách. Jirka se jmenoval. Tak to byl můj kamarád v tom předškolním věku. Fakt si myslím, že jim nahrazoval toho Dušana (zemřelého syna).

Asociál

Ale on, jak ho semlel ten školskej systém, jak byl asociální dítě, tak se zněj stal opravdu asociál. Možná že nebyl asociál, ale stalo se z něj asociální problémový dítě, který všichni jako dusili a skončilo to tím, že ho v 5. třídě nechala ta naše učitelka, on chodil se mnou do třídy, propadnout.

Systém je na vině

Takže myslím si, že na vině byl ten systém. Jako že on byl docela prima kluk.

Pavel

Dalšího takovýho, kterýho vychovali byl ten Pavel, v těch mejch 18-ti. Když táta umřel, tak jemu bylo 6 let. On neřekl o tátovi ani slovo. Bylo vidět, že ho to strašně ranilo. Ale chodil dál za mamkou. Mamka mu tam nahrazovala tetu.

Doučování

Vláďa když přijel do Klatov, tak ho ještě doučoval češtinu. Myslím si, že ten kluk díky našim vede celkem pořádanej život. Jinak by to bylo taky problematický.

Láska a péče v rozhodujícím věku

Ale oni fakt mu tu lásku a péči v tom rozhodujícím věku do těch 6 let dali, takže poslední verze byla, že teď má nějakou paní se dvěma dětma, rozvedenou, že s ní žije a stará se o ty děti. Fakt byl prima. To Vláďa ještě žil, když jsem ho viděla naposled.

Aktivita táty omezené nemocí

A vlastně ty aktivity, zpočátku když ten táta ... tam to bylo hodně omezený tím že ten táta byl tak těžce nemocnej. Já ho pamatuju jenom nemocnýho. Poprvé když mi bylo 4 až 5 let tak se poprvé projevila ta vada naplno, mysleli si, že má infarkt. Poslali ho do Františkovejch Lázní a když se vrátil, tak se ukázalo, že to nebyl infarkt, ale projev srdeční vady. On se celej život, co já ho znám léčil. Byl čím dál víc omezenější, omezenější, omezenější až nakonec nemohl dělat skoro nic. On byl hodně disciplinovanej, jedl málo chodil každéj den na procházky. Pak už jenom obcházel blok paneláku, to byla jejich jediná aktivita, protože víc nezvládl.

Flétna, kytara, housle

Pak se mnou táta trochu hrál na flétnu a naučil mě základy na kytaru. Flétna to mi bylo asi 10, 12. Na kytaru mi bylo asi 14 let. Strašně mu záleželo na tom, abych hrála na housle, až mi s tím trochu terorizoval.

Atletika

Podporovali mě i v atletice, v tom sportu. Máma se mnou chodila cvičit do sokola. /Takže tam jsi cítila podporu./ To jo v takovejch aktivitách.

Deficit spontánní hry

Oni si neuměli se mnou spontánně hrát. /Spontánní hry nedokázali rozvinout. A na koho jsi v tom byla odkázaná?/ Sama na sebe nebo na ten dvůr, kde se čas od času vyskytovali nějaký dva kluci, kteří tam jezdili za babičkou. Kamarádky jsem fakt skoro neměla v blízkém okolí, až v té škole. Když jsme se přestěhovali do paneláku, což bylo cca 300 m, tak jsem tam nikoho neměla.

Pocit vnucování

Vždycky když jsem viděla nějaké děti, tak jsem seběhla těch 6 pater, ale zase jsem měla pocit, že se tam mezi ně vnucuju. Víím, že když se nějaký děti shromažďovali, že jsem je skoro terorizovala protože jsem pro ně furt vyměřila nějaký aktivity. Chtěla jsem abychom si na něco hráli. Furt jsem tu hru úplně neuměla spontánně rozvíjet.

Kamarádství s klukama

Měla jsem takový nápady, že jsem si chtěla hrát na Vinetoua, na indiány. /A to ty děti nebrali?/ Někteří jo, spíš kluci než holky. Já jsem spíš kamarádila s klukama než s holkama. Ono to bylo daný tím, že tam ty kluci byly v tom domě kde jsem bydlela. To bylo do těch 10-ti let, mladší školní věk.

Učitelka od malinka

/A co se týče izolované hry, když jsi si hrála sama?/ Vozila jsem v kočárku koťata nebo jsem si hrála s panenkama. Já jsem učitelka asi chtěla být odmalinka. Vysázela jsem si všechny své pany a vyučovala jsem je. Nebo jsem si normálně hrála s panenkami.

Vinetou nebo policajt

Ale dost často jsem lítala s klukama na kole a hrála jsem si na policajta a to mě bavilo nejvíc, tyhle dobrodružný hry. Na Vinetua, na policajty a na zloděje, to jsem furt chtěla hrát. Někaký šití na panenky to mě nijak moc nebralo. Nejšťasnější jsem byla na vrcholku takový hromady písku s knotem kolem hlavy jako členkou, s perem za uchem a dělala jsem Vinetoua.

Komplexy

Si pamatuju, jak jsem trpěla, protože jsem neměla dlouhý vlasy. Pier Brice je měl a já ne, takže jsem byla jen takovej poloviční Vinetou. Pak mi totéž vadilo i když jsem šla na maškarní ples a chtěla jsem být za princeznu, tak moje máma mi nechala ušít krátký šaty a na ten můj krátkej sestřih mi nasadila členku. No vypadala jsem úplně hrozně. Vedle byly princezny s dlouhými vlasy v dlouhých šatech. Měla jsem často jako holka komplexy. /A proč ti nenechali rodiče dlouhý vlasy narůst?/ Nevím, nevím. /A řekla jsi jim to?/ No nevím.

Vlasy

Když jsem byla malá, tak to nepřicházelo v úvahu, naši mě vzali na pánský a tam mě obrali. Poprvé jsem si mohla nechat narůst vlasy ve škole. V 6. třídě jsem měla takovýhle dlouhý culíky. To jsem měla pak až do prváku na gymplu a tam jsem se pak nechala ostříhat.

Fotky

/A proč? Nemáš fotky?/ Nemám čas to teď hledat. Upřímně řečeno, nedělá mi to dobře se na ně dívat. /Otvírá to starý jizvy?/ Jo, no nechci se dívat na Vlášku na fotkách. /Bolí to./ Nemám potřebu se dívat na starší fotky.

Chlapecký typ

Oni v tomhle byli naši takový autoritativnější. Ale jednou jsem si to pak nechala narůst delší a pak jsem si to sama ostříhala, protože mě to obtěžovalo. Já jsem nebyla vůbec holčičí typ. Já jsem byla takovej chlapeckej typ.

Vypadala jsem starší

Jako dítě jsem vypadala vždycky starší. /Hledala jsi kamarády mezi vrstevníky, hledala jsi všude?/ Asi ve 14 letech jsem měla kamarádku o 4 roky starší a to pro mě bylo úžasný.

Kluci – dobrý kamarádi

A pak jsem měla na gymplu kamarády a to byli kluci, takový hodně dobrý kamarádi ve třídě. To je až do teďka, což je hodně zvláštní.

Sociálně problematická

Ctižádostivá organizátorka

Na gymplu jsem byla si myslím, dost problematická v tom třídním kolektivu. Já jsem byla taková hrozně ctižádostivá, hrozně jsem všechno organizovala, protože jsem byla na sport, takže jsem byla sportovní referent.

Agitátorské výsledky – medaile ze sportovních soutěží

Je fakt, že jsme měli úspěchy. Já jsem třídu dotáhla, že jsme vyhráli nějaký celoroční přebor. Vyhráli jsme soutěž ve šplhu, volejbalu, vybíjené. Prostě jsem furt chodila přesvědčovala, takovej agitátor.

Touha (pud) být nejlepší

No a myslím, že jsem byla docela šprtka. Já jsem pořád chtěla bejt nejlepší. Vůbec nevím proč a myslím si, že to pořád ve mě je. To, že si jako člověk musí zasloužit tu existenci. Jinej důvod jsem nenašla, proč to ve mě je. Takovejhle pud, kterej je zlobnej, kterej ti k ničemu dobrému není, protože neděláš tu věc pro ní samou, ne pro ten výsledek.

Vzpouza v pubertě

Konec oltářičkům

Myslím si, že je to tím, jak si pamatuji, jak jsem v pubertě udělala vzpouzu a normálně jsem všechny ty fotky na stěnách s tím bratrem vyházela. Třeba v pokoji v obýváku, všude. V ložnici je měli naši furt. Takový oltářičky. Kdyby jako bylo jedno místo, ale on byl všude, všude přítomnej. To je takovej specifický příběh.

Preferenční skupina

Komunikace

/Pozice v kolektivu, toho jsi se trochu dotkla. Organizátorka. Komunikace? Asi četná. Hodně jsi měla potřebu komunikovat/ Jo asi jo. /S vrstevníky, s kolegy? Kdo byl tvoje preferenční skupina./ Víc času jsem trávila s těma dospělými. Na tý chatě byli pořád jenom starší a takže já jsem preferovala komunikaci s o něco málo staršími 3-5 let nebo s vrstevníky.

Potřeba přesvědčit svět o své pravdě

Taky jsem si vždycky myslela, že je musím přesvědčit o své pravdě a když je přesvědčím, že mě za to budou mít rádi. Což je teda úplně totální blbost.

Obliba školních předmětů souvisí s učitelem

/Jaký jsi měla ráda předměty, když už jsme u té školy?/ Neměla jsem ráda matiku. Já si myslím, že je to hrozně souvislost s tím, koho jsme na to měli. To je asi u všeho, ale já jsem ve škole v podstatě stíhala, takže jsem si v dějepise pod lavicí luštila křížovky při hodině.

Vnitřní neklid

Já jsem měla jako ten neklid, takže jsem se nesměla nudit ani chvíli. Jakmile jsem byla hotová, musela jsem začít další činnost. Nebo nedělala jsem ráda věci dlouho. Prostě jsem je chtěla mít rychle hotové a dělat něco dalšího. /Čemu to připisuješ?/ Já si myslím, že to byl nějaký vnitřní neklid, protože nedokážu dělat ty věci pro ty věci samotný.

Záliba ve filozofování, v pedagogice

Hodně mě baví filozofovat, rozebírat všechno možný ze všech stran, prostě u toho dokážu být dlouho. Baví mě řešit pedagogické problémy, baví mě ta pedagogika. Myslím, že bych byla třeba dobrou produkční, věci organizovat a produkovat.

Volba jazyky x psychologie

/ A jazyky, když jsi se dala na učení. Šly ti?/ Že bych byla nějak extra nadaná na jazyky, to bych teda netvrdila. /Tak co ovlivnilo tvou volbu?/ Protože nebyly jiné možnosti. Chtěla jsem dělat psychologii, ale to mi třídní řekl, že tam se nedostanu, ať to ani nezkouším. Tak jsem pak šla studovat jazyky./Takže jsi byla zrazovaná od toho co jsi chtěla /

Dobrá němčinářka rozhodla

Já jsem chtěla jít studovat a protože jsem měla dobrou němčinářku, tak jsem šla studovat němčinu. Angličtinu jsem ani neměla. Já jsem věděla, že mě chemie a fyzika nikdy nebavily, ani mi to moc nešlo.

Matematika jako koncept myšlení

Ale posléze jako dospělá ženská, tak ke čtyřicítce, jsem začala chápat význam matematiky v životě člověka. Strašně jsem litovala, že mi nikdo nepodal matematiku, tak aby mě mohla bavit. Je to strašně důležitý, jako koncept myšlení. Ať děláš co děláš, tak by člověk to matematický myšlení rozvíjet měl, protože mu pomáhá.

Germanistika, bohemistika, učitelství

/Ty jsi teda vystudovala překladatelství?/ Ne já jsem vystudovala na filozofické fakultě germanistiku a bohemistiku, učitelství. /Takže máš aprobaci germanistika, čeština/ Měli jsme samostatně učitelství asi jako je dneska pedagogické minimum.

Dramatická výchova na DAMU – jako koníček

Pak jsem dodělala ještě v roce 2002 dramatickou výchovu na DAMU. To jsem si dodělala více méně jako koníček, protože mě to vždycky hodně bavilo. Mě byví tyhle hry improvizální. / Co tě tam na tom baví? Máš tam pocit nějaký lehkosti? Překvapení, interakce./

Láska k Tvorbě

Co mě na tom ještě baví? Je to takový hodně tvůrčí. Baví mě tvořivý věci. Já třeba neumím vůbec malovat. Takže tak se nemůžu vůbec projevit.

Výběr škol

Divný pokus

/Školy jsi si vybírala sama? Gymnázium a potom vysokou školu?/ Tehdy moc možností nebylo. Na základce jsem se dobře učila, tak jediná slušná možnost byl gympl. Pro nás to byla poprvé možnost jít na gympl v 8. třídě. My jsme byly třída, to byl taky takovej divnej pokus. Byli jsme všichni z osmičky a byli jsme z celého okresu. Bylo tam hrozně málo Klatováků. Půlka byla z Klatov a půlka z celého okresu.

Exoti

Takový ty "nejlepší" děti. V podstatě pokusný králíci./A jak jsi se tam cítila? Nebylo to manko, že jsi tu devítku neabsolvovala?/ ne to mi nikdy nevadilo. Akorát jsme tam byli všichni za exoty a chodili se na nás proto dívat. Ale v tom třetáku, čtvrtáku se to srovnalo. /Takže průběh studia byl normální/ Asi jo. Normální pokud za normální označíš, studium v době totality. /Prostě v té době běžné/

Studium v Praze

Osamění

Ty první roky v Praze byly hodně krušný, trpěla jsem velkým osaměním. Úplně na začátku jsem se rozešla s klukem, se kterým jsem chodila na gymplu a našla jsem si nějakýho jinýho a to skončilo. Pak jsem chodila po Praze..takovejch lidí a on se mnou nechce nikdo mít nic společnýho. Samozřejmě spolužačky v kruhu, tam jsem se kamarádila s Janou už od prváku, jenže ta jezdila na víkendy domů a já jsem věděla, že nechci jet na víkend domů. Já jsem chtěla být na víkend v Praze. Nechtěla jsem jet za rodiče, nebo alespoň ne každé víkend. Když mi bylo nejhůř v druháku v pololetí přihlásila jsem se na velikonoce přes Mladej svět na takovou aktivitu Velikonoce za Prahou. Postupně bylo líp.

Výchova podle negativních vzorů

/Při výchově vlastních dětí, pozorovala jsi u sebe třeba určitý sklony? Nastavovali ti zrcadlo?/ Snažila jsem se prostě, vychovávat pomocí negativních vzorů. Vlastně jsem věděla, že se nějakých věcí, kterých se dopouštěli moje rodiče, nechci u svých dětí dopustit. Takže jsem se vůči nim vymezovala ve výchově svých vlastních dětí.

Bez nervozity a velkého omezování

Nechtěla jsem je tak strašně omezovat. Chtěla jsem vyloučit pokud možno nervozitu.

Možnost svobodného rozhodnutí

Chtěla jsem jim dát možnost rozhodnout se co budou dělat. Jaký hudební nástroj si zvolí, i když jako to, že jsem automaticky uvažovala, že budou hrát na hudební nástroj, bylo pokračování v tradici mojí vlastní rodiny.

Sport jako kotva

Taky jsem věděla, že bych chtěla, aby sportovali, protože to považuju za dobrou kotvu. Když má člověk nějaký problémy nebo se ocitne v nějakých obtížných životních situacích, což se teda potvrdilo Nejstaršímu synovi Michalovi sport vždycky pomohl v nové zemi v novém prostředí navázat kontakty a najít kamarády.

Nastavené zrcadlo

Jestli mi nastavovali zrcadlo? Nastavovali. Především v otázce přílišné péče, protože oni ji opravdu odmítali. Dobrý bylo, že jsem to úplně nepřeháněla, nebo že jsem prostě si byla vědoma toho, že se to nesmí přehánět a nějak se to na ně přeneslo. Když péče bylo moc, ve věku kdy už nebyla na místě, tak oni mi to dokázali říct. A říkají mi to prostě do teďka. /Dokážou ti to říct klidně, otevřeně, s humorem./ Jo, jo, myslím že jo.

Hezký vztahy v rodině

Takže hezký vztahy, komunikace?/ Jo já si myslím, že prostě i s tím Martinem, se kterým to teďka moc nefunguje, tak máme v zásadě docela hezký vztahy. Prostě, odjel do Ameriky, napíše mi, já mu odepíšu a v podstatě jako, i když to někde uvnitř bolí, tak jakoby vím, že je to můj syn a že nedělá nic špatného.

Kluci fungují dobře

Nikdy jsem se nesešla se situací, že by mi záměrně škodili nebo nám záměrně škodili. Nikdy nefetovali, nikdy nás prostě nepomlouvali, nikdy nežili na náš úkor vědomě jo, prostě myslím si, že jsou fajn. Ty kluci fungují dobře, no.

Akorát s Martinem je to teď těžký

Byť třeba zrovna s tím Martinem je to teďka těžší, protože holt on to měl taky hodně těžký. Nevím, já nevím, jak by se choval, kdyby se nám nestalo, to co se nám stalo. Když by normálně žil Vláďa jestli by si vybral tuhle holku. Nevím no. Asi by to bylo jinak. Rozhodně by se teda neodehrávalo v naší rodině to, co se odehrává teď, protože by Vláďa zasáhl, to jsem si jistá.

Sebevýchova

/A poslední je okruh sebevýchovy. Ty už jsi tady zmiňovala svoje studium, další vzdělávání. V roce 2002 jsi ukončila dramatickou výchovu a sebevzdělávání Tě pořád táhne./

Handycap generace našich rodičů

Já si prostě myslím, že na narozdíl od generace našich rodičů, který vůbec nebyli jako my ... jednak neměli ty informace objektivně, prostě nebyly přístupný ty informace.

Vlastní děti – motivace k sebevzdělávání

Já jsem jako ... Myslíš jako sebevzdělávání co se týče výchovy? No tak jako od malinka, když se ty děti narodily, tak jsem se snažila sbírat literaturu a číst ji. Mým oblíbeným nakladatelstvím byl Portál.

Nejstarší syn Michal – výchovný oříšek

Hodně třeba jsem četla Prekopovou - „Malý tyran“, tyhle věci, protože ten nejstarší syn nebyl vůbec jednoduše na výchovu. Ten byl fakt obtížně vychovatelný až jsem se u něj dozvěděla, že jsou takový 4 typy dětí: snadno vychovatelný ... nebo takhle 4 typy křížení výchov a vychovatelnosti dětí. Prostě jako že jedno je snadno vychovatelný dítě s dobrou výchovou, to je to nejsnadnější. Pak je obtížně vychovatelný se špatnou výchovou, to je to nejhorší a pak jsou ty mezi tzn. snadno vychovatelný dítě se špatnou výchovou, tam to ještě

nějak může dobře dopadnout a obtížně vychovatelný dítě s dobrou výchovou a tam to dá velkou námahu, ale já si myslím, že jsme byli v případě Michala tenhle čtvrté rozměr. Prostě, že jsme byli vůči němu trpěliví a měli jsme ho rádi, a dávali jsme mu ten jeho prostor byť byl obtížnej, tak se z těch svejch neduhů vykřesal a je z něj teďka bezvadnej kluk.

Proměna handicapu v přednost aneb dobrá výchova růže přináší

Vlastně to, co byl jeho hendicap, přílišná výbušnost a dravost je teď jeho předností. Knih o výchově jsem přečetla mraky, to byly takový věci jako ... a vedlo to k tomu, že jsem se začala hodně zajímat o to, kam je dám do školy.

Základní škola x alternativa

Třeba jsem četla o tom, jak podporovat tvořivost dětí a bylo mi jasné, že by současná státní škola, nebo tehdy současná státní škola, tvořivost utloukla. Tak jsem začala hledat k tomu jiný alternativy a podařilo se je najít. Přes všechny ty problémy, který ve škole s tím Ondřejem byly, tak si myslím, že fakt dobrej základ dostali.

Waldorfská škola

Fantazie bez stresu

Že prostě už jenom to, že je někdo v první a druhé třídě nestresoval, nechtěl žádný enormní výkon a že v nich podporovali fantazii, tak to v nich do dneška je. Já si myslím, že Martin se na ten UMPRUM dostal, kvůli tomu, že podstatnou část svého života strávil na waldorfské škole, protože oni všechny tyhle věci podporují.

Literatura – pomocná ruka

Potom vlastně, když začaly problémy, teď v tom našem těžkém období, tak zase hledám v literatuře na to odpovědi a snažím se pracovat na sobě v podobě různých terapií a tak. To je asi jediná možnost, aby se z toho člověk nezbláznil.

Okruh blízkých lidí jako řešení situace

I když nejlepší terapie je popovídat si s kamarádkou. /A brát život trochu s humorem, pokud je to možný./ Úplně klíčový je když nemáš děti, teda když nemáš sourozence, to jsem pochopila, vytvořit si kolem sebe okruh lidí blízkých. Byť to není na bázi těch sourozeneckých vztahů, což se nakonec týká i tebe. Pokud na světě nebudeš mít tu maminku, která tady taky nebude věčně nebo manžela, který tu taky nemusí být věčně, tak mít kolem sebe okruh lidí, kteří ti vydrží a kteří tě vždycky nějak podpoří a vy jste mě vždycky hrozně podpořili. Bez toho by to nešlo, no jo no. To je prostě jediný možný. Musíš si kolem sebe utvořit okruh lidí sobě blízkej.

Jedináčkovství jako díra

Vnímáš jedináčkovství jako celoživotní handicap, ochuzení v bodě, kdy sourozenci jsou blízký lidi stojící vedle tebe ať v dětství, v průběhu života nebo ve stáří?/ Možná si to idealizuju ale myslím, že by to tak mohlo fungovat a myslím, že bych to tak byla chtěla. A že mi to nebylo dopřáno a že tam v tom cítím nějakou díru. Ale říkám, snažila jsem se to nějak nahradit těmi vztahy s kamarády. Má to své výhody. Kolikrát vidíš jak sourozence rozdělí majetek, toho se tady bojím v případě našeho domu taky. Tak proto ještě tady jsem a snažím se to hlídat, aby se nepohádali dokud nebudou moct přijmout nějaký opravdu opatření, že si to rozdělí nebo prodá. A prostě jim pořád zdůrazňuju, že tohle je to jediný co bych vůbec nechtěla, aby je to rozdělilo.

Jediná výhoda

Nemusíš se dohadovat a dělit. V podstatě když je člověk jedináček, tak je tohle jediná výhoda, /že se nemusíš s nikým o nic dělit/ ... a nebo spíš, že se o to dělení nemusíš s nikým dohadovat. Jako asi nevadí to samotný dělení. Asi se se sourozenci rád rozdělíš, nebo s lidma, který jsou ti blízký, ale jako u těch sourozeneckých vztahů, kdy do toho zasahují ještě ty protějšky to bývá problém. To pak těma kartama hodně zamíchá a to si myslím, že je dobrý, že je to výhoda, že jsem tohle byla ušetřená. že jsem nezažila to šílený rozčarování, že jsem si s bráchou léta rozuměla a teď přijde nějaká fiflena a najednou je všechno jinak. A nebo nemusí být ani fiflena. Prostě jenom žena s jinou výchovou a jinejma představama a už se to nepotká.

Zacházení s časem

/Životní hodnoty, čas pro sebe?/ S časem pro sebe zatím úplně neumím zacházet a uvědomuju si, že se to pořád ještě učím. /Myslíš, že je to důsledek toho, že jsi se to nenaučila v dětství?/ No myslím si, že to souvisí s těma ránama, který člověk v tom dětství dostal, protože to souvisí s tím, jak všechno člověk dělá pro ten výkon a ne pro věc samotnou.

Dělat věci pro druhý jako terapie

Že to neděláš pro druhý, ale jenom pro sebe. Pořád tam ten tlak je a já si nemyslím, že to je spojený s tím jedináčkovstvím, ale s tím, co člověka provází. S tím úmrtím bratra. Já jsem v tý době byla na druhý koleji. Spíš tohle si myslím.

Nezapomínat na sebe

Ale čas pro sebe? Zase když máš ty tři děti, tak pořád přemýšlíš o tom, jestli si můžeš dovolit něco pro sebe. Kam dávat energii, kam dávat peníze kromě sebe, že jo. Pořád máš spoustu typů a je důležitý prostě si říct, teďka to dám sobě a nebudu si to vyčítat.

Podpora od kluků

A to se mi teď myslím docela daří, protože mě v tom kluci podporují s výjimkou toho středního,. Ten by teď po mě naopak pořád něco chtěl. Ten nejstarší a ten nejmladší, no Ondra řekne :hele mami já nic nepotřebuju, já jsem si vydělal, Michal totéž prostě jasně. Martin mi řekne "já si myslím, že mě rodina podpoří". Teďka to zatím tak nemá, protože on si tu vlastní rodinu zatím upřednostňuje a všechno co je pro ní je dobře. Tak to trochu vnímám. .. i když trochu možná.

Dětství nepotřebuji zažít znovu

/A takový závěrečný zpětný ohlédnutí a okénko dopředu?/ Zpětné ohlédnutí? No to dětství bych nutně nepotřebovala zažít znovu. Podpořeno ještě dobou komunismu, to bych opravdu nepotřebovala zažít znovu. /

Jednáček to má dnes lehčí?

Myslíš, že kdyby jsi dnes byla jako dítě ve stejný situaci, že by to bylo lehčí?/ Jednak je ta společnost někde dál a jednak by tam samozřejmě nebyly ty magořiny s režimem pořád přítomný, že jo. No takže určitě by to bylo jinak. Jednak bych mohla cestovat a určitě bych toho využila.

Žiješ tady a teď

/A okénko dopředu?/ No to je velká neznámá. /Žiješ tady a teď./ No víš co. Ono mi ani de fakto nic jiného nezbyvá, protože můžu si plánovat co chci, ale když je tady děda, dvě kočky

a pes, Ondřej, já s tím tak docela nic nenadělám. Mohla bych jako prásknout do bot a říct já jdu, ale jako ... no. .. nemůžu to udělat Ondrovi, protože pro jednoho člověka je to tady hrozná kláda. Otázka je co bude až on bude chtít jet někam na Erasma, tak jestli to tady já vydržím. To nevím teda. /A Ondra má před sebou ještě kolik roků studia?/ Ještě tři. Příští rok bude dělat bakaláře jestli udělá tu matiku a pak ještě dva roky magistra a mezitím chtěl ještě někam na stáž, takže on to má ještě na 4 roky. No dobře já si myslím, že aby měl za sebou alespoň toho bakaláře a tu stáž a pak už může bydlet sám a nebo Michal, nebo už třeba nebude děda(94let). To je takovejch neznámejch, že se to těžko dá odhadnout.

Sebevědomí dnes

/A jak v tom všem si stojí sebevědomí?/ No snažím se ho pěstovat, aby nebylo příliš zahlcený tím egem. To prostě jako s tím trošku mám problém, protože to ego je poháněné tím výkonem. A tím, že jsem jako já pořád chtěla ten výkon mít, tak jako s tím egem jsou problémy, ale sebevědomí ..no. myslím, že teďka jako zdravě pospává. / Je saturovaný./ Jo já si myslím, že netrpím nějakýma pocitama viny nebo že prostě ...

Sebevědomí v dětství –velké výkyvy

/Sebevědomí v dětství ?/ Jo tam byly velký výkyvy. Přílišný sebevědomí a potom žádný. Tam byly výkyvy. A teď je to tak, že tlak nikde necítím. Nevím no, jo. Myslím, že sebevědomí je teďka tak na hladině, že není moc vychýlené ani k nadměrnému sebevědomí, ani netrpím příliš nějakýma výčitkami svědomí./Během života se to podařilo ustálit?/ Jo když je člověk starší tak ... myslím, že netrpím žádnýma výkyvy co se sebevědomí týče. (A během života jsi to nepozorovala kromě toho dětství, kdy byly výkyvy/. V pubertě jako samozřejmě byly.

Přijetí skupinou

Co je jako můj největší problém, to jsem si znovu uvědomila v té Nesměni, to je přijetí od skupiny.

Strašně těžko nesu, když mě nějaká skupina hned nepřijme. / Potřebuješ k životu přijetí./ Což údajně souvisí se sebezpřijetím. Asi jo. Prostě já to mám jako, že když jsem v nějaký nový skupině, tak potřebuji okamžitě navázat kontakt s těma lidma a cítím, že mě jako mezi sebe vzali. A mám problém když, teď se mi to zrovna stalo na Nesměni, když přijede část lidí, kteří se mezi sebou znají, něco mezi sebou prožili a teď mi s nima utvoříme skupinu a oni to tam pořád do té skupiny vnášej To se mi teď stalo a to mi fakt nedělá dobře, s tím mám vážnej problém.

Potřeba někam patřit

/ Ráda by jsi k ním taky už patřila./ No přesně. Ráda bych patřila ... ráda bych abychom byli všichni na stejný lodi. Protože tý situaci jakoby nerozmím. Protože nevím, proč to je. Jo můžou přijet dva tři lidi společně, ale. /Ty jako nečeš tu situaci?/ Ne ... no já jí přečtu. Tady je skupinka lidí a ty jsou spolu už nějak integrovaný, ale proč. Já to nechápu proč. Pak jsem se dozvěděla, že je to proto, že byli na tomhle programu už i loni a předloni a že nají něco odžito a že nás nevyčleňují, ale mě se to v tu chvíli dotkne./ a když jsi se to potom už dozvěděla, věděla jsi proč, tak dobrý.. / Ne protože oni se drželi pořád hodně pohromadě. / A to ti vadilo dál./ To mi vadilo. Přitom jsem se nedostala k některým lidem, který mě zajímali. Tak to byl asi můj problém. Nevím. / Jo potřebuješ komunikovat a zapadnout do té skupiny rovně a pak se tam cítíš dobře./ Hm. / A když ne tak reaguješ různě .../ Tak mi to podrejvá sebevědomí bych řekla, možná, možná já nevím . Často to i ustojím a ono se to pak vyřeší samo, ale myslím si, že kdyby to trvalo dýl, tak budu muset odjet nebo by mi to zničilo

sebevědomí. /Jako zůstat a absolvovat ten seminář by pro tebe bylo těžný/ No asi bych to jako zvládla, ale trpěla bych. Když si jako zaplatíš program za nějakým účelem, chceš jako zažít kreativní program a pak se z toho stane noční můra tak prostě radši ne.

Spánek

/Jak říkáš noční můra. Spánek, usínání, klid? Doposud se spánkem občas zápasíš?/ No to bojuju hodně. /Čemu to přisuzuješ. Právě tomu dětství?/ No pocuchanejm nervům z dětství a i ty události, co nás potkala a taky úplňku a taky svým menstruačním problémům. Prostě, když se tyhle věci sejdou, tak nespím. Ale jako nejvážnějším problémem, že mě vlastně vynervuje každá věc, no ne každá věc mě vynervuje, že prostě... /nepotřebuješ moc a už to jede/ ... např. začnu přemýšlet o Martinovi a o jeho rozhodnutí odjet do Ameriky a okamžitě nespím, no. (Jak potom funguješ další dny?/ No snažím se usnout. Tak jeden den to vydržíš ne. Na Nesměni jsem se např. přestěhovala do samostatného pokoje. Radši jsem si připlatila.

Nervózní dětství

/Myslíš, že to má kořeny v dětství? V původní nervozitě?/ Jo to si myslím taky. Nervová soustava a ta výchova v dětství a ty další události, který se na to postupně nabalujou. Myslím, si že to moje dětství bylo neuvěřitelně nervózní. Ten můj táta byl schopen se vynervovat a přenášet to na celou rodinu.

Důsledky tatínkovy lability

/Takže viděla jsi tu nervovou labilitu i u tatínka, která potom přešla například do agrese./ To jo, to si myslím. Ale i máma, oni byli ze sebe navzájem vynervovaný. Tam to bylo taky částečně způsobený tím, že oni se o sebe báli. Jako víš, máma se bála o tátu a místo aby si pomáhali tím, že si navzájem vytvoří klidné prostředí, tak se navzájem nervovali a to nebylo vůbec dobrý. / Nebyly možnosti jak s tím pracovat?/ Ne v té době určitě ne.

Perfekcionista a puntičkář

Ale největší stres jsme měli, když jsme měli jet na chalupu a balilo se. Táta byl takový puntičkář a potřeboval to mít všechno zbalené akorát. /Perfekcionista./ No puntičkář. Já nevím jestli je to úplně to samý. Perfekcionista je, že chceš tu věc udělat jako nějak dobře, dokonale a puntičkář je, že nešlo ani o nějakou kvalitu, ale o řád, kterej on nějak nesmyslně prostě dodržoval do posledního puntíku. Nebudou se napřed balit potraviny. Napřed se sbalí tohle. Když jsi to udělala jinak, tak bylo zle. /Proč jsme to řešili každý víkend? Když jste tam jezdili každý víkend, tak tam mohli ty věci zůstat ne? No to bylo třeba jídlo. A to nešlo jen o odjezdy na chalupu.

Děni mimo pravidelný program = pohroma

To šlo o to, že když se dělo něco mimo běžnej nebo pravidelnej program. Třeba např. když měla přijít návštěva, nějaká změna, tak to bylo vždycky zdrojem konfliktů. Protože táta byl nervózní a nic neunášel. A to bylo hodně z tý nemoci. /A maminka fungovala chvilku a pak jí to taky vynervovalo?/

Já si myslím, že počátky byly ve smrti toho bráchy a ona se pak zhroutila. Pak už stačilo málo kdykoliv. Je to tak.

Nespavost mne provází celoživotně

/Nespavost jsi pociťovala celoživotně?/ Třeba moje máma taky celoživotně trpěla nespavostí. Vstávala třeba v 5 ráno, ale třeba chodila dřív spát. Ale ona neměla ambice něco večer dělat. Takže si myslím, že částečně je to daný geneticky, částečně v průběhu let, kdy teda od

malinka a pak problémy s vlastníma dětma, kdy nespíš v noci, protože se budí a kašlou. A když trochu vyrostli, tak máma byla nemocná, no furt něco.

Manželova náruč

/Takže si nevzpomínáš na období, kdy by se to zklidnilo, třeba ve vztahu k Láďovi/. Já si nepamatuji kdy mi to začalo. Jo jasně on mě hodně uklidnil, on mě vzal do náruče večer a spala jsem. Prostě jako jsem v něm měla velkou oporu.

Životní opora

To je jedna z věcí, kterou jsem se měla naučit, nespolehat se na tu jeho oporu. Já nevím, to je těžký.

Ambice

/Měla jsi někdy tendenci dávat si vysokou laťku, nějaký těžký úkoly? Nebo to vnímáš jako běžný úkoly, že jsi na sebe náročná? / Člověče nevím, jestli jsem na sebe náročná. Nevím. Asi si myslím, že zvládnou hodně. Že spoustu věcí dokážu překonat a asi občas mám potřebu si to dokazovat. Ale ... jak zněla ta otázka? Jestli si kladu náročný cíle? A jestli mě to nervuje? /Jestli tě někdy nenapadlo, že si tu laťku dáváš příliš vysoko? "Holka nakládáš si toho příliš" a nebo jestli jsi spokojená, jak jsi si tu laťku postavila?/

Doma je na mne nakládáno

Já myslím, že tady doma je na mě nakládáno příliš, aniž bych si to na sebe nakládat chtěla. No tak třeba takový jako, že si nedělám výčitky s tím, že na tom domě nestihnu třeba všechno udělat. To jsem se naučila, to je mi už jedno. Ale zase na druhou stranu, nemůžu to nechat úplně bejt. Necítila bych se úplně dobře, kdyby tady byl všude nepořádek nebo kdybych ty základy nezvládla.

Vysoká laťka

Učení samo mne neuspokojuje

Ale v práci si myslím, že si nakládám hodně, ale to dělám proto, že mě to učení samo o sobě jako takový neuspokojuje. Proto chci dělat ještě něco dalšího, abych se z toho sama nezbláznila. Takže i pro ty děti je lepší, když se děje ještě něco dalšího. Je to dobrý pro tu motivaci a zároveň jako... někdy si říkám jestli to stojí za to, protože toho mám moc a nikdo to ani pořádně neocení. Nemám ani jednu přestávku, protože pořád něco zařizuju, ale stejně mi to nedá protože když něco zase přijde, tak to zase uchopím a ..

Ocenění dětmi x nedocenění učiteli

/ A udělalo by ti dobře, kdyby to bylo oceněný?/ To jo no, to je to nejhorší... tak ty děti ty to třeba ocení,... jak jsem s nima byla na tom projektu mediálních studií, tak to ocenili hodně, to mi děkovali, že to bylo výborný a že příští rok zase něco. Ale pak to někdo shodí v tý škole. Třeba ředitelka to shodí a kolegové řeknou, že studenti zase chyběli.. Prostě si neuvědomí ten přínos pro ně.

Boj s větrnými mlýny

/Bráníš se, nebo to je .../ Tak to víš že se bráním, ale je to takový boj s větrnými mlýny, protože se bráním už spoustu let a jsou chvíle kdy mi to fakt nebaví.

Krise, vyhoření

Musím říct, že jsem měla před dvěma nebo třemi roky krizi a teď už mám zase hodně velkou, protože v tom školství necítím vůbec žádné posun. No dobře teď je nějaký karierní systém, ale ten začne kdoví kdy fungovat a to budu já už v důchodu.

Požadavky plním na 200%

A nejsem si jistá, že když splním nároky toho karierního systému, požadavky myslím splňuji tak na 200 %, protože tam máš dělat samostatný akce pro školu, máš se prostě dál vzdělávat, i se snažím dál vzdělávat v těch pedagogických věcech, tak prostě máš mít kontakty s jinejma organizacema, těch já mám hafo, tak všechny tyhle kriteria a i kdybych je všechny tisíckrát naplňovala, tak je mi jasné, že se na týhle škole nepohnu ani o píd'.

Vedení školy

/A to je myslíš vedením školy?/ To je tím vedením. Ale oni možná, když bych prošla tím karierním řízením a získala ten vyšší karierní stupěň, tak mi přidaj 5 000. Kdyby mi přidali 50 tak jo, ale těch 5000 si myslím, že by si zasloužil každý učitel.

Touha pocítit, že něco znamenám

Ať mi přidají 5 000, ale ať mi daj jakoby pocítit, že si toho cení a že pro tu školu něco znamenám a že fakt už nebudu muset držet dozory na chodbě a že budu moct se věnovat nějaký pedagogický práci v podobě nějaký funkce. Já vím, že tam těch funkcí není moc, ale v tuhle chvíli je tam dostávají lidi, který na ni absolutně nemaj. Např.dostane funkci výchovného poradce mladej kluk, přitom je to alkoholik, pedagogický minimum si udělal před rokem, nemá vůbec žádný zkušenosti a je výchovný poradce. Teda pardon, ale to se ve škole normálně povídá. Je to metafora protože to místo dostal, protože naše vedení chce nějakýho chlapa ve vedení a na kvalitu se nehledí. Tak tohleto mě momentálně hrozně ve škole števe.

Školní akce střídá akci

/Pověz složení školních akcí, který stihneš ve školním roce./ Organizují třetí ročník, loni jsem dělala druhý ročník adaptačního kurzu pro všechny druháky. Tzn. že jsme tam pro ně udělali program, oni se tam vystřídali ve všech cyklech s téma třídníma, pak jsem na vánoce organizovala Vánoční bazar, což je charitativní akce, výtěžek dáváme na hospice, pak jsem loni začala chystat divadelní projekt, který nám bohužel ... dala jsem žádost o grant, oslovila jsem partnerskou školu, která s tím souhlasila. /To byla škola tady nebo v zahraničí?/ To byla škola v Německu. Udělala jsem nábor mezi dětmi, ty se přihlásili, vybrala jsem peníze a když už jsem kupovala jízdenky, tak mi ta druhá škola oznámila, že to není schopna organizačně zajistit a že není schopná sehnat ty děti a že to musíme odložit, což teda pro mě byla velká rána, protože ty děti se těšili. Já jsem je namotivovala a to se táhne až do teďka, protože to není vyřešený jestli to vůbec bude a jestli ty peníze toho grantu nepropadnou. Není to vůbec moje vina, je to vina partnerský školy, kterou jsem ani já nevybírala. vybírala ji moje kolegyně dost špatně, protože to byla malá škola dost daleko, bez zájmu. No takže to je trochu frustrující, takže ten projekt nedopadl, i když jsem do něj investovala nějakou činnost. Na jaře jsem organizovala soutěž pro děti v debatování, kdy mezi sebou debatují týmy na dané téma v němčině. Je to přínosný pro ty děti hlavně v tom, že se naučí takové ty dovednosti jako vést rozhovor, naslouchat, argumentovat, dál na to jsem si vymohla že mi dala ředitelka jednu hodinu konverzace pro pokročilou skupinu, ale pro příští rok mi to už ředitelka nechce dát, protože s tím nesouhlasí kolegyně, kterým jako já na jednu hodinu týdně odeberu ty talentovaný děti, přesto že je to pro, děti přínosné a ty děti to chtěj, tak to prostě není možný

protože si to kolegyně nepřejou. Takže řeším takovýchle věci. No pak když je někde nějaký dobrý divadlo, tak zmotivuju děti a jdu s nima do divadla. Je to několikrát do roka. Co jsem ještě dělala? Pak jsem s nima byla na jarní škole mediálních studií což teda pořádala nějaká soukromá škola v Praze, což ale znamenalo ty děti vybrat, být tam s nima i ve volném čase protože to je od rána do večera, ale bylo to taky moc hezký, tam se to taky dětem moc líbilo. Pak jsem s nima byla ke konci roku na nějakým sportovním kurzu, který jsem nepořádala, tam jsem byla jenom jako pedagogické dozor. Ttam jsem s nima domluvila, že na takový zahradní slavnosti, ke konci školního roku uspořádáme výstavu fotek z toho sportovního kurzu. Myslela jsem, že k tomu uděláme i nějakou malou vernisáž, ale oni nechtěli. Pouštěli bysme video, něco k tomu řekli těm návštěvníkům a když pak byl konec školního roku, tak jeden den jsem vzala děcka na kvadrienále a druhý den jsem je vzala na paintbal, protože chtěli na paintbal. A to jsou zruha tak školní akce... /

Třídní

To bylo s tvou třídou?/ Jo jako třídní si můžeš navymyšlet spoustu akcí a prostě máš pořád co dělat. /Do kterého ročníku půjdou ty tvoje děti?/ Teďka půjdou do čtvrtáku. /Takže budeš mít maturitní třídu?/ Už jsem ti dokonce říkala, že by mi nevadilo, kdybych pak nepokračovala dál.

Zaječí úmysly

/Nemáš typ. Jenom tak myšlenku./ Myšlenku nemám. Říkala jsem si, že bych měla něco začít intenzivně hledat. Otázka je, že si musím udělat pořádek sama v sobě, co by mě teď bavilo a co jako chci dělat. Si myslím, že chci odejít ze školství, i když mě to učení jakoby baví. Fakt mě baví hodně ta práce s těma dětma, ale fakt je to v tom státním školství všude stejný.

Žádný prostor

Takže vlastně nemáš žádný prostor dělat věci navíc, protože to nikdo neocení a pak jsi tam ještě za blázna. Tak jako, tak jako, jsem si říkala jestli nemám odejít vůbec ze školství nebo jestli nemám jít do soukromého školství. Kdyby tam pro mě bylo místo, ta diskriminace věkem existuje ne že ne. A když bych se rozhodla odejít ze školství, tak co jiného bych mohla dělat? Není to jednoduchý.

Pomluvy

V současné době cítím u nás ve škole frustraci z toho, že se snažím dělat to nejlepší a furt narážím na nějaký pomluvy. U nás fakt pomlouvají jako každé o každým, fakt strašně nechutný. Např. jedna mladá kolegyně, s kterou taky kamarádím a se kterou jsem dělala ty kurzy, tak se teď dostala na magisterský studium na DAMU a poprosila zástupkyni, která má na starosti rozvrhy, jestli by jí nevyšla vstříc a udělala jí ten rozvrh tak, aby mohla chodit jak na DAMU tak do školy, aby mohla odučit celý ten úvazek. Vymysleli spolu, jak by to šlo. Znamenalo to jenom, že by musela 3x v týdnu začít ve 3/4 na 8, což v předchozích letech se běžně takhle začínalo. Ona pak šla ještě za svedma kolegyněma, který s ní mají paralelní hodiny, poprosila je, jestli by to pro ní neudělali, že by to potřebovala. Tak se nějak dohodli a snad jí řekli, že jo. Jenže když odešla ze školy, že to má domluvený, tak jí telefonovala zástupkyně, že se ve škole strhla revoluce. Jedna kolegyně si jí stěžovala, že to takhle přece nejde, aby se kvůli jednomu člověku předělával rozvrh a že výchovy nemají začínat ve 3/4 na 8 ráno a že ona proti tomu protestuje. V pozadí bylo, že ona nerada ráno vstává. Takhle zařizla tu moji kolegyni. Takže musela přistoupit na to, že si vezme 3/4 úvazek. Takže takovýchle jsou u nás pletichy. /To je nepříjemný/ Takže tak.

Příloha 2

Respondent Pavla - přepis rozhovoru

Pohlaví: žena

Věk: 60 let

Povolání: OSVČ, aktuálně v předčasném důchodu

Rodinný stav: vdaná

Děti: dcera 40 let, syn 36 let

Rodiče děti nechtěli

Tak já teda nevím, jestli jsem jako by úplně typickej jedináček. Protože já se domnívám teda, že jsem se narodila rodičům, který vlastně nechtěli mít děti. Respektive domnívám se, že to bylo hlavně ze strany táty.

Pavel

Že nechtěl mít děti no a když už prostě k tomu došlo, tak by bejvalo bylo dobrý, kdybych aspoň byla kluk. A já jsem se nenarodila jako kluk, tak pamatuju se, ještě já se pamatuju, když mě oslovoval Pavle. Takže to určitě mi byly nějaké tři roky, možná přes tři roky. Pak mu někdo možná řekl, že to není dobrý, aby mě oslovoval "Pavle". Takže jeho oslovení od té doby bylo "Mladá". Já se nepamatuju, že by mi táta můj někdy řekl "Pavlo", nepamatuju.

Nevníkala jsem to

No, ale přesto musím říct, že jsem jako asi to svoje dětství nevníkala nějak katastrofálně. Já jsem si vlastně tyhle ty zvláštní vztahy uvědomila až jakoby s docela velkým odstupem, až když já jsem měla svoje děti i docela velký. Určitě byli na druhým stupni, možná už i na střední

Metoda vnitřního dítěte

A já jsem si tehdy prostě začala hledat nějaký alternativní proudy a dostala jsem se do skupiny, kde se prováděla metoda vnitřního dítěte. Nevím, jestli ti to něco říká. No a teprve tímhle se mi to tak nějak otevřelo. A strašně dlouho to bolelo. Pak jsem to hodně dlouho v sobě zpracovávala, ale dneska už to jako zpracovaný mám. Dokázala jsem toho svého tátu i pochopit, proč se to dělo. Nevím jestli mám o tom mluvit hned...

Táta pocházel ze statku

Já si totiž myslím, protože můj táta pocházel z rodiny statkářů, oni měli statek v Řepově, a měli dva syny. Ten starší, můj strejda, jak to tenkrát bývalo, tak jemu měl být určený ten statek. Tak ono to tak mělo být správně, protože on k tomu jako opravdu byl, tíhnul jako by k tomu hospodářství. No a můj táta byl zase celkem nadaný, inteligentní. Takže jeho úloha jako by byla vystudovat a on chtěl studovat medicínu. A být tím panem doktorem a i v Boleslavi byl koupený dům, kde jednou by měl svoji ordinaci, že jo a tak dále a tak dále.

Venoušku, jdi datat

Přišel do toho státní převrat a ještě bych chtěla říct, že babička byla opravdu taková ta milující matka, která mému tátovi ještě ve 40 říkala - Venoušku, jdi datat. Furt o něj pečovala a tak dále. Můj táta byl takový to opečovávaný dítě.

Student medicíny – zavřenej

A když se vrátím zpátky k tomu převratu, jako by první krizová událost v životě. Takže on se účastnil tenkrát, tedy jako student medicíny, těch studentskej protestů teda a byl zavřen. K převratu došlo ve 46/7, ... po válce . Prostě po válce, když komunisti vlastně uchopili moc. Po těch volbách, tak ... mládež vyrazila do ulic, studenti a protestovali proti tomu. No a můj otec si myslím, tedy domnívám se, já můžu v mnoha věcech říct domnívám se, protože rodiče moji se mnou o tom nikdy nechtěli mluvit. Takže říkám, to jsou leckdy moje jako by dohady, ale rozhodně si myslím, že můj otec byl vůdčí typ no oni tenkrát ty předáky prostě zavřeli.

Dávka hořkosti a nenávisti

Protože teda babička pořád ještě asi měli ještě někde nějaký peníze nebo něco takovýho, známosti že jo. Takže samozřejmě někoho někde uplatili, takže tátu sice pustili ale s tím, že dostudovat nesměl nikdy. A v něm už tohle to zůstalo jakoby ta dávka tý hořkosti a tý nenávisti.

Cesta dolů

A myslím si, že už to vlastně nikdy ve svém životě nezpracoval a že i z toho důvodu nechtěl mít děti, protože nechtěl aby byly přiváděny jako by do týhle doby toho komunismu a pro něj bylo v životě už pořád jako by ta cesta dolů.

Stěhování

Protože když teda nesměl dostudovat vejšku, tak si pak udělal někde nějaký kurz. On sice pracoval ve zdravotnictví, tam se i seznámil s mojí mamou, ale nikdy vlastně, furt jsme se stěhovali, protože kam jsme přišli, tak on se vždycky z nějakého důvodu znelíbil příslušnému závodnímu výboru nebo já nevím, těm papalášům, který tam byli. Takže jako my jsme se stěhovali, narodila jsem se v Semilech a to ještě ani naši nebyli jako by při sobě. To táta byl někde v Boleslavi, pracoval asi.

Máma – porodní bába

A máma dělala porodní bábu v Semilech, tam já jsem se narodila a když mi byl rok, tak jsme se odstěhovali do Benátek. Tak teda naši tam dělali v tom zdravotnictví a odstěhovali jsme se tam odtamtud, mě muselo být něco mezi třetím čtvrtým rokem. Protože mám určitý vzpomínky, kde asi byl ten dům, kde jsme bydleli.

Králíček – jedinej kamarád

S tím mám jako by vzpomínky na ten dvorek, protože tam někdo přinesl králíčka a to byl můj plyšák, moje zvíře. On byl vlastně můj takovej jedinej, ten kamarád bych řekla. Na něj si pamatuju. Pamatuju se, že jsem tam chodila na zámek jako by do školky, na to si taky pamatuju.

Jesle, školka

Vlastně před školkou jsem ještě chodila do jeslí, protože máma ... já byla vlastně v kolektivu dá se říct, že odmalička. Jesle, potom školka byla /Kdy tě dali do jeslí nevíš?/ no to bylo už v těch Semilech. No to si vem, že máma tam žila sama a nechtěla opustit práci. /Nějaký 4 měsíce?/ No to ani ne, mě nebyli ani dva měsíce a už jsem byla v jeslích. Takhle to bylo.

Benátky, Horní Slavkov, Jáchymov

No ale zas na druhou stranu, když mi byl ten rok, tak jsme teda odešli do těch Benátek a když někde mezi těma třema čtyřma rokama, tak jsme se odstěhovali do Horního Slavkova. To je až tamhle ten kout západní Čechy, poblíž Karloveh Varů. Tam oba dělali v závodu, jak se to jmenovalo ... Závodní ústav národního zdraví. Potom to zrušili, takže jsme se stěhovali do Jáchymova.

Táta onemocněl

Tam dělal táta v lázních laboranta, pracoval s rádiem, onemocněl. Takže odtamtud jsme se stěhovali zase zpátky do Mladý Boleslavi. Tam už jsem ale dodělala svoji základní školu. Takže se vrátím zpátky do toho Horního Slavkova.

Pořád sama

Odtamtud mám takovou, ... mám takových pár vzpomínek kdy vím, že prostě jsem byla skoro pořád sama. A jedna taková vzpomínka je, že naši chodili večer někam, zřejmě si posedět za nějakou zábavou si posedět, netuším, kam chodili. No a já měla za úkol spát, to ovšem často nešlo, tak jsem jednou ... bydleli jsme v činžáku, tak jsem jednou uslyšela, jak mi někdo hází kamínky do okna a byla tma. Šla jsem se podívat, kdo mi tam ty kamínky hází. A on to byl strejda, ten brácha tátův. Jako kde jsou naši, proč mu neotvírají, a já říkám - no jsou někde pryč. No a kde jsou, no já nevím, kde jsou. A jak to, že jsi doma sama. No já nevím, že jsem doma sama. /kolik ti bylo?/ Kolik mi bylo? No to jsem ještě nechodila do školy. To byla jedna taková vzpomínka. No a pak se pamatuju, že jsem chodila do školky tam a po tý školce jsme chodili ještě jako by, my jsme tomu říkali družina a to nebylo ve škole. To bylo ještě ve školce, po školce jsme prostě chodili do družiny.

Ústav s celotýdenním provozem

A pamatuju si, že jednou s tou družinou jsme se šli podívat do takovýho jako by ústavu, kde měly být děti vlastně umístěny celej týden, celotýdenně. A já jsem si strašně moc přála tam bejt. Protože já jsem jinak byla sama a jenom tam jsem měla možnost být v kolektivu. Takže jako vím, že se mi tam líbilo úplně všechno. No přece jenom tohle ta moje máma nepřipustila teda abych, aby se mi tendle ten sen nesplnil.

1. třída

No a nastoupila jsem tam ještě do první třídy v tom Horním Slavkově, to si ještě pamatuju na tu svoji paní učitelku. Ta byla teda moc hodná, no ale nedochodila jsem tam tu první třídu, protože právě zrušili ten závod, kde pracovali naši.

Jáchymov

Proto jsme se odstěhovali právě do toho Jáchymova. Takže jsem pokračovala ve školní docházce v Jáchymově. Tam jsme bydleli jako by v jednom bývalým lázeňským domě, který byl jako by z původních zřejmě, .. jestli tam byly dřív kanceláře. To co tam bylo, bylo prostě předělaný na takový, ne zcela vyhovující byty. byly tam společný koupelny na chodbě a ... prostě bydleli jsme na patře. Ta chodba tam byla taková, my jsme ji dokonce říkali hala, vstupní hala, taková obrovská a z toho prostě byly dveře. Do kuchyně se šlo z haly. Do obýváku, ale to byl obývací, to byla jedna velká přepažená místnost. Si naši přepažili skříněmi, takže tady byl jako by obývací a za těma skříněmi, jako by ložnici udělanou a tam jsem teda získala už svůj pokojíček. Tam jsem měla svůj pokojíček, ale pak tak taky ještě bydleli další cizí lidi v rámci toho. No a děti absolutně žádné, tedy v tom baráku prostě nebylo jediný dítě.

Cikánka

A já si pamatuju dodneška, vždycky když děti donesou vši, tenkrát taky jsem přinesla vši, protože moji nejlepší kamarádkou se stala cikánka. A s tou já jsem seděla a po vyučování jsem chodila k nim domů, protože ona měla sourozenců, že jsem je ani všechny nespočítala, neznala jsem je ani jmény. Takže jsem chodila s ní domů a spolu jsme pak třeba běhaly venku a dělaly kotrmelce.

Naprostá samostatnost

Si pamatuju, jak jsem při těch kotrmelcích jednou ztratila klíče, já byla pořád vedená k tomu, že prostě sama jsem si odemykala a zamykala. Odjakživa jsem byla vedena k naprosté samostatnosti. Naši na mě neměli čas a pokud ho měli, tak třeba opravdu chtěli chodit do nějaký tý společnosti svých lidí, svých vrstevníků. Já opravdu nevím kam večer chodili. Já jenom vím, že jsem večery byla sama.

Dostala jsem přes držku

No a tak si taky pamatuju, jak jsem dostala přes držku, protože jsem se s milou Ašenou jednou pohádala. A ona mi řekla a já řeknu bráchovi a on ti rozbije držku. No a v Jáchymově jsou takový kopce, do školy se chodilo po strmejch schodech a tak dále. A my jsme šli ze školy dolů po těch schodech a ta Ašena mě tam pořád jako by zdržovala, že mi ten její brácha přijde rozbít držku. Tak jsem říkala nepřijde, protože on je mladší a my jsme taky kamarádi, my spolu kamarádíme, takže on mi tu držku nerozbije. Načež on přišel a rozbil mi jí. Dal mi opravdu pěstí, takže mi tekla červená. Teď mi to takhle teklo na takovej tvídovej kabátek, to si pamatuju.

Pomíjivé kamarádství

Trošku už jsem si jako by začala v té době všímat. My jsme se odtamtud stěhovali, to jsem chodila do čtvrtý třídy do té Boleslavi jsme přišli, když jsem tady vlastně, někde v polovině té čtvrtý třídy, že vlastně moc kamarády nemám, protože oni jsou pro mě všichni pomíjivý. Tím jak jsme se neustále stěhovali, tak vlastně to byly pro mě takový známí, který byly pro mě když jsme tam byli, pak jsme ale odešli někam jinam.

Nemám pojem kamaráda

Takže už zase nebyli. Já takovej pojem toho kamaráda, opravdu toho kamaráda, že vlastně nemám. Všichni měli nějaký ty kamarády fakt jako od dětství, že vyrůstali vedle sebe. A já tím, jak jsme se stěhovali, jsem takovýhle kamarády fakt neměla. No a pak jsme se přistěhovali do Mladý Boleslavi, protože už jako táta začínal mít trochu nějaký problémy. Ale fakt jako ten, že pořád pracoval jako by ve zdravotnictví. V těch lázních Jáchymov, co pracoval no jako laborant. Když jsme přišli do Boleslavi, tak jezdil do Kosmonos do nemocnice, tam dělal v chemický laboratoři.

Táta skončil jako dělník u olova

Ale pak jako ho suspendovali, vyhodili ho ze zdravotnictví úplně, takže on vlastně skončil v Akumě. Slejval olověný desky. Končil jako dělník u olova. No a takže to s ním potom vlastně dopadlo, dopadlo úplně blbě protože v 57 umřel na rakovinu. /Uran?/ uran, všecko tohle potkával. Rádium, že jo..

Pro dítě naprosto přirozený prostředí

No a já musím jako ještě k tomu tátovi říct, že ... on když jako v tom ovzduší žije člověk od malička, tak opravdu ho má za přirozený. Že to prostě jako by tak je, a že to nevádí a on prostě mámu hodně terorizoval takovým tím nemluvením.

Táta zapšknul

Nevím, jestli to znáš, ale on se vždycky zapšknul a týdný s náma vydržel nemluvit absolutně jo. Tak to si ho jenom pamatuju, jak seděl doma před sebou knížku, on byl teda jako by velkej čtenář. Takhle si vzal, opravdu, to byl u něj jako by rituál.

Cípek kapesníku

Takhle si vzal roh kapesníku, takhle si ho otočil, takhle se tím cípkem hladil a četl při tom. Po tom jako by v tom pozdějším věku jsem si říkala, možná hledá, jak ho ta babička milovala, jako dítě a pak

najednou se z tý její náruče dostal do takovýho srabu, on si vlastně pak v životě neužil vůbec nic, když se to tak vezme./Co ti připomíná to dětství?/ To pohlazení no, že -..

Týdny nemluvil

On to teda mohl mít jako by i po svém otci tu vlastnost, jako že nemluví jo. Na dědečka já už se moc nepamatuju, protože ten umřel. My když jsme se přistěhovali do té Boleslavi. Tak babička s tím dědečkem bydleli, ale poměrně krátce v takovém opravdu blbým hnusným domku v Kosmonosých. Krátce potom děda zemřel, takže říkám já teda na dědu jako takovýho nemám vzpomínky vůbec žádný. Ale babičku tu si vzali potom naši vlastně k nám, protože to bylo taky jako by velmi zajímavý. Babiččiny rodiče bydleli na Rozvoji v RD, to byly takový dvojdomky, takže oni tam měli rodinný domek. Nevím jak k němu teda přišli, to nevím.

Dědictví

Ale vlastně když zemřeli, tak to bylo dědictví a teď to dědictví se mělo dělit . Babička měla jednu sestru tajhle v Hostomicích pod Brdy a další sestru měla na Slovensku. No a ty sestry samozřejmě očekávaly, že dům se prodá. Že se o to dědictví rozdělí. No ale to bylo v době, kdy už se vědělo, že náš táta je nemocnej. V tom Jáchymově a babička prostě strašně moc chtěla, aby on se mohl přistěhovat do té Boleslavi do toho domku z toho prostředí toho Jáchymova. Aby se mohl vrátit do Boleslavi. To si pamatuju, jako malý dítě.

Hádanice

Já byla takhle pod oknem, ale okno bylo otevřené a jak si to tam ty strany prostě vyřizovaly mezi sebou. To byl řev, to bylo neskutečný jak na sebe křičeli. Babička byla sice ochotná vyplatit ty svoje sestry, ale oni prostě byly přesvědčeni, že kdyby se to prodalo cizímu člověku tak, že by se dostalo víc peněz. A že by se jako rozdělily o větší část, takže na to nechtěly přistoupit, takže to byla jako by hádanice strašná. Nicméně to babička vybojovala. Naši si ji pak do toho domku vzali, tam měla jakoby jednu místnost. Babička byla evangelík, patřila k českým bratřím. Ona byla asi hrozně hodná, ale mě to v té době strašně vadilo,

Nepamatuji si na pochování

protože já jsem byla v té době jedináček, kterej nebyl absolutně rozmazlovaný. Já se nepamatuju, že by mě táta někdy pochoval, nemám jedinou vzpomínku toho druhu, spíš naopak. To byly takový vzpomínky, pamatuju se..

Pletení

když jsem se učila plést, o to já jsem měla hodně zájem, naučit se plést a háčkovat a takový věci. A když jsem poprvé upletla kousíček, tak jsem to nesla mámě ukázat a to si pamatuju, jak vedle sebe leželi jako by na kanapi, to bylo v neděli po obědě, tak si dali, víš, takovej ten ležing. A já - mami koukej.

Ujelo jí oko

A on to vezme takhle do ruky, ten táta a koukej tajhle jí uteklo oko, tajdle jí uteklo oko ... Takže na tohle to jsem od něj byla zvyklá, že prostě všechno špatně.No a máma se teda se mnou, ale taky jako by nemazlila. Já jsem nikdy netrpěla hladem, zimou a takovejhlema věcmi. To ne. Bylo o mě postaráno, i když naši nebyli zrovna v nejlepší situaci.

Materiálně jsem netrpěla nikdy

Tak jako materiálně jsem netrpěla nikdy. Společnou dovolenou si pamatuju jenom jednu a to jsem ještě bydleli v Jáchymově a zřejmě jeden z těch pacientů byl, nevím jestli tátovi nebo mámě, oni byli vlastně v těch lázních zaměstnaní oba.

Prázdniny u tety

Tak za něco vděčen a pozval je jako by na dovolenou na Slovensko na Čierný Váh. No takže to si pamatuju, že jsme byli na Čierném Váhu na dovolený. Ale jinak my jsme jako na žádnou dovolenou nikam nejezdili a moje prázdniny se odehrávaly u sestry mojí mámy v takový vesničce u Kladna. Ona tam učila, byla učitelka no a takže měla prázdniny vlastně. Takže máma mě vždycky šoupla do tý Žiliny. /Samotnou? Nebo tam byla s tebou maminka?/ Samotnou.

Starší sestřenice a bratranec

Ale teta měla vlastně sice dvě děti, ale ty byly starší, Hanka byla starší, já nevím, dejme tomu musela bych to počítat, ale dejme tomu o 15 let. A Pepik o deset. V tý době to byl hodně velký rozdíl. Já spíš jsem se starala, už jako by když mi bylo těch 12, v pubertě, tak jsem se vlastně starala o dceru tý sestřenice moji, tak jsem ji vozila v kočárku, na to se pamatuju. Ale že bych s nima zažila tam něco, to nevím.

Děvucha

Teda to nebylo, akorát se pamatuju, že jednou nebo dvakrát se mě tam snažila teta seznámit s jednou děvuchou. To byla vlastně jako by dcera, ona tam dělala ředitelku a měla tam učitelku a to byla dcera tý učitelky. Ta mi byla zase protivná, takže já jsem to sice vydržela, že jako ... museli. Tak jsme spolu stanovaly a že jsme spolu jako by vařily...

Brigády

Takže, když už jsem byla větší jako. Tenkrát už se možná na ty brigády mohlo chodit i dřív, já si člověče nepamatuju nebo taky až od 15. Tak jsem právě nejezdila do Žiliny na prázdniny, ale jezdila jsem k tý sestřenici, která žila v Karlových Varech. A ona byla prodavačkou, prodávala různé věci. Takže ona mi tam vždycky našla nějakou brigádu. Takže jsem prodávala, co si pamatuju hračky, druhé rok jsem prodávala boty a pak to bylo vůbec nejlepší, zeleninu. Měla jsem stánek svůj vlastní stánek v tržnici a prodávala jsem zeleninu. Tak to bylo takhle s tetou.

Bodrá teta

Nevím jestli, tak co bych možná potom měla říct, že vlastně. Tahleta teta měla vlastně taky dceru jedináčka. Takže to byla moje další sestřenice, ale s ní jsem se jako by moc nestýkala, ona byla docela zvláštní. Ale myslím si, že ona byla hodně zvláštní, protože měla právě zvláštní mámu, tu tetu. Ona měla prostě utkvělý představy o tom, jak ona by měla vypadat a žít. Co by si měla brát na sebe, říkat a tak dále.

Sestřenice Jana- introvert

A ta Jana byla úplně jiná, ta teta byla taková, jak to mám říct... takový bodrá obchodkyně. Samá sranda, samý takový hahaha hehehe a ráda tancovala, ráda chodila prostě, společenskej život. A Jana právě naopak, ona byla takovej ten těžkej introvert, která jako ráda umění, hrady, zámky, takovýhle věci. Teta to nesnášela a furt ji do toho prostě... takže oni nakonec, dopadlo to špatně. Jana se vlastně pokusila o sebevraždu a pustila si plyn. A přijeli včas, takže ji zachránili.

Přestali se stýkat

Ten psycholog ji potom doporučil, aby se přestala s matkou stýkat. /Kolik ji tehdy bylo?/ Kolik bych tak řekla? 23/25. No a prostě přestala se s ní stýkat a vydržela to až do konce života. Ale musím jako by říct, že ji to nemám za zlé. Víím, že to pro ni bylo taky těžký. Ona byla jako by z nás tří sestřenic jako by nejstarší ta Jana. Takže ona byla ještě starší než ta Hanka. /Maminka tě měla v pozdějším věku?/ Ve 30. / No na tu dobu../ Ve třiceti a táta byl vlastně o 4 roky mladší. /Aha, tatínek byl mladší než maminka/ Mhm. Takže vlastně já jsem se dostala k tetě Vlastě, k tý prostřední.

Teta

I když ona zůstala sama, tak pořád žila v těch Karlovejch Varech sama dokavad' to šlo. Potom vlastně už měla takový příhody, že padala občas a ublížila si a tak dále. Tak jsem ji zařídila tam penzion v Karlovejch Varech pro důchodce, tam nějaký čas byla. Jenomže ona byla skutečně jako by problematická v tom, že neuměla prostě žít s jinejma lidma. Takže ona se tam prostě s někým pohádala a pohádala se tam s těma sousedkama na tolik, že prostě zase jako by tu její psychiku, nebo spíš ta její psychika tak zničila ten její tělesnej stav, že opět začala padat a všude samá krev, furt hlavu rozbitou že jo a ruku zhmožděnou a tak dále. Takže potom byla jako by dlouho ve špitálu a ono už to fakt docela vypadalo, že umře.

7 let

No a v tý době už moje máma nežila a já jsem vlastně zůstala doma po všech těch svejch událostech. Jsem šla do jako by předčasného důchodu, by se dalo říct. Jsem si říkala, že teda tu tetu z toho špitálu vezmu k sobě, aby nemusela umřít v nemocnici. No ale ona se dala tak dohromady, že u nás žila ještě 7 let. Takže to jsem uzavřela vlastně kategorii teta.

Poslední zážitek s tátou

No a když se ještě teda vrátím zase já k tomu svému tátovi, že jo no. On opravdu onemocněl tou rakovinou a když se na to přišlo, tak už ani k operaci to nebylo. Takže to bylo vlastně docela rychlý. Mám prostě ještě takovej zvláštní zážitek z nemocnice, protože tenkrát přece jenom ještě asi nebyly takový metody jako se používají dneska. /Kterej rok?/ Kterej rok... tak si to spočítej... táta se narodil 1928, a zemřel když mu bylo 57. Kolik je to roků... takže to bylo v 85. Táta se nedožil sametové revoluce. To by mu bejvalo možná jako by ulevilo. No a já jsem měla takovej zvláštní zážitek, byla jsem tam párkrát za ním. Ale viděla jsem, jak to jeho tělo rychle chátrá a on se mnou stejně nikdy nekomunikoval. Takže to bylo, že jsem tam vždycky jenom pokoukala a zase odešla. Tak ale jednou právě přijela ta teta Anča. Ta nejstarší z těch sester a chtěla ho ještě vidět, takže jsme tam šly do nemocnice ještě spolu i s mámou. A on spal. A pamatuju se prostě, jak jsme tam přišly a teď jsme nad ním stály, jak ty tři sudičky, samozřejmě no. A tak mi povídá - „*Co čumíš. Koukej vypadnout*“ . A mě to přišlo tak strašně líto, že jsem se prostě jako by rozbřečela a odešla jsem teda hned, nebyla jsem schopná se ani rozloučit a odešla jsem.

Každá úplně jinde

A když potom přišli domů teta a máma. Tak jsem si tak říkala, co asi budou říkat jako na to, co mi ten táta řekl, že jsem se tam rozbřečela. No a ta teta mi povídá: „*tobě bylo líto, jak ošklivě vypadá vid'*“ . Tak jsem si říkala, jestli vůbec slyšela, to co jsem slyšela já. Tak mi přišlo, jako když jsme byly každá někde úplně jinde a to byly vlastně moje poslední zážitky s tátou. Pak už jako nikdy se neprobral z agonie. Jsme jednou přišly a už tam nebyl..

Tichá domácnost

/Maminka?/ Ráda bych ještě se vrátila třeba k tomu tátovi, že on měl tu zvláštní vlastnost, jak nás deptal jako by tím nemluvením. Jak prostě jsme furt měli, já jsem měla pocit, že to byla většina doby, co jsme měli tichou domácnost.

Lev salónu

Ale zas, jako by na druhou stranu vím, že byl hrozně společenský k jiným lidem. K nám teda jako by moc návštěv nechodilo, ale zase když někdo přišel, tak jako by táta byl ve svém živlu - jako lev salonu. Veselá nálada, rozdal by se. Vlastně to samý měl i k příbuznejm, k těm tetám by se dalo říct. Hlavně k tetě Anče k tý nejstarší.

Bratranec hrál hokej za národní mužstvo

Protože ona měla teda tu Hanku a bratrance Pepíka, Josefa Horešovského a ten hrál hokej. Protože hrál za národní mužstvo, tak se dostal prostě i za hranice a pro máho tátu to byl jako by úplně ideál. Prostě s ním by se bavil od ráno do večera o tom, jak to tam vypadá.

Za hranicema jinej svět

To prostě byl pro něj jinej svět. Takže on, když zrovna dostal tu dobrou náladu a začal s náma mluvit, tak se jelo na návštěvu do Žiliny a tam si povídali a povídali a on byl prostě v úžasný náladě a když potom Pepík si našel nevěstu, tak mezitím už zemřela babička, ale pořád ještě po ní byly takový ty prsteny, takový to rodinný zlato, jak se říká.

Rodinný zlato

Tak on byl tak nadšený z té jeho nevěsty, tak on ji opravdu zahrnul zlatem. Zajímavý bylo, že to jejich manželství se rozpadlo během třech, čtyřech let nebo to asi ne.. oni měli spolu dvě děti, tak možná dejme tomu pět let to vydrželo

Ideál až do kuropění

A stejně pořád jako by to byl ten ideál a když se jelo na tu návštěvu do Žiliny, tak on tam vydržel do rána. Si z toho dělali legraci, že až do kuropění pořád si vlastně povídají, ty starý zážitky, co stokrát semleli, ale bavilo je pořád opakovat do kola.

Meruňkový kompot

S tou tetou Vlastou takovej vztah neměl, s tou prostřední. To si pamatuju, jak byla ona u nás jednou na návštěvě v Boleslavi. Vařil se meruňkovej kompot, a máma byla vždycky zvyklá dát tam pár jadyrek. No a tak oni tloukli s tetou ty pecky, ty jadyrka.

Je to jedovatý

Táta tak zabručel něco, že na něj už zase šla špatná nálada, to bylo vidět. Prostě ty jadyrka jsou jedovatý a teta, ona byla .. všechno bylo takový bohémský. Tak říkala, no ale to je jenom malinko jedovatý, to je dobrá jedovatost. Neexistuje dobrá jedovatost. Prostě to je jedovatý. A je úplně jedno jestli toho je málo nebo hodně. Jed prostě zůstane jedem. Ale ty naděláš... jed zůstane jedem .. a takhle to šlo, že si to tam hodinu takhle přehazovali jako ping pong až to vyvrcholilo pořádnou hádanicí a teta se sebrala a odjela domů. A jako nevím, ale myslím si, že od té doby nedošlo k návštěvě, že bychom taky jeli do těch Karlovejch Varů. Před tím jo, ale pak už ne.

Vztahy

Takže to máme takovýhle vztahy. Jaký měl vztahy k tomu strejdovi vlastně. Strejda ho přežil. /Jeho brácha? Byli dva bratři./ Člověče, mě to připadá, to bylo takový jako by ani vroucí, ale ani že by se jako spolu nebavili. Nemůžu říct.

Strejda

Strejda byl starší a nějak se jako dlouhou dobu nemohl oženit, už to byl prakticky starej mládenec. Taky o 4 roky byl starší. Takže byl starej jako moje máma. No a pak se nějak oženil, když mu bylo dejme tomu 40. Ale vzal si hodně mladou asi 20 letou.

Dawnův syndrom

A měli spolu prvního synka a ten měl Dawnův syndrom. A zemřel když mu byli 3 roky. Vlastně to byla taková, oni si vůbec ničeho nevšimli. Oni si vůbec nevšimli, že to jejich dítě není v pořádku. No a pak když jim umřel, tak byla vlastně Jana podruhé těhotná. No a naše máma vlastně, ona byla porodní asistentka, dělala v té době v porodnici . Od začátku, co jsme se nastěhovali do Boleslavi, tak ona

dělala jako by na porodnici. Tak ji říkala - Jano, ale vy jste prostě nesměli dopustit, aby jsi přišla do jiného stavu, když jsi měla nemocný dítě. A ona se dověděla prostě, že Jana vůbec nevěděla, že měla nemocný dítě. Jí to nikdo neřekl. To bylo tenkrát stejně zvláštní, i to zdravotnictví. Oni se prostě k ní chovali jako, že se nic neděje. Ona byla taková jako by trošku jednoduchá a ten starší mládenec ještě jednodušší. Takže to opravdu vůbec jako nepobrali.

Druhý bratranec

Tak jako se čekalo s velkým napětím, jak dopadne druhý porod. A druhý porod dopadl dobře, narodilo se zdravé dítě. Takže mám bratrance z Boleslavi a při tom se s ním vůbec nestýkám. Když se náhodou potkáme. To se nestalo snad 10 let, tak se pozdravíme, popovídáme si co je nového. Ale jinak se nevyhledáváme, úplně analogické. Jako to měl táta se svým bratrem a ten už je teda taky po smrti strejda. No ale to jsem ještě chtěla říct, že ta Jana, ta jeho žena porodila toho Petra a zemřela, když mu bylo 10. Zemřela hodně brzy./takže ho vychovával strejda sám?/ Takže ho vychovával s babičkou. To byl takovej ten starší mládek.

Kytara

Tak škola v Mladý Boleslavi, tam jako mám zážitky. Naši chtěli abych se naučila hrát na kytaru. Ne vlastně to nechtěla ani máma, ani naši. To chtěl ten strejda. Strejda mi ji koupil tu kytaru, že bych se měla naučit na něco hrát. A dokonce mi sehnal učitele, že chodil k nám domů. No a on k nám chodil asi rok a pak řekl, že to nemá cenu. Protože to byl ten co furt mě učil takový ty koncertní kousky a mě to absolutně nebavilo. Ale zas fakt je ten, že jsem se mezitím naučila pár akordů a to bylo tenkrát někde v té čtvrté respektive páté třídě, to bylo hrozně moc, to neuměl každý, zahrát pár akordů na kytaru.

Třídní klaun, moderátor

Takže já jsem byla ve třídě zajímavá. Takovej ten třídní klaun. Takže se pamatuju, že když byly třeba nějaký školní besídky nebo prostě takovýhle věci. Tak já jsem tam dělala, dneska by se řeklo moderátora. Jsem prostě jako by provázela celým programem a dělala jsem svoje vlastní scénky, který jsem si vymyslela. Hrála na tu kytaru písničky, který se tenkrát hrály. A tenkrát jsem o sobě tvrdila, že jednou budu Bohdalkou.

Autoritativní výchovný styl

Ale vím, že naši mě nikdy nepustili na nějaký ten pionýrské tábor nebo tak něco. U nás se jako by nikdy nepátralo po důvodech. Jako že by se zdůvodňovalo. Bude to takhle a bylo to takhle. /tatínek nebo maminka?/ V podstatě oba, já si myslím, že to pocházelo od táty, ale prostě máma stála za ním. /Nikdy se neptali na tvůj názor?/ HA HA HA, ne. /Mohla jsi se vyslovit k něčemu?/ Ne. /Do kolika let? V pubertě to bylo lepší? Nebo .. / Ne.

Hodně přísný vedení mě naučilo lhát

Pamatuju se, .. jo vím, že mě právě tahleta, .. to hodně přísný vedení naučilo lhát. Já jsem hodně, hodně, hodně lhala. Když jsem prostě chtěla jako by něčeho dosáhnout, třeba někam jít, tak jsem prostě lhala o tom, kam jdu. Při tom lhaní, vůbec mě nezaráželo, že lžu. Vůbec mi to nevadilo. To byl prostředek, kterej světil můj účel.

Nedělní čaje

Pamatuju se, že když už jsem chodila vlastně na gymnázium, tak v Grand hotelu probíhaly odpolední čaje od dvou hodin, asi já nevím do šesti do večera. Probíhaly čaje a já jsem tam samozřejmě taky chtěla. Tam chodili ze třídy spolužáci. No a když jsem zašla poprvé, tak samozřejmě jsem si tam našla

takovýho mládence nebo on si našel mě, to je jedno. Tak jsme spolu tancovali a pak mě doprovázel domů. Pravda je, že já jsem neřekla, že jdu na čaje

Pár facek

Ale máma řekla, že prostě v pět hodin budeš doma. Ale je to do šesti. V pět hodin budeš doma. No a já, protože se mi tam hrozně líbilo, tak jsme tam byli až do konce. Pak mě doprovázel domů. Takže a bydleli jsme na Rozvoji, já nevím, jestli to tam znáš. Tak jako dole u koupaliště. A šli jsme po tý hlavní silnici, kde jsou dneska ty velký krámy - Koutkovo zahradnictví nebo jak to tam je. Tam dřív bejvalo kadeřnictví, možná tam ještě taky je. A tam nás máma potkala, takhle mi nafackovala. Milej chlapec vzal do zaječích, utekl, ani se na nic neptal. No a mě si máma s brekem odvedla domů no a od té doby už jsem nikdy neřekla, že jdu na čaje.

Sukně

Ona si jenom hlídala, že když jdu v neděli odpoledne ven, tak že nechodím v sukni, protože tenkrát neexistovalo chodit na čaje v kalhotkách. Tenkrát se muselo prostě v sukni. Takže já jsem si to domluvila s jednou holkou, která bydlela u nás v ulici. Ona teda byla starší o něco. Chodila na ekonomku. A k ní jsem si schovala sukni a punčocháče a boty a všechno jsem si k ní dala. řekla jsem jí o co jde. Ona to teda vysvětlila svoji mámě. A říkala jsem jí, já prostě svoji mámě řeknu, že jdu s tebou na vycházku. Jsem o ni věděla, že ona měla chlapce a chodila randit. to znamenalo, že nebude doma. Tak jenom řekni mamce, že kdyby naše máma se přišla zeptat, tak aby věděla že jsme spolu někde venku. Což se taky stalo.

V pět hodin doma

A já jsem to takhle dělala furt, takže jsem se vždycky stavila pro tašku v Grandu na záchodě jsem se vždycky přezula a převlíkla. Musela jsem teda koukat, že musím bejt v pět hodin doma. Nikdy jsem tam nemohla bejt do konce. /Takže pátá hodina platila./ Pátá hodina platila. Takže takhle jsem to měla.

Zájezd do NDR

No nicméně když jsem končila devátou třídu, tak škola pořádala zájezd do NDR k moři. No a já jsem měla jet, to zrovna teda... vůbec jsme se nevykoupali, teda jenom jednou. Nicméně jsme se tam samozřejmě seznámili s německými vrstevníky. A mě se tam hrozně zalíbil jeden mladík, kterej mi vůbec nevěnoval pozornost. Za to já jsem se zase zalíbila jinýmu německýmu mladíkovi, který nezajímal mě. Ale pak mi psal srdcervoucí dopisy a ty byli tak srdcervoucí, že jsem na ně dokonce i odpovídala.

Ruda

Nicméně když jsem šla potom vlastně dělat přijímačky na gympl, tak jsem tam potkala Rudu a ten Ruda byl hrozně podobnej tomu prvnímu, co se mi tam líbil, jak jsem ho nezajímal./ To byl takovej 68/69?/ No to už tak mohlo bejt.

Pražský jaro – táta pookřál

To je ti taky takový zajímavý, když jsi tak vzpomněla tenhle ten 68 rok. Že jak ten můj táta hrozně za toho období Pražského jara pookřál.

Debaty s tátou

Tehdy se se mnou začal bavit. Mluvil se mnou o článkách v novinách, který začaly vycházet o autorech a tak dále. K němu to moc nešlo, protože já to neuměla, s ním mluvit. Ale on se jako by rozhodně snažil, třeba mi četl nějaký věci a snažil se mi vysvětlovat nějaký souvislosti a takovýhle věci. To si pamatuju i jsme spolu občas jako by vyrazili do ulic, jak to tenkrát žilo v období Pražského jara -

plakáty a i někde nějaký veřejný povídání a takový věci. To mi bylo tak nějak 15. Takže to táta skutečně, a zas já jsem si to vlastně vůbec neuvědomila a pak, když nás obsadili. Svoboda

Ludvík Svoboda

To mám zas jako by takovou vzpomínku, protože to můj táta se rád vrtal ve starejch motorech v garáži. Takovýto černý řemeslo. A když nás obsadili, a byli první prezidentský volby a byl zvolen Ludvík Svoboda. Pamatuješ. No a on před tím se jako by angažoval v tom Pražským jaru a já protože jsem byla ještě příliš mladá, tak jsem ty souvislosti ještě tak nenahlížela. Tak jsem si myslela, že je třeba jako dobře, že je ten Ludvík Svoboda zvolen prezidentem. Že by jako to dobré mohlo pokračovat.

Hnal mne sviňským krokem

A tak jsem mu to s velkou radostí běžela do té garáže sdělit. Že teda ten Ludvík Svoboda byl zvolen a ten ti mě hnal přímo sviňským krokem. / Se zlou jsi se potázala?/ Se zlou jsem se potázala. Ty naše intimní hovory daleko nedosáhly. Ale to bylo to, dokážeš Stáňo pochopit, protože on tím, že se vlastně se mnou nikdy nebavil.

Element, který překáží

Odjakživa se na mě díval jako by zvrchu, jako na ten element, jako by spíš překáží nebo ... tak já jsem taky jako nikdy neměla k němu otázky. Jsem se s ním nikdy nebavila o životě nebo o něčem.

Nepotkávali jsme se

/ Jste se nepotkávali?/ Jsme se vůbec nepotkávali jo. Takže když on mi potom začal něco vyprávět o tom, co psali v novinách. Tak já jsem uctivě poslouchala, to jo. Byla jsem ráda, že ke mně mluví.

Nedokázala jsem se ptát

Ale nedokázala jsem se ptát, říkat svoje názory nebo tak, prostě vůbec neexistovalo to ne.

Na gymnáziu

No a tak jsem prostě byla na tom gymnáziu a Ruda seděl u mě ve třídě. Bylo jenom deset holek, tak jsme udělaly jenom jednu řadu holek. A já jsem seděla v poslední lavici a vedle mě seděla spolužačka a hned pak seděl Ruda. Takže když se rozdělovalo, znáš to, A B A B. Tak my jsme měli vždycky stejnej test. Takže vždycky putovala ta odpověď, protože Ruda byl ten čtyřkař, já byla jedničkař. No a tak jsme začali spolu chodit vlastně o prvních prázdninách, protože se jelo na chmel. Tam jsme se tak nějak dali dohromady a začali jsme spolu chodit. No a rodiče se snažili, protože jeho táta taky dělal v Akumě. Dělal řidiče, šoféra, on jezdil a tak se jako by znali.

Občanská nauka – průšvih

Na gymplu jsem měla průšvih, protože jsem byla takovej rebel teda taky asi po tátovi. takže jsem jako by nenáviděla občanskou nauku. Vůbec jsem neměla ráda našeho učitele na dějepis. Ale on to samozřejmě ze mě cejtil tu antipatii a měl nás právě i na tu občanku a když mě jednou vyvolal jako na zkoušení, tak já jsem tam vyloženě bojkotovala nějaký jeho dotazy. Takovýhle věci, no a on řekl, že si tatínka pozve do školy. No a to já jsem ještě nevěděla, že jsou to bejvalí spolužáci. Byli stejnej ročník, spolu kdysi chodili na gymnázium. No takže tam se mu snažil domlouvát, že dneska už je holt jiná doba. Takže aby mě spacifikoval, ale on mě nepacifikoval. Přišel domů a říkám - A co ti teda říkal. Ale nic. A tím se to celé odbylo. Takže to jsem měla, si vzpomínám na takovejhle zážitek.

Hnojárna – VŠ

No a pak jsem se rozhodla jít teda na vejšku já na zemědělkou do Prahy. A to byla babička moc ráda, to mám asi po babičce ty zemědělský geny, protože oni měli ten statek a vedla to teda babička. /Ta motivace tvoje teda přicházela z téhle strany?/ Ale no tak, asi tam byly nějaký geny. Jinak jako jsem to

rozhodně nedělala, tenkrát byl i hluboký socialismus, tak že bysme se někdy vrátili k nějakému statku mě ani nenapadlo. Vůbec jako vůbec. To nemělo žádnou souvislost.

Láska k matematice

Spíš tak jako bych cejtla, takle mě už teda na základce říkal náš učitel, kterej nás měl na matematiku, že budu učit matematiku. Mě bavila teda matematika hodně, ale pak nějak jsem se rozhodla jít. Protože my když jsme s Rudou chodili, tak já jsme ho přitáhla, jak jsme furt randili. Tak jsme chodili na Chlum, víš, v Boleslavi. A oni tam jsou i ty oblasti krajiny chráněných rostlin. A to mě hodně bavilo, listovat pořád v těch atlasech a učit se ty rostliny.

Herbáře

A on fotil, krásně fotil. Do dneška krásně fotí, a on ty rostlinky fotil a pak jsme z toho dělali spolu takový herbáře. A takže tak nějak mě to opravdu hodně přivedlo k tý biologii. A měli jsme i dobrou učitelku na tu biologii a tak jsem neviděla jako by nic lepšího, než zrovna jako by tu hnojárnu. I když tenkrát v tu dobu každéj nad tím ohrnoval nos, kromě teda profesora Kadeřábka. To byl taky takovej nestor na gymnáziu. Vždycky říkal - Ta dobře dělá, žrát budou lidi vždycky, to má budoucnost. Takže já jsem šla na tu zemědělkou do Prahy a Ruda se rozhodl jít na střední ekonomickou k Brnu. No a to si vem, že to už jsme spolu 4 roky tenkrát chodili.

Málem mne přejela tramvaj

/On šel znovu na střední školu po gymnáziu?/ Po gymnáziu šel jako by na takovou návstavbu. No a klasika, se tam taky zase zaláskoval. A já si pamatuju, jak jsem to teda strašně těžko nesla. To mám dodneška, takový ty zážitky hele, jak mě málem přejela tramvaj. To mi bylo hodně smutno. A když pak byly jako první prázdniny po tom prvním roku, co jsme se takhle oddělili. A jednou nějak slíbil, jinak to před tím vždycky bylo tak, že když jsme se na víkend sešli oba v Boleslavi. Tak jsme se sešli a šli jsme někam na ten Chlum nebo to. A pak najednou byly ty prázdniny a já čekám a čekám a on nikde. Tak jsem se sebrala a šla jsem k nim. Jako že kde je Ruda a maminka jeho mi říkala - no on nám říkal, že šel k vám. No počkej já mu dám. A teďka začala kdesi cosi. Tak já povídám - nic mu neříkejte. Neříkejte mu, že jsem tady byla, je to jasný. Teď jsem šla domů a bulila jsem. Moje máma mi říká - vykašli se na to, skoč do vany umej si hlavu, podívej se jak vypadáš. No a nevím prostě, co se stalo, že Ruda se vrátil domů a maminka jeho, co mu teda řekla nebo neřekla, nevím.

Ruda se vrátil

Zkrátka a dobře že k nám přišel a začali jsme znova chodit. A začali jsme spolu chodit ještě snad intenzivněji s tím, že jsme se rozhodli, že se vezmeme. Protože mi bylo jasný, že by neexistovalo, že já bych se mohla vdávat dokavad chodím na vysokou školu tak jsem říkala, musíme mít dítě.

Svatba

To je jediný, co nás může.. jako že bude svatba. Tak jsme se do toho dali, tak jsem opravdu otěhotněla. Takže vlastně jsem po třetím semestru přecházela na dálkový studium. Jsem měla dobrý studijní výsledky, tak mi udělali jako individuální studijní plán. Takže jsem vlastně porodila, ale furt jsem pokračovala ve studiích.

Individuální studijní plán

Po tom individuálním studijním plánu jsem to dotáhla jako ten poslední rok, dva poslední roky jako dálkačka. / Kdo se staral o Martu?/ Já jsem byla doma.

Dcera v jeslích, konec kojení

Já jsem taky svý dítě dala do jeslí. Měla jsem tenhle ten vzor. Takže já jsem ho dala do jeslí. / Kolik jí bylo?/ No asi taky ty tři měsíce. / Takže konec kojení?/ Konec kojení přišel velice rychle, protože já jsem dostala zánět do prsu a moje máma to taky nějak neřešila, že jo. Ona byla ta porodní asistentka, takže antibiotika, tak jako konec. Tak hlavně to nesmíš dávat tomu dítěti. Takže to bylo hned. /Kolik ti bylo?/ to mě bylo 21.

Ruda na vojně

/ Ruda studoval ještě tu nastavbu?/ Ne, to byl na vojně. / Měl hotovou nastavbu a byl na vojně./ Ruda byl na vojně.

První pracoviště - ústav botaniky

Já jsem teda bydlela u našich a abych teda jim nebyla na krku, tak jsem teda jezdila do Čejetic, tam byl experimentální ústav botaniky. Tam měl pracoviště. Takže jsem tam pracovala jako na dohodu. / To byl nějaký 75 rok když se narodila Marta?/ Jo./ A ty jsi ji teda dávala do jeslí, jezdila jsi do Čejetic a do toho jsi studovala/ Pak se Ruda vrátil z vojny za dva roky.

Bytovka, školka

A nastoupil v Kněžmostě v JZD do práce a byl tam vlastně asi půl roku a tak nějak se domáknul, že se tam uvolnil byt, tak o něj zažádal. A oni, že mu ho dají, pokud já tam nastoupím do zaměstnání. No tak jsem říkala, že mám ještě malý dítě do školky no, ale oni nám ji vzali do školky Martu.

Agronomka, maminka, studentka

Dostali jsme byt a já jsem nastoupila jako agronom a ještě jsem dodělávala tu školu pořád. / Byla na pět let na čtyři?/ Na pět let. No a to jsem ještě chtěla, jsem říkala, že bych nechtěla aby mezi dětma byl takovej velkej věkovej rozdíl. Tak ty čtyři roky od sebe. Tak, že bych ráda až budu promovat byla už v jiným stavu. Tak to se taky povedlo. To jsem porodila Pavlíka. No a bydleli jsme tam v bytovce.

Postavíme si

Tenkrát to byl takovej jako by boom, všechny ty mladý stavěli. No my neměli ani korunu. Ale ty mí kolegové v práci říkali, peníze, to je zajímavé peníze ty seženeš, co neseženeš, tak cihly neseženeš, hurdisky neseženeš, obkladačky neseženeš. A tak jsme si řekli, že si prostě postavíme. Zažádali jsme si o půjčku novomanželskou a tenkrát to bylo na směšnej úrok a spláceli jsme snad 150 korun měsíčně na 300 tisíc. Spláceli jsme to snad ještě, když už jsme bydleli tady. To byla nejdelší půjčka našeho života.

Fronta na kachličky

Takže to už byly obě děti jako by na světě a začali jsme teda stavět. Měli pravdu ty chlapi, víš tenkrát jako, tak si člověk odřekl spoustu věcí z platu a všechny ty... když jsme dostali plat, tak jsme šli hlavně do fronty na ty kachličky. To byla fakt úplně jiná doba. Museli jsme podmazávat, aby nám nechali kachličky v modré barvě.

Díky tátovi jsme postavili

To bych ale chtěla říct, že jak ten táta jako by na mě.. tak jako to období . kdy jsme stavěli, tak nám fakt pomáhal. A jezdil pravidelně každéj den, když jako měl ranní. Tak po tý ranní se sebral a přijel nám pomáhat na stavbu. A to kolikrát říkal Ruda, že díky němu jsme postavili, protože kolikrát byl utahaněj a už by nešel ani. Ale protože přijel táta, tak prostě musel. On dělal jenom přidavače táta, Ruda si to všechno postavil. On je teda hrozně šikovnej. No my jsme si barák fakt celej postavili úplně komplet

sami. Akorát takový věci jako elektriku a topení, jsme si nechali udělat. Jinak co se týká zednický práce, všechno prostě jsme dělali sami.

Táta zemřel

Takže nám táta pomohl, ale to už bylo těsně před smrtí by se dalo říct. Protože pak najednou mu začalo bejt zoufale špatně a ono to trvalo teda chvilku než zjistili co mu je. A pak když přišli na to, co mu je, tak už bylo pozdě. / Kdy vlastně zemřel? / No bylo mu těch 57. Já si to věčně nepamatuju, už jsi to počítala jednou, bylo to v tom 85 roce.

Čerstvě jsme bydleli

/Měli jste postaveno?/ Ano měli jsme postaveno. A už jsme bydleli, jako čerstvě. No a jako já jsem vlastně pracovala v tom družstvu jako agronomka.

Rodičovský výchovný vzor se na mě podepsal

Když bylo Martě 12 let, tak mě strašně moc vyčítala, že všechny... takhle bych chtěla říct, že jako by ten, rodičovskej vzor výchovy se na mě hodně podepsal, protože já jsem se taky svejm dětem nevěnovala úplně jako by. Já dělala tu agronomku, já byla věčně v háji, přes zimu, když byly pololetky, tak jsme jeli na JZD chatu do Vítkovic lyžovat.

Pořád v práci

Ale to bylo všechno, protože jinak já byla pořád v práci. Prázdniny neexistovaly nic. A ve 12, když bylo Martě 12 roků. Tak za mnou přišla a povídá, všechny děti jezdí se svejma rodičema o prázdninách aspoň pod stan, a my jsme ještě nebyli nikdy nikde. Tak jsem se tak nějak nad tím zamyslela, že má vlastně pravdu, ale že já jako agronom, ještě navíc já byla takovej ten druhej agronom. Protože já jsem nikdy nevstoupila do komunistický strany, takže já jsem nikdy jako neměla nakročeno na nějakou kariéru. Takže já jsem vlastně pětkrát vystřídala nebo vystřídala pět hlavních agronomů. A jak to tak bejvá, vždycky když přišel novej, tak ten nevěděl tohle tohle tohle, ale ty to vlastně víš, tak to udělej.

Čím dál víc práce na svejch bedrech

Takže já jsem měla vlastně čím dál víc práce na svejch bedrech. Tak jsem se nad tím zamyslela říkala jsem, tak jako musím odejít z družstva. Pokud budu pořád v družstvu dělat agronoma, tak nemůžu jet s dětma na dovolenou.

Rozhodnutí

No a on mě tenkrát shodou okolností přetahoval ředitel agrochemickýho podniku. Ať jim jdu dělat jako by šéfovou střediska ochrany rostlin, to obsahovalo všechny ty postřikovače co jezděj a hnojáci. To tak odpovídalo, protože to bylo ... jednak to byla taková práce, při který já jsem mohla dopoledne, ne si to tam odsedět, ale samozřejmě to ne, ale pak odpoledne jsem se za nima podívala na pole a mohla jsem jít domů. Což v tom JZD neexistovalo. To je jedna věc a druhá věc - gro postřiku bylo prostě na jaře, pak byly ty prázdniny poměrně free. A pak až ten podzim se stříkalo a pak zima, to se vůbec nedělalo. To se sice chodilo do práce, ale to se kecalo v kanceláři, že jo. Takže mě to, a platově to bylo lepší. Takže mě to jako by zlávalo, takže jsem do toho agrochemickýho podniku teda odešla.

První dovolená

Kterýmž to pádem, my jsme mohli v 88 roce na svou první dovolenou do Bulharska vlakem. A když jsme jeli zpátky, tak jsme ještě hráli na ty haury – a příští rok pojedeme do Itálie. Nebo houby, to nebylo takhle, to bylo o prázdninách v 89, ale revoluce pak přišla až na podzim.

Škodovkou na Brenner

My jsme opravdu potom v tom 90 se starou škodovkou, jsme se vyjeli podívat do Rakouska, jestli to přes ty hranice opravdu jde. A ono to šlo. Tak vyjedeme na Brenner, tak jsme vyjeli na Brenner. Ale bylo to, cestou do kopce jsme škodovkou vařili. Při cestě z kopce jsme vařili brzdy. No ale když už jsme tam byli, že jo, tak jsme jákali. To bylo nádherný, to se pamatuju.

Na pláži mezi komárama

A dojeli jsme tímto stylem až do Itálie, takže se podíváme na Lido na pláž. A přenocovali jsme tam někde mezi komárama na zemi. To bylo jako by bezvadný.

Změna po revoluci

Jak jsem pak byla dlouho v tom agrochemickém podniku?... Dlouho ne, protože po revoluci přišla změna a vlastně ta funkce, kterou já jsem tam měla, teda ta vedoucí úseku ochrany rostlin, byla tzv. delimitována státní, či-li já už bych nebyla zaměstnanec agrochemického podniku, ale byla jsem zaměstnanec státní a ty nás teda vzali do Boleslavi, kde jsme měli kancelář. Ale úplně se jako by změnil ten druh práce. Tady pořád ještě to bylo o tom styku jako by, rozumíš ... s traktoristama, s tím provozem.

Pitomý lejstra do šuplíku

Kdežto tam se z toho stala vysloveně úřednická práce. Furt jsme psali nějaký pitomý lejstra do šuplíku, který pak nikdy nikomu k ničemu nebyly. Já jsem měla služební auto k dispozici. Teď jsme fasovali spoustu věcí k dispozici. Nikdo mi tenkrát vlastně nemohl zkontrolovat čas, to ještě nešlo. Takže v podstatě já jsem byla na volný noze, já jsem si mohla dělat, co jsem chtěla, kdy jsem chtěla, jak jsem chtěla. Služebním autem si prostě objet co jsem potřebovala.

Beze smyslu

Ale jako by ta méněcennost v tom, že vlastně nic nedělám, co by bylo k něčemu dobrý mi tak vadila, že jsem se rozhodla odejít.

Naháněl mě předseda družstva

To ti bylo ještě o to pikantnější, že v té době mě začal nahánět předseda, nově předseda družstva Kněžmostského z kterého jsem odešla vlastně. Že by potřebovali vedoucího sadu, co jsou tady.. sady jablka, hrušky, višně, no to je jedno všechno možný. Takže prostě abych tam šla, a já jsem tenkrát říkala - Vašku, co to po mě chceš, když si uvědomíš, že dneska techniky odevšad vyhazují. Těch bylo mraky, těch kancelářských myší. Všude je vyhazují. A ty přijdeš a že tam chceš nového technika, když přijdu že potřebuju nového člověka, kterej tomu rozumí vid' a tak dále. No a denně za mnou chodil domů, až mě ukecal.

Výpověď

Já jsem dala výpověď na té státní správě a odjela jsem do lázní, protože jsem byla po operaci žlučníku. No a bylo to taky období občanského fóra, do kterého já jsem se angažovala.

Občanské fórum

Za občanské fórum jsem kandidovala do obecního úřadu v Kněžmostě, na obecní úřad. Jenomže jsem si neuvědomila jednu věc, že to družstvo zůstalo strašně komunistický ještě v té době. Tam jako bylo spousta komunistů a estébáků, jak se pak ukázalo. A to že já jsem kandidovala za občanské fórum způsobilo to, že mě neschválili do toho sadu.

První nezaměstnaná na okrese

Takže já jsem byla tutově první nezaměstnaná člověk na okrese, kterej se šel teda přihlásit na úřad práce. Protože já jsem dala výpověď v té státní správě, ano tam zajákali, oni potřebovali, oni měli už v

regulích, že potřebovali snížit stav, já nevím o kolik. Neexistovalo, že by mě tam vzali zpátky a tady jako ten Vašek, co za mnou chodil mě přemlouvát, tak se mi vyhejbal. Lezl kanálama a já byla bez zaměstnání, no a představ si, že Ruda tehdy dělal v tom družstvu. A on tam dělal vedoucího přidružený výroby.

Inzerát

Jednou mi přinesl inzerát v Mladoboleslavsku, že Škodovka prostě dělá konkurz na nějaké ochranné obleky, že se tam teda jde podívat, že by to možná mohlo být dobrý pro tu přidruženou výrobu. A přišel odtamtad a přinesl mi, kousek vliselinu a říká - tak takle vypadá ten material a chtěj z toho prostě dělat do lakoven takový vrchní oděvy no a to samozřejmě co nejkvalitnější, co nejlacinější. Tak já jsem to vzala, šla jsem do krámu, zeptala jsem se kde se to vyrábí. Takže v Malý Úpě nebo ve Svatoňovicích, takže jsme cestovali do Svatoňovic. Museli jsme teda koupit celou roli, to neexistovalo jinak. Prostě jsme museli koupit celou roli vliselinu.

Ruční práce

A teď já jsem lezla po zemi, to jsem ti teda neřekla, ale měla jsem ráda ty ruční práce už jako malá. Ještě než se mi narodily děti, tak já jsem si všechno prostě doma obšila, obháčkovala opletla. I přes tu všechnu práci, co jsem měla. Dneska by mi to ty ruce a oči nedokázaly. Takže já jsem prostě šila i takový věci jako bundy, oteplovačky, šustáky. Tenkrát to ještě moc nebylo v krámech. Ale my jsme to měli, protože ten šusták jsem si vždycky někde koupila. Šaty jsem si šila, společenský. Plesovky jsem si šila. Rudovi košile. Mě to hrozně bavilo.

Vyhráli jsme konkurz

Takže když jsme to přivezli, tak já jsem takhle cestovala po podlaze a snažila jsem se vymyslet stříh aby to bylo, co nejmíň odstřížků. Aby bylo co nejméně švů, aby byla práce co nejrychlejší. Aby byly náklady co nejmenší, i tenkrát byly a tak dále. Tak jsem to vymyslela, ušila. Ruda jako ekonom spočítal tu cenu. Ve stanovený termín to odevzdal ve Škodovce a vyhrál konkurz.

Velkej risk

Jenomže to bylo přesně to období, kdy já jsem se octla bez práce. A on, protože věděl, že mě ten Vašek poškodil. Tak furt zvažoval, že jako by z toho JZD odejde, že bysme šili ty kombinezy. Byl to jako by velkej risk. No ale riskli jsme to.

Jdeme do toho - role materiálu a šijeme

Sehnali jsme velkou dřevotřískovou desku a teď jsme tam dali ty role materiálu, to se vlastně skládá jako by na míru. A pak jsme museli koupit průmyslový nůžky. Teď jsem k tomu odpočítávala příslušný počet gumiček, suchých zipů a tak dále. Až se z toho udělal takovej balík. K nám chodily ženský. Vyfasovaly to po padesátce nebo po stovce, jak která chtěla. Každý pondělí nám to přinesly ušitý. Ze začátku jsem taky hodně šila, abychom ten čas věděli a měřili.

Jinej materiál

No a pak přišli s tím, že už to nemůže bejt Vliselin, že to pouští chlupy. Že to zas musí bejt jinej materiál, tak se teda sháněl jinej materiál a to už doznalo od té doby spousty změn. Jenomže mě pak po čase nebavilo sedět jenom na tom zadku u toho šicího stroje nebo toho skládání. / Takže jsi dělala doma?/ To jsme dělali doma. To jsme ještě neměli prostory.

Stejskalo se mi po provozu

No a tak se mi jako stejskalo potom provozu. No a rozpadlo se tajhle JZD Přepeře a sháněli tam právě nějaký agronomy, takže jsem tam šla. Takže jsem tam dělala agronomku./ To šití a tady to? To už bylo na tolik rozjetý, že už to Ruda ukočiroval?/

Ruda výrobu kočíruje sám

Jo, to už Ruda ukočíroval sám. Ale ono se to v těch Přepeřích jako by "podělalo" jak se řekne, úplně to družstvo bylo rozpadlý. Ono se to jako by rozdělilo na střediska s tím, že to nějakým způsobem bude pokračovat, ale jako kleklo to úplně.

Agronomka si pronajímá postřikovače

No a já jsem tam dělala agronomku, tu agronomku ochrany a výživy rostlin. TZN. pořád jako by ty hnojiva a ty postřiky. A tak jsem je požádala jestli by mi nepronajali ty postřikovače, že bych s nima dělala jako by ty služby. No a oni, že byli vděční za každou korunu, či -li i za ten pronájem. Samozřejmě, že pokud budou mít oni požadavky, tak že jim budu dělat jako by primárně, tak s tím souhlasili. Takže jsem měla vlastně dva takový starý postřikovače a dvě starý šunky traktory. Ale to nevadí. A takle jsem začala.

Garáž – sklad pesticidů

No a doma naše garáž se stala tím prvním překupním místem na pesticidy. Jsem nakupovala pesticidy, já jsem to dělala celý život do té doby. Takže já jsem tohle to znala.

Rady a služby restituentům

A po revoluci si spousta lidí vzalo zpátky svoje pole a vůbec nevěděli, co mají dělat. Protože to byli ty kovozezemědělci ze Škodovky, že jo. A tydlecty lidí mi vlastně volali a chtěli vědět, kdy vlastně mají orat, kdy mají připravovat, kdy mají sejt, kdy mají co stříkat, čím mají stříkat a tak dále. Či-li já začala jako by tou poradenskou službou a pak jsem k tomu právě přidala ty hnojiva a ty pesticidy a pak jsem k tomu přidala i ty služby těma strojem. Takhle jsem začínala, že jsem je měla jako by pronajatý. A protože to šlo a přibíjvali nám zaměstnanci. Tak jsem koupila jako by kvalitní postřikovače.

Málo kdo tomu tenkrát rozuměl

Takže jsem jako dělala i kvalitní práci. No myslím si, že hlavně to bylo tenkrát o tom, že málokdo tomu tenkrát rozuměl. V tom byla moje deviza, proč já jako mohla jít dopředu. Protože já jsem věděla co použít, kdy použít, proč to použít a jak hlavně. Ne všechno fungovalo prostě.

Společně stěhujeme provozy

Mezitím jsme se odstěhovali nejdřív do Přepeře do školy, tady jak se jede na Jičín. Tam ve škole bejvalý, Ruda potřeboval prostor. Vždycky šli spolu ty firmy, víš. Ruda potřeboval už prostě velké stůl, na kterým se to bude šít, protože už měl zaměstnankyně, který mu to dělali. To už dávno nedělal takovýdle věci.

Prodejna

/ Kolik lidí?/ Já nevím, v době své největší slávy, zaměstnával asi 70 lidí. Ale to už dneska není pravda. Dneska se už všechno změnilo, na všechno jsou dneska stroje a mašiny. Takže dneska asi 20 jich zaměstnává. On měl tudle tu půlku a já měla druhou půlku, tam jsem měla svoji kancelář. Taky už jsem měla i první prodejnu s takovejma malejma baleníma, víš, pro zahrádkáře a takovýdle věci. No ale pořád jako nám chyběl sklad, protože to jsem skladovala někde u Jezedáku v nějaký kůlně, resp. v Horním Bousově. Oni měli jako by schválenej sklad chemikálii, to prostě byla ruina, hrozný. Takže jsem začala shánět, co kde bych to.

Sklad

Takže vlastně od toho přepeřského družstva bejvalýho jsme zakoupili s Rudou jako by restituční podíly a vyplatili jsme ty lidi a za to nám to družstvo dalo starej rozbitej kravín. No a tak jsme si museli Ukrajince sehnat, který nám to pomohli všechno opravit.

Zase všechno stojí na naší práci

Ale zas to bylo všechno o naší práci, jako to stavění v Kněžmostě. Tenkrát. tak vlastně tohle to, takže jsme opravili tamten kravín.

Haly – najednou to šlo

A Ruda si tam pak už nechal postavit novou halu, v který má tu svoji firmu. Pak už jsme si nechali postavit halu na hnojiva. Pak už to najednou šlo, nechat si to jako udělat. Ale ty začátky, bylo všechno v našich rukách.

Báječně se to rozjelo

A když se to tak báječně všechno jako by rozvinulo a já jsem pracovala od rána do večera. To už nám tam Marta vlastně pomáhala. Protože měla vychozenou ekonomku, tak nám dělala účetnictví a takhle.

Marta pomáhala ve firmě

Marta už byla dospělá a Pavel v podstatě taky. Ale víš co, bylo to opravdu od kuropění až do půlnoci, protože to se těžko...

Od kuropění do půlnoci

jednak je to mnou, já prostě jako by nerada odmítám, když lidi něco potřebujou. A ty jejich potřeby prostě rostou rostou rostou, nemají s tebou jako by slitování. Takže bylo to jako by fakt hodně hodně namáhavý.

Problémy se srdcem

A skončilo to tím, začala jsem mít problémy se srdcem. Takže jsem začala chodit po nějakých vyšetřeních a zjistilo se, že mám vrozenou srdeční vadu, což se do té doby vůbec nevědělo. No a takže nějaký ty předoperační vyšetření a musela jsem jít na operaci.

Duchovní literatura

A je zajímavý, že ještě než jsem šla na tu operaci, tak jsem si říkala - Já bych prostě si chtěla přečíst nějakou jako by duchovní literaturu. A koupila jsem si tenkrát, dneska to považuju jako by za brak, ale tenkrát prostě jsem nevěděla co jinýho a myslím si, že mi to i jako pomohlo, a jmenovalo se to Hovory s Bohem. Takže když jsem se vrátila z té operace domů a ta operace proběhla...

Kousíček osrdečníku

Proběhlo to velmi zvláštním způsobem. Operoval mě takovej mladej doktor a on mi to chtěl udělat, že mě řízne tady pod prsem. Udělal to, ale asi ty jeho zkušenosti nebyly ještě tak úplně ... ta oprava toho mýho srdce spočívala v tom, že mě uřízl kousíček osrdečníku, aby mi zalátal díru, kterou jsem měla mezi předsíněma.

Druhá narkóza

No a nějak se mu to zkrátka a dobře nepovedlo a když už mě měl sešitou, tak ono se to zase odpáralo a on mě musel podruhý nechat uvést do narkózy a to všechno rozpárat a znova to udělat.

Nechtělo se mi do světa

A já jsem se pak z té narkozy hrozně těžko probouzela a vůbec se mi nechtělo nějak do světa. Mám vlastně od té doby problémy s plícema. Naskočila mi jako by jenom jedna plíce, nemohli rozhejbat jednu moji plíci. A to mi už jako by zůstalo, tenhle ten problém. No a on asi já nevím, že se styděl nebo .. vůbec za mnou nepřišel. Jak přichází tvůj doktor, no já jsem se tohle to dověděla až při nějakým vyšetřením tam. Vyprávěla mi to doktorka, která o něm hovořila teda s úplně zřejmou nenávistí jako o člověku, kterej všechno zbabrá. Tak abych jako byla ujistěna v tom jakej je to babral. Jinak bych to nevěděla, já jsem byla v narkoze vid'. Já bych to nevěděla. /Kolik ti bylo v té době?/ 44. Počkej 44... v 91 to bylo. Ne to by bylo moc brzo. 44 mi bylo.

Bylo mi mizerně

No a ten doktor ke mě nepřišel ani když mě propouštěli. Oni mě strčili do ruky zprávu propouštěcí, nikdo mi nic neřekl a já jak mi bylo mizerně, já jsem se na nic neptala. Já měla hrozný bolesti tadyhle v břiše. A to jsem se taky dozvěděla až potom, dostala jsem jako by stresovej žaludeční vřed, víš. To je šílená bolest. A já jsem tam nechtěla zůstat, chtěla jsem prostě domů, takže jsem nikomu o tom neříkala. A ani jsem po ničem nic nepátrala. A byla jsem doma a byla jsem v takovém fakt zbědovaným stavu a teď ze mě šla jako by ta sražená krev do záchoda, vid'.

Záchranka

Tak pak Ruda poslal záchranku, tak mě zase odvezli do špitálu. A teď a kdy máte přijet na kontrolu, vy to tady v těch papírech nemáte vůbec napsaný a já říkám nevím, nic nevím. Vždyť vám musej vytáhnout stehy. No tak mi je nakonec vytáhli tam.

Všechno v mlze

Všechno to bylo takový divný, takový v mlze, nejasný. Já jsem nic nevěděla, nic mě nezajímalo. Opravdu strašně zvláštní stav jsem tenkrát prožila. No tak, když jsem se pak jako po tomhle dostala domů, když mi nějak ten žaludeční vřed poléčili. Pak jsem ještě měla problémy s menzes, protože jsem neustále krvácela. Vůbec se mi nezastavovalo krvácení, tak jsem pak chodila na kyretáže. Opakovaně. No, a když jsem se jako konečně z těchhle stavů jako vybabrala, tak jsem si říkala, že tam prostě nemůžu nastoupit do těch Votrubců, že to prostě nejde.

Znova jsem nahodila

No ale, přišli za mnou, jako by ti soukromí zemědělci z těch Votrubců - to nám paní inženýrko nemůžete udělat. A já, jak jsem pitomá, tak jsem jim prostě slíbila, že teda znova nastoupím. Tak jsem znova nastoupila, znova jsem, jak se říká nahodila.

Cenová válka

Oni pak byli ty první, který mě zradili. Samozřejmě těch firem, co dělalo to, co jsem dělala já začalo přibývat na trhu. Pochopitelně. A taky já jsem se nikdy netajila s tím, proč jim dávám zrovna tyhle přípravky a jakým způsobem to funguje. Takže oni, když nejsou hloupí, tak se to pak všechno tohle to jako by naučej a už tě nepotřebujou. A pak začala taková ta cenová válka u těch zemědělců. Kdy se jim začaly podbízet různé firmy a daleko větší než já typu Agrofet, Babišův dneska, který šli hluboko pod cenu.

Likvidace

Mě to začalo pomalu jako by likvidovat, ale daleko víc mě dokázal likvidovat ten psychickéj teror víš. A začala jsem se čím dál víc věnovat takovým těm duchovním alternativám.

Hledala jsem, hledala

Hledala jsem prostě, hledala. Tam jsem se třeba dostala k té metodě vnitřního dítěte, a právě až tehdy jsem prostě přišla na to, že ten táta byl na mě takovej, že mě vlastně vůbec nechtěl. A ze začátku mě to samozřejmě strašně bralo a dycky když jsem o tom začala někde mluvit, tak mi slzy tekly.

Odpuštění

Ale pak jsem jako by mu to odpustila, protože jsem pochopila, jak on to měl v tom životě těžký. Že vlastně až do té doby než ho zavřeli, že měl ten život jako to másličko, přesně jak říkáme - dneska ty děti, všechno jim dáš, všechno jim doneseš. A najednou přijde nějaký průšvih a oni se přes to neumí přenýst.

Pochopení

Takže jsem ho jako by pochopila. Tohle to mám dneska srovnaný a můžu s ním jako by mluvit v duchu. Úplně bez problémů.

Marta potratila

No a mezitím přišla Marta do jiného stavu a přišla o to první dítě. Potratila. Myslím si, že to taky bylo z toho prostředí, v kterým jsme tam jako by dělali. Ten foťr, ten tlak, ten stres. Nikdo si to neumí představit, co to je, to podnikání.

Konečné rozhodnutí – zůstanu doma

No a já jsem někdy v 52 se rozhodla, že prostě zůstanu doma. Takže jsem šla na Rudu jestli mě teda jako takovou vezme a on mě teda takovou vzal. No a strašně moc, ... no jako nebylo to rozhodnutí jednoduchý ... nebylo to ze dne na den. Ještě dneska probírám ty svoje zápisky pro a proti. Tam přece jenom bylo zaměstnanech pár lidí, ale i ty mě pak začali už opouštět. Tak co s tím, vid'.

Michal

Tak ale to už asi znáš tu historii, tak jsem to nabídla Michalovi, protože ten tam s náma byl taky hodnou dobu, vlastně co začal s Martou chodit. A oni spolu taky chodili asi sedm let, než se vzali. Tak už vlastně od těch Přepeř, ano do Přepeř on přišel jako zaměstnanec. Tak jsem mu to nabídla, jestli to chce, i když mi bylo jasný, že on je takovej slabší povahy. Tak jsem si říkala, možná protože on to chtěl pořád měnit jako by od těch zemědělců k těm zahrádkářům. Tak jsem si říkala, ať si to změni k obrazu svému.

Nekontrolovala jsem

Proto jsem ho nikdy nekontrolovala. A říkám, tak jsme se nějak přistěhovali sem a krátce na to, on potom přišel s tím, že je to strašně zadlužený. To ještě párkrát před tím si ještě vypůjčil peníze od Rudy. Hodně peněz, který už mu nevrátil nikdy.

Michal odchází

Že prostě odchází a že se léčí z depresí a podobný věci. Jsem tam musela vlastně nastoupit znova do těch Votrubiců. Abych to nějakým způsobem teda srovnala, abychom nezůstali ještě dlužni někomu.

Dluhy s.r.o.

Takže jsem tam byla zhruba rok, abych prostě rozprodala, co se rozprodat dá, abych uhradila všechny dluhy. Nicméně ta firma neustále zůstávala dlužná Rudovi a vlastně jako by i mě jako fyzický osobě, protože já když jsem odcházela, tak on chtěl mít s.r.o. Takže se to prostě jako by fakturačně převedlo, všechny zásoby i mě neuhrazený faktury, všechny tyhle ty věci převedly na to s.r.o. s tím, že mi ty všechny peníze bude postupně platit. S.r.o mi nikdy nic nezaplatilo, Rudovi taky ne. Takže tam prostě byly ... já ti nebudu říkat tu cifru. Tak o ty peníze jsme přišly, ale to nebylo nejhorší.

Bankrot

Nejhorší bylo, že jsme museli jít jako firma do bankrotu rozumíš. A což já jsem se tomu nebránila, ale ty úředníci furt nemohli pochopit to, že jsem zůstala dlužná sama sobě a svému muži. Dneska se to tak nedělá, dneska zůstanou dlužný komukoli jenom sobě ne. Tak jsem asi nějaká divná. A oni se furt přes to nemohli přenýst. A Michal odešel v roce 2007. A já teprve loni v roce 2014 jsem dosáhlo toho, že mě vymazali z obchodního rejstříku, protože do té doby se to neskutečně táhlo

Motali jsme se v kruhu

Neskutečně zamotávalo, furt na mě chtěli úředníci lejstra, který já jsem nemohla prostě poskytnout, protože mi to ti předešli jako neumožnili. Na tom předešlým stupni. To bylo furt jako by chození v kruhu a doprošování se, kdy tam konečně bude jeden člověk, aby pochopil celej můj problém a konečně jako by rozetnul ten kruh, zvláštní.

Školka

Takže tím jsem si taky jako by žila. Školku, to znáš ne?.. Historii školky. / hm, hm/ Něco podobného,.. bych to tak přirovnala jako s tím Michalem nebo s těma soukromejma zemědělcema.

Srdce na dlani, které dostane ránu

Že prostě člověk jako by rád daruje to srdce na dlani a dostane jako by tu ránu.

Tunel

Protože proč od toho Michala. Ten Michal vlastně on byl nevěrný. On se tam zaláskoval s jednou zaměstnankyní, která to přes něj tunelovala. Furt prostě ty peníze přes něj vysávala. A on ten Michal nebyl zlý člověk, to je to co jako by člověku dělá největší problémy pochopit. Odpustit.

Pochopit a odpustit

Zrovna tak jako u toho máho táty. Vždycky se pak najde jako by ten důvod, proč můžeš toho člověka pochopit, že udělal to, co udělal. No a když už ho pochopíš, tak musíš sehnat v sobě tu morální sílu v sobě abys mu odpustila. No a s tou školkou, to nebylo nic jako by jiného.

Antroposofie

Protože já jsem těm holkám připadala štrenek, příliš jako by tvrdá, já jsem trvala na tom, aby ta antropozofie tam byla, abysme jí četli, abysme podle toho měli školku opravdu. Ale oni to vlastně si nepřáli. Se na to podívej, ta Jarmila vlastně dneska o antropozofii nic ... spíš založila nějaký to občanský sdružení škola jinak. Rozumíš a hledla různý alternativy. Jako vlastně antropozofie ji připadá jako něco, .. já nevím ... za co by se třeba spíš trochu styděla nebo rozhodně by to nebylo něco, co by chtěla rodičům vysvětlovat. Chápeš. Prostě waldorská školka bez antropozofie je... to se nedá, opravdu se to nedá. A čím víc to teď dál studuju, tak nacházím to jako by v těch textech od Rudolfa Steinera, že se to netýká jenom waldorfský pedagogiky, ale vlastně všech těch sfér toho, ty medicíny antropozofský a socialní .. a tak dále.

Pedagogika musí mít ducha

Jakmile to nemá základ v té antropozofii, v té matce, tak je to k odumření. Protože, to prostě nemůže fungovat jenom na základě nějaký metodiky, musí to mít toho ducha. Dneska tomu zas rozumím daleko víc, samozřejmě tomu problému, ke kterému tam došlo v té školce, ale co s tím už dneska nadělám?! Nedávno jsem Jarmile říkala -Jestli pak víš, že je svatýho Jána a že před třemi roky na svatýho Jána jsme se teda vlastně rozešli, že máme výročí. Jsem ji pozvala na kafe.

Mluvení bez porozumění

Mluvíly jsme spolu, ale stejně tam není žádný porozumění. Dneska už prostě nejde, a je to to samý... já jako jsem ji pochopila svým způsobem, co mi měla jako by za zlý.

Absolutní vyloučení

Co jsem hodně dlouho nedokázala zkousnout, jako by ten způsob kterej, ... víš něco jinýho je, že kdyby sme s ephádaly a řekly jsme si, ale to bylo takový prostě absolutní vyloučení. Co jsme měli dohodnutý schůzky třeba čtení, oni tam prostě vůbec nepřišli. Tam jsem chodila já sama, celý prázdniny jsem chodila číst sama. Mě to přišlo důležitý pro tu školku abysme nepřestávali. Aby tam ta antropozofie byla přítomná. Naopak, když měli něco, tak mě k tomu nezvali, abych tam nepřišla. Takže pak po čase, už jsem si říkala, tak už tam nebudu chodit.

Duchovní lynč

Mě to připadalo, trošku jako duchovní lynč. Vždycky když jsem tam přišla, tak jsem měla opravdu pocit, že jsem přišla na místo, kde mě opravdu lynčovali. Pak jsem tam nemohla ani chodit. Pak mě tam jednou Dana Fialová pozvala na tu slavnost, Já jsem tam šla, protože Ruda byl pryč v té době.... taky si myslím, že bych dokázala odpustit, že to ve mně není.

Tři stupně

Myslím, že to má ty tři stupně v životě, že člověk pochopí toho druhýho, že mu odpustí, že ho dokáže skutečně milovat jak je a to třetí mi teda osobně tam pořád chybí. Pochopila jsem, odpustila jsem, ale prostě ještě nedokážu tu lásku. Proto asi s tou Jarmilou, když tady seděla se brebentilo.. no ale jako o počasí. Jenom aby se tak něco řeklo, to kafe se vypilo. Nešlo to. ...

Kopie výchovy z dětství v mírnější formě

Výchova vlastních dětí?/ To si myslím, že jsem tam teda hodně okopírovala jako by ten vzorec těch svejch rodičů. Že jsem se těm svejm dětem až zas tak moc nevěnovala. / Ty jsi svoji výchovu popsala tak, že se ti rodiče nevěnovali, více méně. Taková jako by zanedbávající péče. Že jsi měla materii, ale to bylo tak všechno, dál to nešlo. A u svejch dětí ve stylu výchovy jsi kopírovala vlastní výchovu nebo to už byla taková mírnější forma?/ No já doufám, že to byla mírnější forma. Že já jsem se na to třeba i Marty ptala, jako by jako to vnímala. Ona to nevnímala jako, že bych se jim nevěnovala. Oni tam teda neměli jako třeba dovolenou, že jo. Opravdu někdy, dost často v létě je dával spát Ruda. Na třídní schůzky chodil Ruda.

Babička

/ A děti o letních prázdninách byly doma spolu s ním?/ No to ne. Jednak jsme měli babičku v Boleslavi, babičku v ... jako Rudovu maminku jsme měli. Na tábory jezdili, ale Marta třeba kolikrát vzpomíná, že přijeli vlakem a že všichni rodiče na nádraží a jen my nikdy.

Pohádky, písničky

Víš zase jako jsem tam měla takový, že na to se pamatuju, že když byli malí, tak takový ty pohádky, zpívání to jo. To jako tam bylo. Knížky, knížek jsme jako by přečetli.

Šití na děti

Nebo právě, že jsem jim ráda šila ty věci na sebe. / Sama si nedostala jako dítě pohádky, zpívání?/ To si fak nepamatuju.

Černé oči jděte spát..

Já si pamatuju od mámy jednu jedinou písničku Černý oči běžte spát, když potřebovala, abych usnula. Jedinou. Rozumíš, já ji to nikdy neměla za zlý, já jsem jako vůbec neměla jako by pocit odstrčení. Já jsem si myslela, že to tak má bejt, že to je u všech.

Rodiče se snažili

Protože oni, ne že bych nedostala najíst, nebylo tam nikdy takový násilí, nebo že bych měla hlad. Nebo ... chápeš, že se snažili. Ano když jsou ty prázdniny, tak mě odvezli aspoň do tý Žiliny, nemusela jsem bejt jako sama doma.

Strašně jsem si přála sourozence

/ Pocit, kterej si vybavuješ z dětství? Takový dominantní?/ Já si myslím, že už jsem ti ho jako by asi řekla. / To osamění/ No to jsem jako měla rozhodně. Tradovalo se v naší rodině jedno úsloví, to jsem si strašně přála tu sestřičku nebo bratříčka. Ale když jsem jako svoje rodiče žádala o ně, tak že jsem pak došla k názoru, že maminka nechce a tatínek nemůže. Víš, a když se mě pak jako by někdo zeptal, co ten bratříček nebo sestřička, tak já jsem odpověděla - no ona maminka nechce a tatínek nemůže.

Osamělost

To byla taková,.. ten pocit osamělosti, ten tam jako byl rozhodně. To jo./ Svoji pozici dětskou jsi vnímala?/ Jako myslíš v kolektivu? / v kolektivu a doma v rodině/

Pátý kolo u vozu

Doma v rodině jsem si moc fakt jako nepinkla. Tam jsem byla jako by to pátý kolo u vozu, ale naopak v tom kolektivu, si myslím jsem si to hodně kompenzovala.

Třídní šašek, kytara

/Jako jsi si v kolektivu hledala kamarády? Neměla jsi s tím potíže?/ Já si ti myslím, já ti nevím. Já jsem je tam snad ani nehledala, ale tím jaká jsem byla, tím že prostě jsem se dobře učila, tím že ... jak jsem ti říkala jako by s tou kytarou a takovej ten ... třídní šašek a takový. Že jsem jako nikdy neměla nouzi, za mnou ty lidi jako by sami přišli. / A komunikace? To se taky dařilo?/ Já si myslím, že jako jo. Až tady to vlastně nešlo, ve školce. / Tam jste naráželi, ale to bylo jako by hlubší podstaty?/

Dominance

/Sklony, který u sebe pozoruješ? Jestli dominantní, který třeba bys sama ráda odstranila nebo aby si s nima něco dělala. A tak./ No třeba tu dominantnost. /Dáváš ji do souvislosti s dětstvím?/ To mám po tátovi.

Sebevědomí.

/ Tak to se právě snažím teď. Ta antropozofie mi v tom hrozně moc pomáhá. Takový právě to sebeuvědomování, to dělám právě špatně. To bych chtěla dělat jinak, líp. Snažím se o reflexi. Tak jak to v té antropozofii je, si to uvědomovat. Ta denní retrospektiva zpátky, co se událo, co se událo špatně. Co bych chtěla udělat jinak. Udělat líp a tak dále. / Přináší ti to spokojenost když jdeš touto cestou?/ No to určitě.

Ambice

/Ambice?/ Jako teď mám právě spíš takový ambice, spíš jako by pomáhat těm druhým, ne aby jako mě bylo pomáháno, ale já bych ráda druhým. / A do jaký doby jsi cítila potřebu, aby tobě bylo pomáháno? A kdy se to zlomilo? Ve 40?/ Já si myslím, že to se zlomilo přesně v tom roce 2007, když ten Michal odešel. Protože to byl jeden průšvih za druhým pro mě. To byl průšvih s firmou, to byl vlastně ... to mi začal ten průšvih ve školce. Ta Marta, to bylo úplně první. O tom jsem vlastně vůbec

nehovořila, to bylo někdy v květnu. Michal odešel v srpnu a ve školce se to teda začalo táhnout a vyvrcholilo to teda až na svatýho Jána 2008.

Přestat vychovávat

Ale v tom květnu v roce 2007 za mnou Marta přišla s takovým tím, jestli nemám pocit, že dělám matku jejím dětem, že si připadá jako starší sestra svejch dětí. Že by byla ráda, kdybych je přestala vychovávat.

Sesypal se mi svět

A to bylo takový první, kdy se mi tak docela sesypal svět. Protože já jsem si do té doby myslela, že pro ně dělám jako by to nejlepší co můžu. Najednou se mi to jako by vrátilo, že oni to tak vůbec nechtěj. / vy jste bydleli tady společně?/ Dostala jsi zrcadlo v tom okamžiku. To byla taková pořádná ťafka./ Mohlo to souviset s tím, že pro tebe teda ty rodiče v dětství moc nedělali a ty jsi to chtěla vykompenzovat a obrátilo se to proti tobě/ To už je na tobě, jestli budeš dělat takovýhle závěry.

Věci, které člověk nedělá vědomě

To nedělá člověk vědomě, takovýhle věci. / No a jak jsi s tím naložila, jak jsi o tom přemýšlela?/ No on nebyl moc čas na to přemýšlení, protože říkám, tam to šlo jako by jedno za druhým. Nejdřív mě to jako by hrozně ... než jsem se stihla vzpamatovat, tak přišel Michal s touhletou událostí. Takže jsem to řešila sama, to jsem vlastně řešila rok celej.

Marta odešla

Takže tohle to pak jako by nebylo tolik aktuální, protože mezi tím vlastně Marta odešla do Semil s dětma. Teď už jsem to pro sebe vyhodnotila, takže vlastně se konečně jako by odpoutala. Konečně trošku jako by ustříhla tu pupeční šňůru. / předtím to nešlo?/ No určitě, vid'. Jsme spolu pracovali, bydleli tady potom s náma. / Takže bylo to pravý, že Marta odešla/ To si myslím no. /Cítíte to jako osvobození/ ... Já mám teďka o ní takový jako trošku obavy. Ona taky tím,že letos oslavila 40. Tak on to pro ni byl taky takovej klíčovej ten 37 rok. No a rozletěla se prostě do toho světa. To je prostě, to je let. /pokračování?/

Souvislosti

Letěla rychle. To právě vidím, pak jako člověk musí o nějakou překážku se zastavit, že jo. Aby k té sebereflexi mohlo dojít, tak oni mám trošku obavy no. / Takže tam pořád nacházíš nějaký souvislosti se svoji výchovou/ Tak to je jasný. To je vždycky o těch souvislostech. To nejde jako, že ... když jsi moje máma, tak jsi na mě neměla žádněj vliv. / Já jsem myslela konkrétně, víš. S čím si to vědomě spojuješ?/ ... /Nebo to vidíš jako celek?

Meditace

Ty jsi něčím prošla, nějak tě to poznamenalo. Jak to poznamenává generaci dětí. Nebo jenom nějaký momenty, který byly naprosto jasný, třeba dominance tatínka? Nikdy jsi o tom neuvažovala?/ Víš, mě už to připadá hodně, ... že do toho člověk vkládá logickéj rozum, jak to říkáš. Jinak je to na meditaci, když chceš vědět pravdu. Jako byla třeba ta metoda vniřního dítěte, kdy se mě jako by, .. to je meditační metoda. To jsem si já nevymyslela, to bych nedokázala vymyslet. Protože to jsem byla dost stará na to, že kdybych si někde něco takovýho myslela, tak bych to mohla mít dávno vymyšlený. Ale já do té doby nic takovýho netušila. Až jsem tam najednou viděla toho králíčka, jak tam pobíhá po tom dvoře v těch Benátkách, jak to teda byl můj jedinej kamarád.

Přátelé

/ Životní hodnoty, přátelé/ Teďka? ... Nemám přátele. nemám. / Chtěla bys je?/ To by chtěl každej, že jo..... /

Moudrost

Životní moudrost, jako hodnota.

Příloha 3

Respondent Jana - přepis rozhovoru

Pohlaví: žena

Věk: 52 let

Povolání: pokladní ve vězeňském nápravném zařízení

Rodinný stav : rozvedená

Děti : adoptovaná dcera

Rodiče

Takže rodiče byli , mamka ze 4 sourozenců , tatka ze dvou. No mamka se sem přistěhovala , přivdala a takový hlavní slovo jako měla babička. Ta byla generál.

Babička – generál

A vždycky dávala mamce najevo, že nemá žádnéj majetek a takovýdle a pak když jí bylo špatně a tak, tak ji mamka byla vždycky oporou a vždycky jsme ji pomahali, že jo prostě byli s námi. Děda ten byl prostě takovej pohodář. Vždycky když někam chtěl jet, tak mu babička chtěla schovat nějakaj kabát, že ho nosil pořád a on ho vždycky někde našel a pak seděl radši támhle někde na zastávce než aby se vrátil aby ona o tom nevěděla, vid'. no ale babička ta byla dominantní. Co řekla, tak to bylo,

Svatý pro všechny

většinou právě i tatka byl jí hodně ovlivněnej, že prostě jsme s nima byli dohromady, bydleli s nima. Hodně, to co řekla bylo i svatý takový jako./Mhm mhm. I pro tatínka/Hm Hm i pro tatku no./Neuvažovali někdy ,právě kvůli tomu, o osamostatnění?/

Společná kuchyň

Právě my jsme neměli ani kuchyň, že jo nahoře vůbec. My jsme měli společnou kuchyň s nima a mamka vždycky chtěla jako svoji kuchyň. No a babička prostě přes svoji mrtvolu, byla jako takový a musela tam mít ještě tu svojí kredenc s takovým tím, těma lavoráma.

Linka

Až teprve potom, my jsme měli nahoře linku takovou novou s takový jako, teď tam máme koupelnu. Tak potom i dolní teta nám s tím pomohla, takže jsme to vyhodili, že ona si to vzala jako to. A my jsme si tam teda dali tu linku, kterou tam teda mamka má doted'. No a jako/to ještě za života babičky, jste se osamostatnili s kuchyní/. Ne dole, ale my jsme měli pořád společnou kuchyň, ale tu linku jsme si tam dodali./jakoby aspoň částečně/no aspoň částečně.

Původní rodina mamky

No a mamka byla ze 4 sourozenců oni byli jako dva, jako sestry. Jako tak stejně starý a pak byli jako dva zase teta Jana s Vendou ty byli zase jako k sobě. Ona teta je o 15 roků mladší než je mamka a ten je snad o 13./Aha to jako byli dva sourozenci, pak proluka dlouhá a pak zase dva/no no no no. Takže mamka když šla na rande, tak si je brala sebou. Vzala kočár a jako se o ně starala nebo todleto.

Bratránci pomáhají

No a já se právě hodně kamarádím třeba s těmahle bratránkama a todleto jako docela jo. Teď teda už tak tolik ne jo, že ten strejda snad ten kocháneckej už není to takový jako to bylo dřív no. Dřív jsme se scházeli jako víc, no teď už je to takový to no./Strýc ještě žije?/Strejda

už ne, právě on zemřel. Ale teta sem jezdí pořád ,ale takle bratránkové, ty jen když něco potřebujou jako babička potřebovala vyměnit ten bojler, tak přijel ten Pavel a jako vyměnil, sehnal a tohleto, takže jako když takhle něco potřebujem, tak jako oni to no. No a co ještě teda.

Zahrada

No teda, že na tý vesnici že jo, velkou zahradu teda, to je hrozný/mhm/to nám teda ubírá hrozně jako sekání , no sušit to nechceme, to bychom na to museli mít nějakou Teru, jinou že jo. A já bych to nerada posekala a ono potom když sušíš to seno, tak víš, jak ono to chodí, teda já nevím. Naši vždycky jako to byly vždycky hádky dáme to do kup, je to ještě zelený a takovýdle jako. A když by tam babička zůstala na to sušení sama, když člověk chodí do práce. Bouřka nebo tohleto, jako tak to řešíme tak, že ji sekám sekačkou aby to prostě bylo udržitelný.

Pomáhala jsem

/V dětství, tam se o to ještě starali prarodiče?/No to jo to jo to jo. To jako jsme všichni tam na tý zahradě, jsme měli ještě prasata naši chodili do práce, ty už byli starý já jsem přišla třeba ze školy, pak už jsem spíš dělala, tak jsem dala praseti i zatápěla jsem, aby jsme měli teplo vid' a tohleto . Ještě nebyl plyn vlastně. Zatápěla jsem, aby tam bylo teplo a tohleto. Takže jako jo, to se starali, jako všichni no.

Ovlivnění parodičema

/Citila jsi ovlivnění prarodičem? Hlavně dominantní babičkou, která ovlivňovala jako by celou širokou rodinu/No/Jaký jste třeba měli vztahy s babičkou, s dědou?/

Danuška

Jo tak jako dobrý, akorát že vždycky, že třeba Dana byla vždycky, to bylo asi první vnouče. Tak prostě ona vždycky Danuška Danuška/Mhm mhm, jo/. Když já jsem si něco koupila, tak to bylo ošklivý, ale Dana přišla s něčím novým a to bylo suprový, jako jo takový jako to no.

Maruš nemůže

Vlastně my jsme jim všechno udělali nebo tohleto a prostě viděla jsi, že i teta dolní víš co, tak prostě Maruš nemůže, tak jsme mohli my jako to/Jo, jo, jo/Jako rádi jsme to dělali, nevadilo nám to, a jako ta babička tam hlavně hrála jako takovou, ona pak když už byla starší, tak se zastala to mě prostě jsem viděla, že to prostě není tak, jak by to mělo bejt

Děda pohodovej

/Hm, hm. No a děda byl i k tobě pohodovej?/Jako jo, ten byl pohodář./Třeba hráli si s tebou?/Jo to jo, babička mě hlídala.

Nechodila jsem do školky

Nechodila jsem do školky vůbec./Mhm/Oni jako nebyli ve školce to a pak do školy./Mhm. No a ano,ták.

Velení

Takže atmosféra jakoby taková mmm dominantní babička tu atmosféru celou tvořila. Tak jako by v ten svůj prospěch. Jak babička zavelela a bylo./Dokonce i děda a taťka můj se podvolil, že většinou měla pravdu babička jako jo. Jako spíš k ní no/než k ženě vlastní, spíš babičce přítakal/

V kravíně

Nó, nó. Ale je fakt, že se třeba mamka, oni spolu dělali v kravíně potom, jako dohromady jo/Babička s maminkou?/Né, né ne taťka s mamkou, takže vlastně byli spolu pořád s mamkou.

Taťka brzy omarodil

Taťka brzy omarodil, že jo, on skočil z traktoru a výron si udělal a pak dostal embolium a pak embolium plic a pak jako byl dost nemocnej. To jsem začala chodit na střední školu nějak. No takže, takže on pak byl v důchodu invalidním částečným, on si pak už jako tolik nevydělával, takže mamka dělala v kravíně, ono se tam docela dost vydělalo. Takže chodila pak sama už do toho kravína. A on jezdil taťka na váhu do Vrutice, Lysou a myslím, že i do Litole. Takže jako, jako takhle no.Co ještě.../Mhm, Mhm.

Starší rodiče

/Rodiče byli středního věku, když jsi se narodila?/No takže byli starší, byli, mamce no já nevím, mamka je ročník 37 a taťka byl 31 a já jsem se narodila 63. Takže mamince bylo 26 a tatínkovi 32.

Dlouhá známost

Dlouho chodil dole s tou paní Novotnou. Ona byla o rok starší, no a pak když sem mamka začala jako to jezdit nebo todle to, tak jako oni ji dávali taky dost najevo ty Novotnovi nebo todleto no, ale pak jako normálně se s ní bavíme nebo prostě není tam žádný problém nebo to. Ale prostě spolu dlouho chodili no, že to.

Nevzali se

/Že se nevzali, vid'/?/Já nevím, já paní. Ona je svobodná do teďka, že jo./Hm, Hm. No a tatínkovi bylo nějakých 32, když jsi se narodila? Oni byli s maminkou o šest let./O šest let no./Takže mamince 26, takže tatínkovi bylo 32?/No protože byli starší no, no no.

Výchovný styl

/Pociťovala jsi to třeba ve výchovným stylu? Třeba, že byli úzkostnější nebo že tam byly obavy, větší zaměření soustředěnosti na tebe nebo že/No asi jo asi spíš jo, protože tak jako si myslím, že ani když jsem byla starší, jsem ani nikam nemohla.

Nikam jsem nemohla**Nelákalo mne to**

Třeba Milošovi mohli chodit na nějaký diskotéky nebo zábavy a já jsem jako ani , mě to nějak nelákalo./že by tě ani rodiče nepouštěli?/No ne, nevím, my jsme ani moc nejezdil,i nechodili někam takhle, jako na nějaký zábavy no.

Žádný výchovný problém

/A v tom dětství ten výchovný styl, čím byl ovlivněnej, uvědomuješ si to? Třeba jenom tu dominantní babičku a co se týče maminky, tatínka./Takový jako v pohodě. No já si myslím, že jsem nezlobila nic. Žádný problémy se mnou tak nějak jako nebyly./Rodiče byli liberální?/Hm, hm/Nechali tvůj prostor/To jo, to jo to nechali no.

Internát

Jsem byla na intru potom vlastně celý ty čtyři roky, kdy jsem chodila na střední školu, že jo. To jsem byla na intru a jako v pohodě všechno./Takže teďka jsme ještě u toho času společně tráveného - prázdniny/No, to si.

Na Mlejнку

Jsem jednou byla na táboře, jednou. víš co, byla Dana se mnou, holky Maškovi, Láďa jo, ale pak už jsem ani nechtěla jezdit, nějak mě to nelákalo. Na Mlejнку takhle, jak se jezdilo. To bylo někde tady, nevím, Na Mlejнку, někde u řeky. Ale jako na ten tábor mě to nějak ne to.

Dovolená pod stany

Jsme pak jezdili Šávrovi, my, dolní Cerhovi jsme jezdili pod stany. Jsme jezdili asi, prostě a to bylo taky, vždycky babička: Co tam budete dělat, tady je takový práce.

Doposledka jsme nevěděli jestli pojedeme

Víš prostě tohle to. A tak jako my doposledka nevěděli jestli pojedem, vůbec jo. Prostě tam opravdu to hlavní slovo měla ta babička. A jako vždycky se nám tam ale líbilo jako, vždycky na Vranovský přehradě tajdle na Sázavě. To bylo se udělali vždycky na ohni tady, vařilo se. To bylo pěkný, to se mi jako líbilo. Jsme takhle jeli asi čtyřikrát.

Zájezdy od JZD

No a pak jsme jezdili třeba, jsme byli od JZD na 14 dní a to jsem byla jenom já, mamka, taťka. To jsme byli v Luhačovicích. tenkrát ještě od JZD jsme letěli letadlem/Do Luhačovic?/No, no no. To jsme nikdy neletěli. babička měla akorát resekci, chodila tam ještě na nějaký čištění nebo něco. Vždycky ráno. No a na zpátek jsme jeli autobusem. No takže zase takhle ještě.

Zastali jsme práce

Ale jinak jako, tak jako jsme zastali práce na zahradě, okolo, zvířectvo že jo.

Kamarádi na kopečku

/A co se týče kamarádů? Party a tak?/Kamarádů, no kamarádů. Kamarádi. Tady co jsme byli, jsme si vyhráli na kopečku že jo, co vždycky jako Krvavý koleno a takovýdle.

Půjdu, až mi kamarádi řeknou

To jako to, ale zase jsem byla taková, že třeba když jste si tam hráli a neřekli jste mi, tak já bych tam nešla ani. To vždycky moje mamka musela říct: Hele byla tady Zuzka, to máš jít jo. Jo pak jsem tam jako šla, ale prostě když jako to, jsem prostě sama bych tam asi nešla. Já nevím proč.

Sranda

/To si nevyhledávala kamarády?/Ale to jo, to já zase třeba na střední škole jsem se kamarádila, tam byla ze třech sourozenců Jana, bydlí v Tismici to je u Kutný Hory. Já jsem tam hrozně ráda jezdila, protože měla dva bráchy a tam bylo prostě veselo. mě se tam vždycky hrozně líbilo. Tam byli ještě jejich kamarádi, se to tam sešlo byla prostě sranda. Tam jsem hrozně ráda jezdila za ní a tohle to prostě./ Už jako starší, středoškolačka. Ale v tom dětském věku?

Dopisy, pohledy

V dětském věku tady no a pak ze školy jsem měla kamarádky, jo to jo. Ty jako jezdili sem já za nima. Psali jsme si dopisy i přes léto, pohledy jsme si posílaly. Ale jako na tábor mě to nikdy pak už ne to nějak a sama jsem tam nebyla, jako že by tam byli i jiní, ale jinak jako ne, jinak nevím. Ono to taky bylo na 3 tejdny, teď je to asi na 14 dní./To bylo dlouhý/To bylo dlouhý.

Hračky

No hračky, hračky to jsme měli ty se Zuzkou vždycky kočárek, po nás ty péráky. Jsme tady s tím jezdily po Jiřicích a tady paní doktorka Procházková vždycky, zas ty holky tady jezděj a

pak jsme dokonce se Zuzkou chodily, jsme takhle vozily i holky Manzfeldovi, jo prostě ty děti kočárkem.

Kočárky - Péráky

Hračky jsme si vyhráli s těma panenkama hodně, opravdu hodně. Hodně mě to drželo, to Verča ta ne ta si s panenkama skoro nehrála. A my jsme tam jako dávaly i kořata jo a takovýdle.

Zuzka

/A toužila jsi mít jako by kamarádku pro sebe? Nějakou dominantní nebo kamarádku hlavní, která by byla jenom pro tebe?/To nevím teda. To se Zuzkou jsem se hodně kamarádila, hodně. I na základce jsme byly ve třídě spolu, pak šla z osmičky na gympl a já jsem šla do devítky ještě./Nebyla si fixovaná?/Ne v pohodě. Myslím, že ne./Ani z dětství, jestli si vzpomínáš/Ne.

Otravovala jsem, chtěla jsem sourozence

Ale jako vždycky sourozence jsem chtěla. To jsem vždycky otravovala, protože každé měl že jo tady vlastně. Jenomže ono to našim nešlo.

Ukončené těhotenství

A pak mamka byla, to už jsem snad byla na střední škole člověče v prváku. To by bejvala přišla do jinýho stavu, ale měla nějaký takový cysty a museli jí to jako vzít,. Takže už to pak jako nešlo./Takže spíš ze zdravotních důvodů?/No, nemohlo no. Prostě už to nešlo. Takže bych bejvala byla, kdyby to vyšlo. To by bylo po patnácti šestnácti letech./Mamince bylo nějakých 41/To už by asi ani nešlo. V té době asi ne. Dneska je to jiný . Tak ono taky v tom zemědělství je práce těžká a ono asi taky tím vším.

Doktor rozhodl

/Takže se rodiče dohodli, že ze zdravotních důvodů už nebudou mít další děti nebo to rozhodl doktor?/Doktor.

Zájmy, pěveckej soubor

Ten soubor, s tím jsme jezdili na ty komunistický schůze a zpívali jsme i v rozhlase a jezdili i do kulturáku do Boleslavi. Ale jinak zájmy nic. Jenom teda ten pěveckej soubor. Do školky jsem nechodila teda. Do školy do těch Benátek.

Klubíčko

/No a co ve škole?/Ve škole, to jsem byla zamklá taková, jako že jsem oni mě i na střední škole, mi tam jeden spolužák i říkal klubíčko, protože jsem se vždycky tak jako , že jsem se bála a aby mě nevyzkoušeli. Tak mi říkali vždycky klubíčko, že jsem vždycky tak jako za to.

Problémy s literaturou

Že jsem byla spíš taková zamklá a měla jsem třeba i problémy s literaturou. Když jsem se měla učit, já jsem prostě neuměla vyprávět já jako jsem měla málo./Podnětů?/, no jako malou tu slovní zásobu. Že prostě jako neumím vyprávět a měla jsem s tím ze začátku problémy, ale mamka mi s tím pomohla v prváku. Že už jsem pak jako věděla, co asi tam na mě jako v té literatuře. ale měla jsem s tím docela problém na střední škole

Zamklá.

/Na základce jsi to moc nepotřebovala?/Tam jsem to asi moc nepotřebovala. Ale prostě spíš jsem byla taková zamklejší. Jsem neměla asi snad nikdy ani samý jedničky. jsem vždycky jako měla jednu dvojku. Nebyla jsem zase tak dobrá./

Musím se učit, abych měla lepší známky

To jsi pociťoval trošku jako ujmu? Že jsi neměla samý jedničky?../Ne to ne no, to bych řekla, že ne. To mi jako nevadilo. Nevím, no prostě. Docela jsem se musela učit, abych jako měla lepší známky./A potom na střední škole? Projevilo se to zase, že jsi potřebovala čas se věnovat učení?/Jo to jo, to jsem se spíš taky učila.

Střední škol, rodinná tradice

/Zaměření školy v Českém Brodě?/To byla střední zemědělská škola obor ekonomie zemědělství s maturitou. A můj taťka tam seděl a snad i můj strejda tam chodil.

Oblíbený předměty

/Jaký byly tvoje oblíbený předměty?/No matiku jsem moc ráda neměla, spíš tu češtinu, tělocvik. Pak mě třeba bavila ta živočišná výroba, ekonomie. Účetnictví to byly samý šibeničky, má dáti dál, to se člověk musel nadřít. Když k tomu neměl nějaký opravdovému vztah, tak jako to nebylo nic to.

Matiku jsem nemohla, čeština dobrý

Matiku jsem prostě nemohla to, i ta geometrie, třeba to mě vůbec nebavilo./A cizí jazyky?/No cizí jazyky, my jsme vůbec, jako ruštinu. Ale přišla jsem tam a byla tam němčina a tam to brali tak, že jako základy jsi měla už ze základky, ale my jsme tam jako neměli další jazyk.

Doučování z němčiny, větu dohromady bych už nedala

Takže jsem jezdila na doučování němčiny abych vůbec jako zvládla tu němčinu. Nakonec jsme ji snad měli jenom do třetího, a pak jsme už jako jí nějak to skončilo no. Větu dohromady bych už nedala teda./Hm, Hm.

Chmel, brigády

Mhm, mhm. A tam ty kamarádi, když je můžeš porovnat s tou základní školou? Spolužáci, kamarádi, atmosféra ve třídě? Máš nějaké vzpomínky?/Jo dobrý, máme srazy ze střední školy. V každý skupině jsme měli jednoho kluka. Takže jako v pohodě, ty kluci byli jako dobrý. Ráda na to vzpomínám, srandy se teda zažilo spousty./Nějaký brigády?/Na chmel jsme jezdily, to bylo dobrý.Se nám tam líbilo. Pak jsme teda byli na nějaký praxi v Německu. Pak jsme jezdili tejden po Německu. Ty památky a takovýdle./A praxe, jak vypadala?/Praxe bylo, já si to ani moc nepamatuju, ale něco.. jestli jsme vybírali plevel z obilí. Něco takovýho, jetli ti to něco říká. To si moc nepamatuju teda, ani nevím kde jsme byli přesně.. Vůbec nevím. Už jsme o tom mluvili tolikrát jako ve škole, ani nevíme, když se takle sejdeme jak to vlastně bylo jo. Kdy to bylo./Zajímala tě náplň studia? Bylo to pro tebe uspokojující?/Já myslím, že jo. Asi nic jinýho bych si asi nepředstavovala.

Ekzém

Jako kdysi jsem chtěla jít na zdravotní jako, jenomže jsem měla exemy po rukách a to bych jako nemohla./Od malička jsi měla exemy?/ano./Od nějakých 4 měsíců?/Né, to né./Byla to nějaká alergie?/Jako zmizelo mi to. Měla jsem hlavně na rukách, takhle mezi prstama. Takhle se mi to dělalo, pak mi to jako přestalo a teďkon v dospělosti se mi to ukázalo zase. Nějaký prášek jinej jsem si koupila na praní a při žehlení jsem měla třeba takhle červený ruce až nahoru a aviváž nemůžu používat vůbec. Nedělá mi dobře. Něco mi tam prostě vadí./A jak jste to řešili?/Jsme chodili do doktorách,. Nevím, ono to nebylo zase asi tolik. Ani ne, já si to tolik nepamatuju.

Osamostatnění

Po maturitě jsi nesháněla místo. Věděla jsi, že půjdeš rovnou do výrobního procesu?/Osamostatnění?/Osamostatnění, no tak naši, měli jsme ovce a jezdili do výkupu dávat vlnu, že jo. Třeba do Nymburka a tam se mi mamka zeptala jestli by tam nebylo volný místo, tak vlastně jsem nastupovala 1.8. Ale oni tam byly ještě dvě holky. Jedna byla starší, co chodila do školy, taky tam do těch Liblic. A tamta byla, chodila do Áčka.

Dovolená s CKM

Takže jsem tam měla jako kamarádky. Asi po roce jsme se domluvily a letěly jsme do Bulharska. Tenkrát bylo snad 14 dní jsme měli dovolenou, takže na 14 dní jsme si ji vlastně vybraly dovolenou. Letěly jsme ještě od CKM. Na Sluneční pobřeží, ne písky. Sluneční pobřeží.

Výkup

Tam jsem byla 4 roky v Nymburce, pak mi ten Mirek Novotný, co tam jezdil, říkal. Hele tam se uvolnilo místo v Lysý, máš to daleko, nechceš do Lysý? Tak jo, takže jsem pak dělala, já nevím, asi 13 roků jsem pak dělala dohromady ve výkupu celkově v Lysý i v Nymburce.

Pokladní ve věznici

A pak se uvolnilo místo tady pokladní ve věznici, a tak jsem tam jako skoro den ze dne začala. A tam jsem skoro jednadvacet roků./A důvod? Že jsi se zbavila dojíždění?/To dojíždění a taky peníze. Tam jako nebylo moc peněz. Tady to bylo takový výhodnější ke všemu./Mhm. Víc ohodnocená práce./Víc. A měla jsem to denně tu práci. Líp se dojíždí z domova. Teď ještě je svoz, tak nemusím vůbec. Mě vezmou tamhle a potom mě tajhle vyhoděj. Takže se nemusím vůbec starat. Takže to je pohoda jako./Mhm./Toužila jsi po osamostatnění? Třeba tě to i táhlo, aby jsi si hledala nějaký svoje bydlení nebo bydlet sám nebylo až takovým trendem?/

Velkej barák

Jako nehledala, protože tady je jako velkej barák a jako jsme si to tam předělali nahoře. Je tam jedna bytová jednotka, teď tam máme i záchod a jednu koupelnu, kuchyň. Zase je to moc velký pro nás, dole babička je sama vid'. Zase moc velký na uklízení a na všechno. No ale jako asi tím, že naši neměli tu vlastní kuchyň tak jsem ji chtěla mít. Kvůli tomu jsme to chtěli i takhle mít, abysme byli opravdu jako sami.

Exmanžel

/Jak jsi to pociťovala v té době? Partnera.. Můžeš? Chce se ti do toho?/Ale jo, no. Jako Jirka byl o tři roky mladší než já. On se práce nebál, tady na té zahradě i tady okolo toho baráku nadělal spoustu práce. On tady měl v Semicích tetu, tak přes ně k nám jezdili pro vajíčka. Jednou jel s nima nějak a pak jsme se takhle seznámili. Kolik mi mohlo bejt 22?

V 25 jsem se vdávala

ve 25 jsem se vdávala./Tak jste se znali asi 3 roky/Asi tak, možná, že ani ne. Možná mi i bylo víc. Asi tak. Byl šikovnej,../Byl vyučenej?/On je vyučenej automechanik. Takže ve škodovce. Nejdřív dělal v lese a pak se dostal do škodovky. Tam nabírali a tam začal dělat na směny. Takže vlastně Verča, když byla pak malá, tak ji vozil do školky. Střídal se s našima vlastně.

Nemohli jsme mít děti

Nemohli jsme mít děti, že jo. Pak jsem otěhotněla, kolik mi bylo.. A na půl roce jsem vlastně přišla o mimčo.

Adopce

No a pak vlastně asi po roce jsme adoptovali Verču./V té době ještě nebylo asistované rodičovství? Nebo jste se nezajímali o tyto možnosti?/To nevím no./Zkoušeli jste třeba umělý otěhotnění?/No, to jsme zkoušeli./To teda nezabíralo./Ne, já jako vejcovody nemám vůbec. Já jsem měla mimoděložní těhotenství. Takže mě museli vlastně vzít vejcovod a jediné už pak uměle. A to se taky nedá že jo, to ne./Ty vejcovody vzali právě z toho důvodu toho mimoděložního těhotenství?/No, protože vlastně ten plod rostl sám a rozrostl se vlastně sám až do dělohy, ale rostl vlastně v tom vejcovodu. Takže mi museli vzít ten vejcovod. To začínalo v Podolí jsme jezdili k tomu a prostě to nepomohlo./Kolik ti bylo roků asi?/Když jsme to takhle zkoušeli? Mno, v 25 jsme se brali, ve 33... tak od 28 jsme to řešili takle/Řešili, že to nešlo normálně?/Hm, Hm./Ve 33 jste se rozhodli pro adopci?/Hm, hm. To ne, to už jsme měli jako tu žádost poslanou, ono to dlouho trvá. Ono to vlastně ,my jsme čekali dva roky potom? Než prostě, to ..Přitom už jste to nezkoušeli? To umělý těhotenství./No oni byli snad jenom tři ty, a pak už sis to musela platit, víš. Takže ono jako, ... Dneska je to možná jinak, já nevím.

Původní představa o rodině

/Původní představa. Ta byla narušena právě touhle skutečností. Ta původní představa o rodině./Takže já jsem chtěla dvě děti, když jsem byla jedináček./Aha, jo/No to určitě jako. Ale je fakt, že Jirka vlastně má ségru a ta je taky o 9 roků mladší než je on. Takže on je taky takovej jako jedináček by se dalo říct, že tak vyrůstal./Takže vy jste byli s Jirkou jako dva jedináčci? Tak trochu teda/Tak trochu teda jo, asi jo./Pozorovala jsi jaký to na tebe má vliv? Jak se to projevuje?/Nevím, teď zrovna nevím./Hm, hm. Taky nemáš to porovnání./To teda nemám./Ale Míla je taky jedináček/Ano Míla je současný partner.

Rozdělit se a myslet na druhý

Taže podobnej model. Ale jako nevím no, naši mě jako vychovávali a jako Verču jsme taky tak vychovávali, aby jsme nebyli sobecký, prostě se jako rozdělit jo, aby prostě tak nějak jo nevím. Jirka jak si vzal tuhle tu co má, tak ta je taky jedináček. A jenom že ona je opravdu nějaká taková i na Verču je taková to a ani tam už Verča jako nechce jezdit kvůli ní, ale Jirka mě řek "no jo ty jsi jedináček", ale to je úplně něco jinýho. Naši mě prostě vychovali a já jsem se vždycky snažila Verču prostě jo, aby jsme nebyli sobecký, prostě se dělit a prostě tak jako jo vždycky myslet na druhý./To je hezký./

Není jedináček jako jedináček

Taky Jirka mi řekne "no víš, to ona je jedináček", ale já jsem taky jedináček "jenže ty si jinak vychovaná" než tahle ta, co s ní teď žije. Protože víš, my jsme třeba, jak Verča chodila s klukem ze Sokolova, nevím jestli to víš. Tak jsem si říkala, že když tam takhle jela, kdyby se pohádali, co by tam jako dělala?

Pohádali se

No a samozřejmě se pohádali. V hospodě zrovna byl turnaj šipek a ona mi brečela do telefonu, že co má teda dělat. No já říká, Veru já nevím, no tak jako co. Tak jsem volala Jirkovi no a on víš co, já jí zavolám. No tak jí volal a za chvíli volal, "asi bude nejlepší, když tam pro ní zajedeme.

Co si chtěl, to máš

Tak jsem jela pro něj do Boleslavi a ona na mě ta jeho začala tam ječet "vy máte pořád nějaký ty, my si něco naplánujeme a vy nám to pořád narušujete, my se musíme pořád uskrovnovat a tohle to že měli někam jako jet a tohleto jo a já jsem už pak vlezla do auta a říkala, ty jo ona je blázen. Jirka nastoupil do auta a říkal "vidělas to, to mám denně". No ale říkám, co jsi chtěl, to máš, vždyť jsem ti to říkala, že to bude zase úplně stejný. Člověk mu

domlouval, prostě že je to blbost, že si polepší. No tak jako říkám " co jsi chtěl, to máš". No a právě on říká "no ona je jedináček, prostě já si víc rozumím s její mámou než s ní". Takže jsme jeli pro Verču do Sokolova, já jsem řídila, přijeli jsme tam a nabrali jsme jí a o půlnoci jsme byli doma. Prostě jsem byla ráda, že jel se mnou, protože jako sama bych se tam nevydala. Fakt jako, měla jsem toho plný brejle, protože jsme jí nabrali a zase jsme jeli nazpátek. To máš tři hodiny, šest hodin vlastně. Pak už byla i tma, že jo. Je to takový, že jo, vždycky naši se jako snažili i takhle jako já nevím, prostě že jo, že mě nevychovali špatně.

Výchovný styl

/Takže když jste potom měli Verču, tak jaký styl výchovy...? Už jsi teda říkala, že jste jí vedli k tomu aby se uměla rozdělit, aby se/To jo no to jo. Aby se prostě takhle jako aby se rozdělila s těma druhejma, ale kamarádů měla takhle jako spoustu. Za ní jako i jezdili, že měla i ... , že prostě jako jezdili za ní spolužáci i spolužačky.

Sestřenice

Má sestřenici na Mělníku, tak potom k babičce a dědovi jezdila na prázdniny. Snažili jsme se ji taky, že jo, aby se necejtila sama.

Dovolený

Ale hodně jsme jako jezdili na dovolený. To jsme poznali jako hodně, nejen jako že v cizině, ale jako i tady. Do jižních Čech a jako takhle, vždycky po památkách, prostě jako nějaký vyžití takovýhle, koupání jako opravdu jsme poznali hodně.

Tábory

Na tábory jezdila. Nejdřív jako nechtěla jezdit. Pak jako ona jí tam nějaká holka šikanovala poprvé když jela. Tak jako nechtěla, přitom jela s kamarádkou. Takhle jo. Byli na jednom v pokoji ještě s jednou holčinou a ona jí vždycky rozházela věci nebo jí uhodila a pak jí viděla nějaká ta vedoucí a tak v tom udělala nějaký ten, ale prostě si to jako zapamatovala a nechtěla jet snad dva roky nikam./Kolik jí bylo?/Tak sedm, osm? No a pak začala jezdit s tou Míšou od mámy z práce. Někam jsme ji vždycky vezli do Prahy, no a tam jezdila takhle někam ... jo ne teď si nevzpomenu, ale tam byla fakt pětkrát. Tam se jí líbilo. Stejná parta, jako stejnej turnus, už prostě věděli, co a jak a prostě hrozně spokojená. Tam jezdila jako hrozně ráda no jo.

Problémy ve škole si vyřešíte mezi sebou

/Styl výchovy?/No jako no ve škole nějaký ty problémy měla, no ale jako vždycky jsem se snažila aby si to vyřešila jako mezi sebou, než abych chodila do školy a tam si něco zjišťovala, prostě říkám jako...

Strach ze šikany

Hlavně jsem vždycky měla strach, že je malá, aby jí jako nešikanoval někdo. Vždycky když jsem viděla nějaký modřiny, nebo něco, tak vždycky jsem říkala Veru, prosím tě ne to. Ale oni jako s tou Míšou byli třída jako šest holek a samí kluci jo na základce, takže jsem měla jako strach aby jim ty kluci něco jako jo a oni si to vždycky vyřešili sami s nima. Prostě si tak nějak myslím, že prostě tak nějak v pohodě jo.

Verča vyrůstala mezi klukama

Když ona tady taky vyrůstala jako mezi klukama, ona taky k sobě jako nikoho neměla, takže jako kluci Novotnovi, dělali bukr, ráda vzpomíná. Takže by si věděla rady jako ve škole i s ní. Že si jako rozuměla i s těma klukama ve třídě než s těma holkama.

Výchovné sklony

/Které sklony u sebe pozoruješ ve výchově Verči?/.../Sklony jako třeba ve smyslu té autority?/No jako mě vždycky rozčiluje jaké má bordel v pokojíčku, jenže ona je jako taková, že to uklidí, ale za hodinu,...

Hodně hraček, nepořádek

ona jako vždycky potřebovala hodně hraček, roztahala si to vyhrála si, uklidila si to a za hodinu měla zase ten bordel, jako tam měla. Jako si to uklidila, ale hrozně dlouho jí to jako trvalo, ale to mě jako vždycky vytáčelo.

Pohodář

Ona je jako pohodář. Ona je kozoroh a já jsem skopec. Tak vždycky říkáme, že rohy máme v tomhle. Snad jinak jako dobrý no jo./Nastavuje ti zrcadlo? V pubertě? Zrcadlo takový jako třeba víš, potírání autority, že jsou lepší ty kamarádi než rodiče a že nestojíš za moc, že s kamarádama to radši proberu?/Jo takhle jo. No no jo asi, jo.

Honza

Když takhle třeba spolu jako kvůli tomu Honzovi, tak to se se mnou o tom nechce jako vůbec bavit. Říkám jí, že to jako nemá cenu. On sem například přijede jako na sobotu a na neděli. Z toho Sokolova. Víš jako Veru, "no my jsme kamarádi" to nechápu jako. Prostě ona ho má pořád jako ráda. Ona si jako vysnila nějaké takové ten a ona nevím no./Nemá jako jiného kluka?/Ne./Oni se jako rozešli, nerozešli: Je to takový no ... Když jí to jako chci rozmlouvat, tak se se mnou o tom nechce bavit, že je to její věc, no. Že jako nedá si říct v tomhle směru no.

Společná domluva na výchově

/Jak se domlouváte s Jirkou na výchově?/No teď už je to dobrý no. Ze začátku jsem se já jako asi cejtila dotčená, že si jako našel někoho jiného. No jako nebránila jsem Verče, když tam chtěla jezdit, to jako každopádně. Ale to mě jako vždycky vadilo, že jako byla už zbalená a hodinu čekala než přijel Verča byla taková nervózní. Tak jsme ji nějak chtěli zabavit, vid', protože to vidíš na tom dítěti. No a jako jinak teďka si myslím, že je to jako v pohodě.

Eliška

Jako teď jsme tady měli i tu Elišku přes noc a Verča s ní byla druhý den v tom Miráku. My máme permice, jako dvakrát do roka si je můžeme půjčit. Takže tam holky byly, ještě si vzala kamarádku a holky, protože ona je taky pěkně čertík, tak aby se jí něco nestalo. Takže jsme ji tady měli přes noc a holky se to no, a pak přijel. Ona by si ji sem radši vzala, jako mě by to nevadilo, ona za to jako nemůže. A že by tady klidně mohla bejt i dýl, nám to jako nevádí vůbec. A teď si jako myslím, že jo, teď je to docela v pohodě. Že se teď docela jako i domluvíme.

Krutý začátky, emoce

Ze začátku to bylo takový docela jako krutý./Ty emoce ho stahovali hodně./To určitě./

Sebevědomí, ambice.

No jako asi moc sebevědomí nemám, no jako já se docela podceňuju jako./A jak se s tím vypořádáváš?/Já nevím jako./Kde vidíš příčinu, když se ohlídeš zpátky?/Nevím, to teda jako nevím./Vyhovuje ti dominantní partner?/Spíš asi jako jo.

Submisivita

/Takže jsi spíš submisivní?/Přizpůsobím se jako. Jako že Jirka co teda řek, že jako většinou to bylo po jeho. I když teď si už jako taky trochu umím stát za svým./Učíš se to?/Když Jirka odešel, tak jsem najednou na všechno byla sama.

Soběstačná

/Tak se snažíš být soběstačná?/Člověk se naučí taky žít trochu jinak. Abych neotravovala ostatní, že tohleto potřebuju, támhleto, no. Asi trochu jsem se změnila./Člověka to trochu okřeše, že musí mít hroší kůži a nebyť skleníková kytička, ale že to od něj žádá sílu a.../

Mamka odchod Jirky špatně nese

Mamka, co ten Jirka odešel, to hrozně špatně nesla, ale jako kolikrát jsem na ni musela i houknout, protože ona si jako všechno hrozně bere, takže jako abych jí ukázala, že to neumím nebo nevím, tak se to člověk radši naučil sám, abych jí ukázala, že to musím jako udělat.

Verča hodně okoukala od táty

/Cítíš se dobře v té pozici?/Docela dobře, teď jo. Sice nejsem technickej typ, to spíš Verča, ale teďka natřela sama vrata u garáže, půjčila si brusku tady od úřadu, dělá tam dveře. Ona je taková, že si ví rady, že od táty hodně okoukala. Takže mají pořád hezký vztah, že se od něj ráda učí?/No to jo, to jo. Si myslím, že jo. A jako když byla malá a když Jirka něco dělal, tak jí k tomu pomáhal a ona si v tomhle směru jako hodně pamatuje. A ona je v tomhle směru hodně zručná.

Stejná rovina

/A Jirka myslíš, že dává na stejnou rovinu Verču s Eliškou?/Já si myslím, že asi jo, protože jak jsme pro ní jeli, tak on měl jít s tou Eliškou na hokej nebo na fotbal a říkal mi, že jí to vysvětlil a že ona to pochopila, že teď potřebuje Verča pomoci a že prostě teď pomůže jí a zas když bude ona potřebovat, tak že pomůže jí. Že ona ta jeho manželka to nepochopila. Dítě to pochopí, ale ta manželka to nepochopí. Tak si myslím, že asi jo, že se snaží. Mě se to jako ze začátku nezdálo, protože on vždycky říkal, že tahle ta jeho manželka, když něco Verča potřebuje tak, že on přijede. No a to víš, vzali se a ono to prostě to. Bylo to úplně něco jinýho. Dal mi za pravdu že si myslel, že bude jiná, ale je to prostě tak, jak to je. Dávala Verče na jevo, že je tlustá, že támhleto, takovýdle, takže on že se jí kolikrát i zastal, Verče ať dá jako pokoj. Takže si myslím, že asi jo no. Verča, když něco potřebuje, tak mu zavolá a že se snaží jí taky vyhovět.

Touha po vlastním potomkovi

/Myslíš, že ho táhla potřeba vlastního potomka./No to asi jo, protože on chtěl ještě druhý dítě. On si jako myslel, že já nechám práci a že si adoptujeme ještě jedno dítě. Jenomže to už jako já jsem řekla, v mém věku pak hledat práci a za jakou dobu jako to dítě zase budeš mít. Nebo jo, kdyby jsme adoptovali ještě jedno.

Druhá adopce – malá šance

Ale oni nám nedávali moc šanci, protože oni dávají jako od stejný matky. Ne zase jiný. Tam by asi žádná naděje nebyla. Prostě jsem zase na jednu stranu ráda, že by jako Verča jednou nebyla sama, že je ta Eliška./Myslíš, že kdyby se tenkrát ta adopce druhého dítěte podařila, že by to vypadalo jinak?/To bysme bejvali museli začít dřív. My jsme jako tenkrát jezdili s Verčou každej rok do Kolína na tu sociálku jako a vím že, když jí byly tři roky, že jsme jí říkali, že by jsme chtěli, ale oni nám pořád říkali, že je času dost. A pak začal najednou Jirka říkat, to si myslím, že už měl asi tuhleto pani, že by prostě chtěl druhý. No ale přece víš, jak to je, že jo. Ale on asi chtěl to druhý. On asi potřeboval mít důvod, aby si to obhájil. Podle mě už by jako bylo dlouho na hohlecto. Mě bylo už taky hodně vid'. Vždyť to už bylo Verče 10 roků když odešel. Já už jsem byla taky stará, kolem čtyřicítky, no vlastně čtyřicettři.

Cestování

/Čas pro sebe, životní hodnoty?/To nenajdu./Nějaký další vzdělávání, literatura, časopisy?/Jo to jo, to čtu časopisy, luštím křížovky./Cestování?/No cestování to jsme byli loni s Verčou v Benátkách, to se nám moc líbili. My jsme rádi takhle někde. V práci jsme měli nabídku na Miláno a takovýhle, ale bylo to září, na šest dnů. A Verča by jako i jela.

Vztah s Verčou

/Máte hezký vztah s Verčou?/A to snad jako i jo, myslím že jo./Verče je dvacet?/No teď jí bude dvacet. Po maturitě byla v práci nabídka do lázní Slatinice u Olomouce, tak jsme tam spolu taky jeli. Masáže koupele, každý den jsme měli bazén krytej. Hodinku jsme si zaplavali spolu jenom my dvě. Autem no v pohodě. Si dala navigaci v telefonu a tak jsem jela v pohodě. Verča taky jela chvílku.

Přátelé

/Přátelé?/No přátelé. Kamarádka z těch Cirků s tou se moc nescházíme. Tam mají taky nějaký problémy mezi sebou. Tady moc nemáme, co Míla má kamarády, tak s nima jezdíme na dovolený.

Rybaření

Oni tam chytaj a my tam jako něco uvaříme nebo se koupeme, To se mi jako líbí, nebo že s ním třeba jedu na celej den k vodě a tam si odpočinu. Takže to je jako dobrý. Teď pojedeme zrovna jako na Sázavu. Oni pojedou přes noc na ryby a my tam budeme klábosit.

Nechci se vrátit

/Zpětný ohlédnutí. Okénko vpřed?/Okénko vpřed? No, nevím no. Už si někdy říkám, jako abych už byla v důchodu, ale ono jako co nás pak čeká? Asi bych už se nijak nechtěla vrátit. Co bych asi jako.Vždycky si říkám, že kdybych šla jako na rodinou znova, že bych nechtěla tak velkej barák. Stačí nížkej, prostě jenom okolo nějakou tu zahrádku.

Tradice

No Verča zatím říká, že tady v tom baráku bude, ale prostě bysme potřebovali ty opravy./O prodeji neuvažuješ?/Kdo by to koupil? No neuvažuju. Verča říká, že tady je tradice. Ale to by se z toho člověk zbláznil, když nad tím uvažuje. Říká, kus tý zahrady prodat, jenže pak nemáš přístup pořádně a pak ten Miloš tam má ten hnůj a kdo by si tam postavil nějaký barák, když to tam takhle to. To je tam docela blbý no. Vzít nějaký peníze a prostě to investovat zase do toho, vid'. Opravit střechu, tam ty chlívky no a něco takhle tam udělat no. Nějakýho boháče.